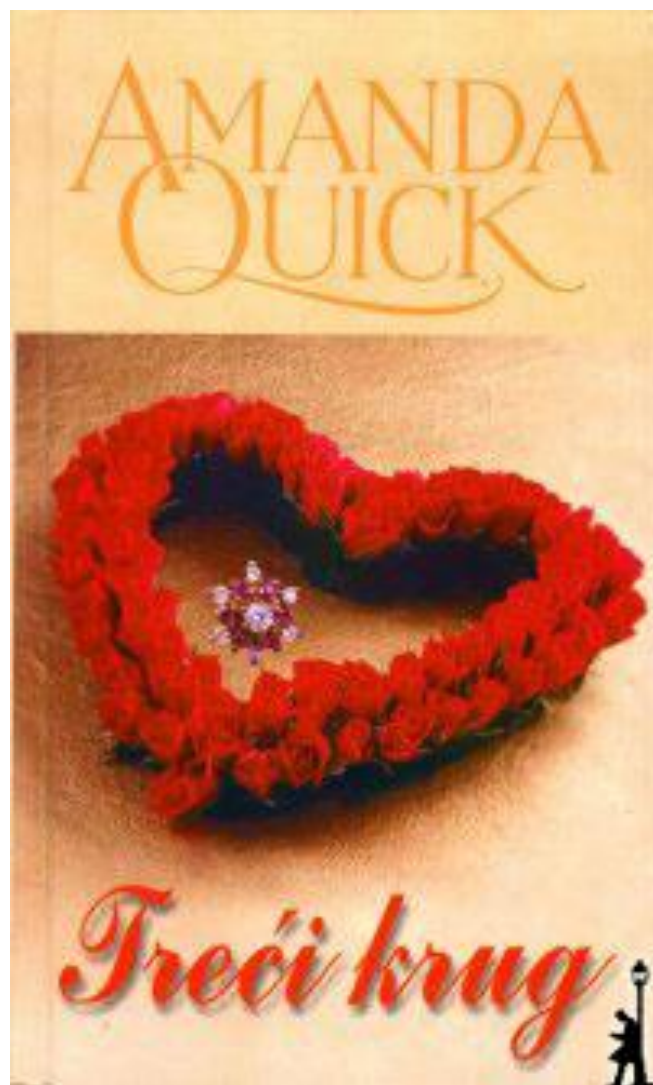

GIGA

Amanda Quick

Treći krug

Naslov izvornika **THE THIRD CIRCLE**

GIGA

ZA MICHELE CASTLE

*Hvala ti što si tako divna šogorica.
Radujem se sljedećem obiteljskom krstarenju!*

Pri kraju vladavine kraljice Viktorije...

Galerija muzeja obavijena dubokim sjenkama bila je puna mnogih neobičnih i uznemirujućih artefakata. Međutim, niti jedan antikvitet nije bio onako šokantan kao žena koja je ležala u tamnoj lokvi krvi na mramornom podu.

Nad tijelom se nadvi prijeteći lik muškarca. Zidni su fenjeri bili prigušeni, ali je bilo dovoljno svjetla da bi se vidjela silueta njegova dugačka ogrtača. Visoki je ovratnik bio podignut oko njegova vrata, djelomice mu skrivajući profil.

Leona Hewitt je imala samo djelić sekunde za registriranje zastrašujućeg prizora. Upravo je obišla masivni kameni kip mitskog krilatog čudovišta. Odjevena kao sluga, kose učvršćene ispod muške perike, kretala se brzo, gotovo trčala u svojem mah-nitom nastojanju da pronade kristal. Sila zamaha nosila ju je ravno prema muškarcu koji je stajao nad tijelom žene.

Okrenuo se prema njoj, a njegov je ogrtač zamahnuo poput velikog crnog krila.

Mahnito je pokušala promijeniti smjer, ali bilo je prekasno. Uhvatio ju je vješto kao da mu je ona ljubavnica koja se namjerno zaletjela u njegov zagrljaj; ljubavnica koju je željno iščekivao.

- *Tišina* - veoma je tiho prozborio u njezino uho. - *Ne mičite se.*

Nije se zbog naredbe posve ukočila, već ju je na to naveo zvuk njegova glasa. Energija je pulsirala kroz svaku riječ, preplavljujući njezina osjetila poput ogromnog oceanskog vala. Kao da je neki ludi doktor silom ubrizgao nekakav egzotičan lijek u njezine vene, sredstvo koje je imalo moć paralizirati je. Ipak, strah koji ju je obuzeo trenutak ranije nestao je kao nekom čarolijom.

- *Ostat ćete tihi i nepomični dok vam ne kažem drukčije.*

Čovjekov je glas bio hladna, osobito uzbudljiva sila prirode koja ju je ponijela u neobičnu dimenziju. Prigušeni zvukovi pijanog smijeha i glazbe sa zabave koja je bila u tijeku dva kata niže nestajali su u noći. Sad se našla na drugome mjestu, u prostoru gdje nije važno ništa osim toga glasa.

Glas. Primorao ju je da ude u ovo stanje bizarnog sna. Znala je sve o snovima.

Spoznaja je bljesnula njome razbivši trans. Čovjek se koristi nekom paranormalnom moći kako bi je kontrolirao. Zašto stoji tako nepomično i pasivno? Trebala bi se boriti za svoj život. *Borit će se.*

Skupila je snagu volje i vlastita osjetila, onako kako je činila kad je usmjeravala energiju kroz kristal sna. Treperavi osjećaj nestvarnosti raznio se u milijun blještavih djelića. Odjednom se oslobodila neobične začaranosti, ali ne i od stiska muškarca koji ju je držao uza se. Činilo joj se kao da je lan-cima vezana uz neku stijenu.

- *Grom i pakao* - progundao je. - *Vi ste žena.* Stvarnost se, zajedno sa strahom i prigušenim zvukovima zabave, vratila u iznenađujućem naletu. Počela se divlje otimati. Perika joj je kliznula naprijed preko jednog oka, djelomice je zasljepivši.

Čovjek joj je rukom pokrio usta i čvršće je ste-gnuo. - *Ne znam kako ste se izvukli iz transa, ali bolje vam je da budete tihi ako želite preživjeti ovu noć.*

Njegov je glas sad postao drukčiji. Još uvijek je posjedovao duboka i zanimljiva svojstva, ali nje-gove riječi više nisu odzvanjale naelektriziranom energijom koja ju je nakratko pretvorila u kip. Očito je odustao od pokušaja da je kontrolira uz pomoć svojih mentalnih moći. Umjesto toga kori-stio se više tradicionalnim načinom: primijenio je superiorniju fizičku snagu kojom je priroda obdarila muške pripadnike vrste.

Pokušala ga je nogom udariti u goljenicu, ali joj se cipela okliznula po nekoj skliskoj tvari. O, *nebesa, krv.* Promašila je cilj, ali je vrhom cipele udarila u maleni predmet na podu kraj tijela.

Čula je kako predmet lagano klizi preko kamenih pločica.

- Prokletstvo, netko se penje stubama - napeto joj je šapnuo u uho. - Zar ne čujete korake? Ako nas ovdje pronađu, niti jedno od nas dvoje odavde neće izići živo.

Mračna sigurnost u njegovim riječima odjednom ju je učinila nesigurnom.

- Nisam ja taj koji je ubio ovu ženu - veoma je tiho dodao, kao da joj je čitao misli. -

Međutim, ubojica je vjerojatno još u ovoj kući. To bi mogao biti on; dolazi da počisti za sobom.

Shvatila je da mu vjeruje, i to ne zato što ju je opet doveo u trans. Sve se svodilo na hladnu logiku. Da je on ubojica, nema sumnje da bi joj dosad već prerezao grlo. Nalazila bi se na podu kraj mrtve žene, a oko nje bi se širila lokva krvi. Prestala se otimati.

- Napokon znakovi inteligencije - progundao je.

Tada je čula korake. Netko se doista penjao stubama na galerijvi; ako nije ubojica, onda je možda netko od gostiju. Tko god to bio, svi su izgledi da je veoma pijan. Lord Delbridge je večeras ugostio veliki broj svojih muških poznanika. Njegove su zabave poznate, ne samo zbog neograničenih količina kvalitetnog vina i izvrsne hrane, već i po jatu elegantno odjevenih prostitutki koje su uvijek pozivane na ovakve zabave.

Čovjek je oprezno maknuo ruku s njezinih usta. Kad nije ni pokušala vrisnuti, pustio ju je.

Gurnula je periku na mjesto kako bi mogla vidjeti.

Prstima joj je obuhvatio zapešće, poput lisičina. U sljedećem ju je trenutku vukao od tijela prema dubljim sjenkama što ih je stvarao nekakav veliki kameni stol postavljen na masivno postolje.

Na pola puta do cilja sagnuo se tek toliko da podigne maleni predmet što ga je ona ranije šutnula po podu. Sto god to bilo, spustio je predmet u džep prije nego ju je gurnuo u prostor između teškog stola i zida.

Kad je okrnula jedan kut stola, njome je prostrujala neugodna energija. Refleksno se povukla unatrag, malo se lecnuši. Na slaboj je svjetlosti vidjela čudne rezbarije u kamenu. To nije običan stol shvatila je i zadrhtala, već drevni žrtvenik koji se zacijelo koristio u neke mračne svrhe. Osjetila je slične treptaje mračne energije dok je prolazila uz nekoliko drugih relikvija u privatnome muzeju lorda Delbridgea. Cijela je galerija zračila mučnim emanacijama od kojih joj se ježila koža.

Koraci su se približili, dolazeći od vrha glavnog stubišta prema tihom prostoru galerije.

- Molly? - Muški glas, nejasan od pića. - Gdje si, draga moja? Žao mi je što malo kasnim.

Zadržali su me u kartašnici. Ali nisam te zaboravio.

Leona je osjetila kako je čovjek jače stisnuo njezinu ruku. Shvatila je da je osjetio njezin nesvjesni drhtaj. Gurnuo ju je dolje iza kamenog stola.

Čučnuo je kraj nje i izvadio neki predmet iz džepa ogrtača. Iskreno se nadala da je riječ o pištolju.

Koraci su se približili. Još trenutak i pridošlica će sigurno vidjeti mrtvu ženu.

- Molly? - Čovjekov je glas postao oštriji od razdraženosti. - Gdje si, dovraga, budalasta curo? Večeras nisam raspoložen za igre.

Mrtva je žena došla na galeriju na ranije dogovoreni sastanak. Njezin je ljubavnik zakasnio, a sad će je pronaći mrtvu.

- Molly? - Čovjek je zvučio zbunjeno. - Sto radiš na podu? Siguran sam da možemo naći udobniji krevet. Doista ne... *grom i pakao*.

Leona je čula prigušeni, užasnuti uzvik, a potom je uslijedio zvuk žurnih koraka. Nesuđeni je ljubavnik trčao, bježao natrag prema glavnom stubištu. Dok je prolazio ispred jednog od zidnih fenjera, Leona je vidjela kako njegova silueta treperi na zidu poput lika iz predstave sjena.

Muškarac u crnom ogrtaču odjednom je skočio na noge. Leona je na trenutak ostala zaprepaštena. Sto li namjerava, za ime svijeta? Pokušala ga je uhvatiti za ruku kako bi ga

povukla natrag dolje. Ali on je već bio u pokretu, izvlačeći se iza zaklona od zastrašujućeg žrtvenika. Shvatila je da kani stati na put čovjeku koji bježi.

Poludio je, pomislila je. Ljubavnik u bijegu će nesumnjivo zaključiti da ga napada ubojica. Vrisnut će, a to će na galeriju dovući Delbridgea, njegove goste i poslugu. Pripremila se na očajnički bijeg prema stubama za služinčad. Zatim joj je pao na pamet drugi plan. Možda bi bilo bolje čekati i pokušati se stopiti s ostalima kad stignu.

još uvijek je pokušavala odlučiti što je najbolje poduzeti kad je čula kako muškarac u crnom ogrtaču govori. Koristio se istim neobičnim glasom koji je i nju na trenutak ukočio u potpunoj nepomičnosti.

- *Stanite* - naredio je tonom u kojem je odzvanjala nevidljiva energija. - *Ne mičite se.*

Zapovijed je trenutno djelovala na čovjeka koji je bježao. Zaustavio se i nepomično stajao.

Hipnoza, pomislila je Leona, napokon shvativši.

Muškarac u crnom ogrtaču je moćan hipnotizer koji svoje naredbe nekako pojačava energijom.

Dosad nije obraćala previše pozornosti na umijeće hipnoze. To je, općenito govoreći, područje izvođača na pozornici i šarlatana koji tvrde da svojim vještinama mogu liječiti histeriju i druge živčane poremećaje. Hipnoza je također tema mnogih senzacionalističkih nagađanja i tjeskobne zabrinutosti u javnosti. U tisku se redovito pojavljuju mračna upozorenja o mnogim okrutnim načinima na koje hipnotizeri mogu rabiti svoje zagonetne sposobnosti u zločinačke svrhe.

Bez obzira na namjere hipnotizera, za taj je čin navodno potrebna spokojna atmosfera i miran, voljan subjekt. Nikad nije čula za praktičara te vještine koji sa samo nekoliko riječi može ukočiti čovjeka na mjestu.

- *Nalazite se na mjestu posvemašnjeg spokoja* - nastavio je hipnotizer. - *Spavate. Spavat ćete dok ura ne odbije tri sata. Kad se probudite, sjetit ćete se da ste našli Molly ubijenu, ali nećete se sjećati da ste vidjeli mene ili ženu koja je sa mnom. Mi nemamo nikakve veze s umor-stvom Molly. Mi nismo važni. Razumijete li?*

-Da.

Leona pogleda uru na obližnjem stolu. Na svjetlosti fenjera na zidu jedva je uspjela razabrati Koliko je sati. Dva i trideset. Hipnotizer im je osi-gurao pola sata za bijeg.

Okrenuo se od ukočenog čovjeka i pogledao je. Dođite - reče - krajnje je vrijeme da odemo odavde. Moramo se izgubiti prije nego se još netko odluči popeti ovim stubama.

Automatski se jednom rukom oslonila na površinu žrtvenika kako bi se podigla na noge. Čim je njezina koža došla u kontakt s kamenom, njome je prostrujao još jedan neugodan osjećaj, gotovo naelektriziran. Bilo je kao da je dotaknula stari lijes, takav u kojem pokojnik ne leži u miru.

Brzo je povukla ruku, uspravila se i žurno izišla iza žrtvenika. Zurila je u džentlmena koji je poput kipa stajao u sredini galerije.

- Ovuda - reče hipnotizer. - Hitro je pošao prema vratima koja su se otvarala na stubište za služinčad.

Silom je otrgnula pozornost s muškarca u transu i slijedila hipnotizera prolazom uz koji su se nalazili čudni kipovi i staklene vitrine ispunjene tajanstvenim predmetima. Njezina ju je prijateljica Carolyn upozorila da postoje glasine o zbirci lorda Delbridgea. Čak i drugi kolekcionari, jednako opsjednuti i ekscentrični kao njegovo gospodarstvo, artefakte u njegovu privatnom muzeju smatraju krajnje neobičnima. Čim je stigla na galeriju shvatila je zašto postoje takve glasine.

Nisu se čudnima doimali dizajn i oblik artefa-kata. Na slabom je svjetlu mogla vidjeti da je većina prilično obična. Galerija je bila krcata drevnih vaza, urni, nakita, oružja i kipova - vrste predmeta što ih čovjek očekuje u bilo kojoj velikoj zbirci antikviteta. Radilo se o slabašnom, ali uznemirujućem ozračju nezdrave energije koja se vrtložila oko predmeta i dizala joj vlasi

GIGA

na zatiljku. Širila se od relikvija.

- I vi je osjećate, zar ne? - upita hipnotizer.

Tiho ju je pitanje iznenadilo. Zvuči radoznalo, pomislila je. Ne, zvuči zaintrigirano. Znala je na što misli. S obzirom na sposobnosti što ih posjeduje nije ni čudo da je osjetljiv na takve stvari jednako kao i ona.

- Da - rekla je. - Osjećam. Veoma neugodno.

- Rečeno mi je da čak i oni koji ne posjeduju našu vrstu senzibilnosti mogu osjetiti učinke ako se u jednu prostoriju natrpa dovoljan broj paranormalnih relikvija.

- Ti su predmeti paranormalni? - zapanjeno je pitala.

- Možda bi bilo točnije reći da svaki ima dugu povijest povezanosti s paranormalnim. S vremenom su apsorbirali dio energije koja se stvarala dok su ih rabile osobe s izvanosjetilnim sposobnostima.

- Gdje je Delbridge našao sve te neobične relikte?

- Ne mogu govoriti o cijeloj zbirci, ali znam da je povećani broj ukraden. Ostanite uz mene. Nije joj trebala ta naredba. Sad je jednako silno željela otići odavde kao i on. Morat će se vratiti drugi put kako bi našla kristal.

Hipnotizer se kretao tako brzo da je morala trčati kako bi držala korak s njim. To je mogla jedino zahvaljujući muškoj odjeći. U ženskoj se haljini ne bi mogla brzo kretati jer bi joj smetali slojevi teške tkanine i podsukanja.

Njezina su osjetila treperila. Još energije. Dolazila je od jednog predmeta kraj kojega je prolazila, ali su strujanja bila posve drukčija. Odmah ih je prepoznala. Energija kristala.

- Čekajte - šapnula je i zaustavila se. - Nešto moram učiniti.

- Nema vremena. - Hipnotizer je stao i okrenuo se prema njoj, a crni mu je ogrtač vijorio oko čizama. - Imamo pola sata, manje ako se još netko uspne onim stubama.

Migoljila je prstima pokušavajući osloboditi ruku iz njegova stiska. - Onda idite bez mene. Moja sigurnost nije vaša briga.

- Jeste li poludjeli? Moramo izići odavde.

- Došla sam ovamo po jednu relikviju. U blizini je. Ne idem bez toga.

- Vi ste profesionalni lopov?

Nije zvučio šokirano. Najvjerojatnije zato što se i on bavi krađama. To je jedino logično objašnjenje za njegovu nazočnost na galeriji.

- Delbridge ima određenu relikviju koja pripada meni - objasnila je. - Ukradena je mojoj obitelji prije nekoliko godina. Večeras sam izgubila svaku nadu da ću je naći, ali sad kad znam da mi je blizu, ne mogu otići a da je ne potražim.

Hipnotizer se posve ukočio. - Kako znate da je relikvija koju tražite u blizini?

Oklijevala je jer nije bila sigurna koliko mu može reći. - Ne mogu to objasniti, ali veoma sam sigurna.

- Gdje je?

Malo se okrenula, tražeći izvor jedva zamjetljive pulsiranja energije. Malo dalje nalazio se veliki drveni ormarić s kompliciranim rezbarijama.

- Ondje - rekla je.

Još je jednom snažno povukla ruku. Ovoga ju je puta pustio. Požurila je do ormarića i pomno ga proučavala. Vidjela je dvoja vrata s bravama.

- Kao što sam i očekivala - rekla je. Posegnula je u džep, izvadila obijač brava što joj ga je dao Adam Harrow i dala se na posao.

Proces nije išao ni izbliza onako glatko kao kad je Adam nadzirao njezino vježbanje. Brava uopće nije reagirala.

Hipnotizer je trenutak gledao u tišini.

Na čelu joj je izbio znoj. Malo je okrenula obijač i pokušala ponovno.

- Nešto mi govori da nemate mnogo iskustva u ovakvim stvarima - neutralno će hipnotizer.

Trgnula se na njegov podrugljiv ton.

- Upravo suprotno, imam mnogo prakse u tome - procijedila je kroza zube.

- Ali očito ne u mraku. Odmaknite se. Dopustite da pogledam mogu li ja štogod učiniti. Željela se prepirati, ali je prevladao zdrav razum. Istina je da se njezina praksa u obijanju brava sastoji samo od dvodnevnoga žurnog vježbanja. Smatrala je da je pokazala znatnu vještinu, ali ju je Adam upozorio da je obijanje brave kad je čovjek pod pritiskom nešto sasvim drugo.

Otkucaji ure na stolu bili su veoma glasni u tihoj galeriji. Imali su sve manje vremena.

Pogledala je ukočenog čovjeka koji je čekao buđenje iz transa.

Nevoljko se odmaknula od ormarića. Bez riječi mu je pružila obijač.

- Imam svoj alat - reče hipnotizer.

Iz džepa ogrtača izvadio je malenu, tanku metalnu, uvukao je u bravu i dao se na posao. Leona je gotovo odmah čula slabašan škljocaj.

- Uspio sam - šapnuo je.

Leoni se činilo da je škripanje šarki glasno poput tutnjave vlaka. Tjeskobno je pogledala natrag duž galerije, prema glavnom stubištu, ali na kraju prostorije nisu se micale nikakve sjenke; ničiji koraci nisu odzvanjali na galeriji.

Hipnotizer se zagledao u unutrašnjost ormarića. - Čini se da smo večeras oboje došli ovamo po istom zadatku.

Obuzela ju je nova, drukčija strepnja. - Došli ste ovamo kako biste ukrali moj kristal?

- Predlažem da temu o legalnom vlasništvu nad kamenom ostavimo za drugi put.

Osjetila je ogorčenje koje je nadjačalo strah. - Kristal je moj.

Krenula je naprijed s namjerom da uzme kristal, ali joj je hipnotizer prepriječio put. Posegnuo je u ormarić.

Bilo je teško razabrati njegove kretnje u tmuni, ali je odmah znala kad je došlo do katastrofe.

Čula je iznenadno, oštro ispuhivanje zraka, a zatim duboki, prigušeni kašalj. Istodobno je osjetila slab miris neke nepoznate kemikalije.

- *Odmaknite se* - naredio je.

Bilo je toliko žestine u naredbi da ga je bez razmišljanja poslušala.

- Što je bilo? - pitala je i povukla se nekoliko koraka unatrag. - Sto se dogodilo?

Okrenuo se od ormarića. Zapanjila se kad je vidjela da malo tetura, kao da mu je teško održavati ravnotežu. U jednoj je ruci držao crnu baršunastu vrećicu.

- Delbridge će najvjerojatnije imati pune ruke posla s policijom nakon što se otkrije ženino tijelo - tiho je rekao. - Uz malo sreće, proći će neko vrijeme prije nego počne tražiti kamen. Imat ćete vremena pobjeći.

U njegovim se riječima osjećala nekakva konačnost.

- Kao i vi - brzo je rekla.

- Ne - rekao je.

Obuzela ju je užasna strepnja. - O čemu to govorite? Sto se dogodilo?

- Vrijeme nam je upravo isteklo. - Opet ju je uhvatio za zapešće i povukao prema stubama za služinčad. - Više se ni trenutka ne smijemo zadržavati.

Trenutak ranije bila je bijesna na njega, ali sad je njome pulsirala panika. Srce joj je divlje lupalo.

- Sto se dogodilo? - oštro je pitala. - Je li vam dobro?

- Da, ali uskoro mi neće biti.

- Za ime svijeta, recite mi što se dogodilo kad ste uzeli kristal iz ormarića.

Otvorio je vrata koja su vodila do spiralnog stubišta. - Naletio sam na zamku.

- Kakvu vrstu zamke? - Pažljivo je pogledala njegove šake. - Jeste li se porezali? Krvarite li?

- Kristal se nalazio u staklenoj kutiji. Kad sam otvorio kutiju, lice mi je zapahnuo nekakav poguban plin. Udahnuo sam podosta toga. Mislim da je to bio otrov.

- Dragi Bože. Jeste li sigurni?

- Nema nikakve sumnje. - Upalio je svijeću i zatim je odlučno gurnuo tako da je jurnula niz drevne kamene stube. - Već osjećam njegov učinak.

Pogledala je preko ramena. Na treperavom ga je svjetlu prvi put dobro vidjela. Posve crna kosa, staromodno dugačka, začesljana ravno natrag s visoka čela, spuštala mu se iza ušiju do ovratnika košulje. Njegove je crte lica nemilosrdno stvorio kipar kojemu je bilo važnije prikazati moć nego naočitost. Čovjekovo je lice odgovaralo njegovu hipnotičkom glasu; nezaboravno, zagonetno i opasno fascinantno. Ako bi neka žena predugo gledala u te nedokučive zelene oči, mogla bi je obuzeti opčinjenost iz koje možda nikad ne bi uspjela pobjeći.

- Moramo vam naći liječnika - rekla je.

- Ako je plin ono što mislim da jest, niti jedan liječnik neće znati kako se boriti protiv njega. Ne postoji poznati lijek.

- Moramo pokušati.

- Dobro me slušajte - rekao je. - Vaš će život ovisiti o tome hoćete li se pridržavati mojih uputa. Za veoma kratko vrijeme, možda najviše petnaest minuta, ja ću postati luđak.

Mučila se kako bi shvatila užasno značenje onoga što je govorio. - Zbog otrova?

- Da. Plin izaziva paklene halucinacije koje onesposobljavaju žrtvin um, te vjeruje da je okružena demonima i čudovištima. Ne smijete biti u mojoj blizini kad ta tvar preuzme kontrolu nad mojim osjetilima.

-Ali-

- Postat ću ozbiljna prijetnja vama i bilo komu drugom tko mi se slučajno nađe u blizini. Razumijete li me?

S mukom je progutala slinu i požurila niz još nekoliko stuba. - Da.

Bili su gotovo na dnu stubišta. Vidjela je tračak mjesečine ispod vrata koja se otvaraju prema vrtu.

- Kako namjeravate otići odavde? - upita hip-notizer.

- Moj me pratitelj čeka s kočijom - reče Leona.

- Čim iziđemo iz vrta, morate otići što dalje od mene i ovog prokletog zdanja. Evo, uzmite kristal.

Zastala je na jednoj od izlizanih kamenih stuba, napola se okrenuvši. Pružio joj je baršunastu vrećicu. Zapanjeno ju je prihvatila, svjesna laganog treperenja energije. Ta joj je gesta jasnije od njegovih riječi pokazala da doista ne očekuje da će preživjeti noć.

- Hvala vam - nesigurno je izustila. - Nisam očekivala -

- Sad nemam drugog izbora osim dati ga vama. Više ne mogu biti odgovoran za njega.

- Jeste li posve sigurni da nema lijeka za taj otrov?

- Koliko je poznato, nema. Dobro me slušajte. Jasno mi je da vi smatrate da taj prokleti kristal pripada vama, ali ako imate imalo zdravog razuma, ako vam je imalo stalo do vlastite dobrobiti, vratit ćete ga njegovom pravom vlasniku. Dat ću vam njegovo ime i adresu.

- Cijenim vašu brigu, ali uvjeravam vas da me Delbridge nikako neće moći pronaći. Noćas ste vi u opasnosti. Spomenuli ste halucinacije. Molim vas, recite mi točno što vam se događa. Nestrpljivim je pokretom rukavom prešao preko očiju, a zatim je stresao glavom kao da je želi razbistriti. - Počinjem vidjeti stvari kojih nema. Trenutno sam još uvijek svjestan činjenice da je sve to plod mašte, ali uskoro će mi postati stvarno. Tada ću postati opasan za vas.

- Kako možete biti tako sigurni?

- Vjerujem da je taj plin dva puta korišten u protekla dva mjeseca. Obje su žrtve bili postariji kolekcionari. Niti jedan nije bio sklon nasilnim ispadima, ali su pod utjecajem otrova napali druge ljude. Jedan je nožem ubio odanog slugu. Drugi je pokušao zapaliti svojeg nećaka. Razumijete li sad u kakvoj ste opasnosti, gospođo?

- Recite mi nešto više o tim halucinacijama za koje kažete da vam se počinju priviđati.

GIGA

Ugasio je svijeću i otvorio vrata u dnu stubišta. Dočeka ih je hladan, vlažan zrak. Mjesečina je još uvijek osvjetljavala vrtove, ali u zraku se osjećao dolazak kiše.

- Ako su izvještaji točni - bezizražajno će on -uskoro ću se naći usred noćne more u budnom stanju. Vjerojatno ću uskoro umrijeti. Obje druge žrtve su umrle.

- Kako su umrli?

Koraknuo je van i povukao je za sobom. - Jedan se bacio kroz prozor. Drugi je umro od srčanog udara. Dosta je brbljanja. Moram vas odvesti odavde, na sigurno.

Govorio je hladno i suzdržano, što ju je zabrinjavalo gotovo jednako kao i njegovo proročanstvo. Prihvatio je svoju sudbinu, shvatila je, a ipak planira kako će spasiti nju.

Osjetila je zapanjeno čuđenje i ostavilo je bez daha. Još nije znao ni kako joj je ime, a ipak je čvrsto odlučio pomoći joj u bijegu. Nitko nikad za nju nije učinio ništa tako nesebično i junački.

- Poći ćete sa mnom, gospodine - rekla je. -Znam ponešto o noćnim morama.

Odmah je odbacio mogućnost nade, ne potrudivši se čak ni odgovoriti.

- Budite tihi i držite se uz mene - rekao je.

Ja sam mrtav čovjek, razmišljao je Thaddeus Ware.

Bilo je neobično kako je slab učinak na njega imala ta spoznaja. Možda je već pod utjecajem otrova. Mislio je da noćnu moru drži pod kontrolom, ali nije mogao biti siguran. Vjerovanje da je dovoljno snažan da se još nekoliko minuta odupire otrovu moglo bi samo po sebi biti iluzija.

Unatoč tomu, u očajničkoj nadi da ipak uspijeva kontrolirati bizarne prizore, usredotočio je svoju pozornost na ženu i potrebu da je odvede na sigurno. To je sad bio njegov jedini cilj. Činilo mu se da se bizarne slike koje se skupljaju na rubu njegove svijesti malo povlače kad se svim silama usredotočio na spašavanje nepoznate žene. Na tome zacijelo treba zahvaliti svim onim godinama što ih je proveo učeći kako će kontrolirati svoje hipnotičke moći. Ne nedostaje mu-snage volje. Osjećao je da je ta sposobnost jedino što stoji između njega i sveobuhvatnog svijeta snova koji će ga uskoro progutati.

Vodio ju je kroz vrtove krećući se stazom kojom je ranije stigao do zdanja. Dama ga je sad ipak poslušala i hodala uz njega.

Na putu im se ispriječila duga, visoka živica. Ispružio je ruku i uhvatio ženinu, namjeravajući je povesti prema vrtnim vratima, ali kad je osjetio njezinu ruku pod svojom, njegova se koncentracija smrskala poput fine porculanske vaze koja je pala na mramorni pod. Odjednom mu je ushićenje pro-strujalo žilama. Pojačao je svoj stisak, uživajući u omamljujućem naletu zadovoljstva.

Čuo je tihi, iznenađeni zvuk, ali nije obraćao pozornost. Odjednom je postao intenzivno svjestan zamamne, podatne zaobljenosti ruke koju je držao. Ženin je miris bio opojan, te je rastjerao sve racionalne misli.

Demoni i čudovišta šuljali su se ispod živice. Cerili su se, a mjesečina je svjetlucala na njihovim očnjacima. *Možeš je uzeti ovdje, sada. Ništa te ne sprečava. Tvoja je.*

Žena zasigurno shvaća kako erotično izgleda u muškoj odjeći, pomislio je. Zabavljala ga je i godila mu spoznaja da se namjerno tako odjenula kako bi ga namamila.

- Morate se pribрати, gospodine - usrdno je rekla. - Nismo daleko od kočije. Još samo nekoliko minuta i oboje ćemo biti na sigurnom.

Na sigurnom. Riječi su ga na nešto podsjetile. Usredotočio se nastojeći se sjetiti nečega što je važno, nečega što mora učiniti prije nego uzme ženu. Tada se sjetio, neodređeno, poput nečega što nosi nevidljivi vjetar. Čvrsto se uhvatio za djelić stvarnosti, ne puštajući. Mora spasiti ženu. Da, o tome je riječ. Prijeti joj opasnost.

Demoni i čudovišta su se kolebali i nakratko postali prozirni.

Haluciniraš, Ware. Obrati pozornost inače će žena stradati. Ta ga je spoznaja pogodila poput ledene vode. Povukao se natrag s ruba.

- Pazite da se ne spotaknete preko njega - rekao je.

- Demona? - oprezno je pitala.

- Ne, čovjeka ispod živice.

- Sto, za ime svijeta? - Iznenadeno je pogledala dolje i još jednom zaprepašteno dahnula kad je ugledala nogu u čizmi kako viri ispod gustog raslinja. - Je li on - ? - Nije dovršila rečenicu.

- Hipnotizirao sam njega i drugog stražara dok sam dolazio ovamo - objasnio je vodeći je prema vrtnim vratima. - Neće se probuditi do zore.

- O. - Uslijedila je kratka stanka. - Ja, ovaj, nisam znala da Delbridge ima stražare.

- Možda bi bilo pametno da uzmete u obzir tu mogućnost kad sljedeći put odlučite počinuti provalu.

- Ušla sam u kuću pod krinkom jednoga od mnogih slugu angažiranih za ovu večer, ali sam kanila pobjeći kroz vrtove. Naletjela bih ravno na stražare da se vi već niste pobrinuli za njih. Kakva je sretna slučajnost to što smo se večeras sreli.

- Moja me sreća večeras definitivno poslužila, u to nema nikakve sumnje. Nije se trudio prikriti sarkazam. Njezin ga je pozitivan stav izluđivao gotovo jednako kao i proklete halucinacije.

- Zvučite veoma napeto - šapnula je dok je žurila uz njega. - Postaju li halucinacije jače? Poželio je viknuti na nju; poželio ju je tresti dok ne shvati ozbiljnost situacije. Halucinacije ne postaju jače; čekaju u zasjedi u mračnim kutovima, iščekujući trenutak kad će se njegova volja opet pokolebati kao maločas. Čim izgubi kontrolu nad sobom, noćne će more nahrupiti u njegov mozak. Najviše od svega želio ju je poljubiti prije nego se opet izgubi u halucinacijama.

Ali jednostavna je istina da nema vremena učiniti bilo što od toga. Osuđen je. Jedino što može učiniti je pokušati spasiti nju. Još nekoliko minuta. Samo mu je toliko potrebno da odvede ženu do kočije i isprati je. Samo još nekoliko minuta. Toliko može izdržati. Mora toliko izdržati, radi nje.

Otvorio je teška vrtna vrata. Žena je brzo izišla. Slijedio ju je.

Zdanje lorda Delbridgea nalazi se nekoliko kilometara izvan Londona. Iza visokog zida koji okružuje vrtove gusta je šuma. Doimala se neprobojnom, ali kad je bolje pogledao, vidio je da iz dubokih sjenki vrebaju čudovišta.

- Kočija nije daleko odavde - reče žena. Izvadio je pištolj iz džepa svojega ogrtača. - Uzmite ovo.

- Zašto bih ja željela vaš pištolj?

- Jer se halucinacije pogoršavaju. Maločas sam vas kanio silom uzeti. Ne znam što ću sljedeće učiniti.

- Besmislice. - Zvučala je istinski šokirano. - Ni u jednom trenutku ne bih povjerovala da biste me silom uzeli, gospodine.

- Onda niste ni upola onako inteligentni kako sam u početku mislio.

Pročistila je grlo. - Unatoč tomu, u danim okolnostima razumijem vašu zabrinutost.

Oprezno je uzela pištolj, nespretno ga uhvativši jednom rukom. Okrenula se i povela ga uskom, izlokanom stazom koju je mjesečina tek malo osvjetljavala.

- Zacijelo ne znate kako se koristi pištolj što sam vam ga upravo dao - primijetio je.

- Ne. Ali moj prijatelj zna s pištoljima.

Ima prijatelja, *muškog* roda. Ta ga je vijest pogodila poput udarca. Nutrinu mu je izjedalo ogorčenje i neobjašnjiva posesivnost.

Ne, opet su navrle halucinacije. U svakom slučaju, do zore će najvjerojatnije biti mrtav. Ne može polagati nikakvo pravo na tu ženu.

- Tko je taj prijatelj? - ipak je pitao.

- Uskoro ćete ga upoznati. Čeka me u šumi.

- Kakav je to prijatelj koji vam je dopustio da noćas tako riskirate?

- Adam i ja smo zaključili da će u zdanje lakše ući jedna osoba, a ne dvije - rekla je. - U svakom slučaju, netko je morao paziti na kočiju i konje.

- Vaš je prijatelj trebao ući u zdanje, a vas ostaviti uz kočiju.

- Moj je prijatelj čovjek mnogih sposobnosti, ali ne posjeduje ono što je potrebno da bi se osjetio kristal. Ja sam se jedina mogla nadati da ću ga naći.

- Taj prokleti kristal nije vrijedan takvog izlaganja opasnosti.

- Doista, gospodine, ovo baš nije vrijeme za držanje lekcije.

Imala je pravo. Sablasni su mu se prizori i slike opet približili. Démoni su lebdjeli u kutu njegova oka i šuljali se rubom staze. Velika zmija blještavih crvenih očiju gmizala je po granama obližnjeg stabla.

Prestao je govoriti i opet se usredotočio na potrebu da ovu ženu smjesti u kočiju kako bi je njezin dobar prijatelj Adam mogao odvesti daleko od ove noćne more.

Stigli su do zavoja izlokane staze. Malena, zatvorena kočija koja se doimala veoma brzom

pojavi se pred njima. Nikoga nije bilo na sjedalu za kočijaša. Dva su konja mirno stajala i drijemala.

Leona se zaustavila i pomalo se tjeskobno osvrnula naokolo.

- Adame? - tiho je zazvala. - Gdje si?

- Ovdje sam, Leona.

Uzbuđenje i nepoznati osjećaj čuđenja ispunili su Thaddeusa. Napokon je saznao ime žene: Leona. Drevni su ljudi vjerovali da imena imaju moć. Imali su pravo. Ime Leona ga je ispunilo snagom.

Haluciniraš, Ware. Priberi se.

Vitak muškarac obavijen teškim ogrtačem kočijaša pojavio se između stabala. Kapu je navukao nisko na oči. Mjesečina je svjetlucala na pištolju u njegovoj ruci.

- Tko je ovo?

Glas je pripadao obrazovanom mladom džentlmenu, bez grubih naglasaka kočijaša.

- Prijatelj - reče Leona. - Prijeti mu smrtna opasnost, kao i nama. Nema vremena za objašnjavanje. Imam kamen. Smjesta moramo otići odavde.

- Ne razumijem. Kako je moguće da si u Delbridgeovoj kući naišla na poznanika? Je li on možda jedan od gostiju? - U pitanju se osjećalo hladno neodobravanje.

- Molim te, Adame, ne sada. - Leona je požurila naprijed i otvorila vrata kočije. - Sve ću ti kasnije objasniti.

Očito nije uspjela uvjeriti Adama, ali je zacijelo zaključio da ovo nije trenutak za raspravu.

- Vrlo dobro. - Spremio je oružje u džep i vješto se popeo na kočijaško sjedalo.

Leona je ušla u mračnu kočiju. Thaddeus je gledao kako nestaje u mrklome mraku. Kroz sve gušću maglu svojih halucinacija odjednom je shvatio da više nikad neće vidjeti ovu čudesnu ženu, nikad neće otkriti njezine tajne. Uskoro će nestati, a on je nikad nije čak ni zagrlio.

Primaknuo se otvorenim vratima.

- Kamo ćete poći? - pitao je osjećajući potrebu da još jednom čuje njezin glas.

- Natrag u London, naravno. Za Boga miloga, zašto stojite tu? Uđite u kočiju.

- Rekao sam vam, ne mogu poći s vama. Noćne more brzo preuzimaju kontrolu nada mnom.

- A ja sam vama rekla da znam ponešto o noćnim morama.

Adam ga je pogledao odozgo. - Sve nas dovodite u opasnost - prasnuo je nastojeći govoriti tiho. - Uđite u kočiju, gospodine.

- Pođite bez mene - tiho naredi Thaddeus. -Moram nešto obaviti prije nego vizije preuzmu kontrolu.

- O čemu je riječ? - upita Adam.

- Moram ubiti Delbridgea.

- Hm. - Adam je odjednom zvučao zamišljeno.

- Nije loša zamisao.

- Ne. - Leonino se lice pojavilo na vratima. - Ne smijete riskirati povratak u zdanje, gospodine, ne u vašem stanju.

- Ako ne ubijem Delbridgea, on će tražiti kristal

- objasni Thaddeus.

- Rekla sam vam, nikad me neće naći - uvjeravala ga je Leona.

- Tvoj novi prijatelj ima pravo - reče joj Adam.

- Predlažem da poslušamo njegov savjet i ostavimo ga ovdje. Sto je loše u tome ako mu dopustimo da pokuša ubiti Delbridgea? Ako uspije, ubuduće ćemo imati jedan problem manje na brizi.

- Ne razumiješ - uporno će Leona. - Ovaj je čovjek pod utjecajem užasnog otrova koji stvara halucinacije. On ne shvaća što govori.

- Sto je samo još jedan razlog da ga ovdje ostavimo - reče Adam. - Posljednje što nam noćas treba je luđak kao suputnik.

Thaddeus je još jednom pogledao Leonu nastojeći zapamtiti njezino lice na mjesecini. - Ima pravo. Morate poći bez mene.

- Ni slučajno. - Leona je ispružila ruku i uhvatila rukav njegova ogrtača. - Vjerujte mi, gospodine, dajem vam riječ da postoje veoma dobri izgledi da vam mogu pomoći. Ne idemo oдавde bez vas.

- Prokletstvo - progunda Adam. Ali je zvučilo rezignirano. - Bolje da uđete u kočiju, gospodine. Teško je pobijediti u prepirci s Leonom kad je uvjeren da ima pravo. Nije oklijevao zbog Leonine tvrdoglavosti, shvatio je Thaddeus; pokolebalo ga je njezino čvrsto uvjerenje da bi ga mogla spasiti.

- Koncentrirajte se na pozitivno, gospodine - naredi Leona. - Ionako se ništa ne može dobiti negativnim razmišljanjem.

- Također čvrsto vjeruje u moći optimizma i pozitivnog razmišljanja - progunda Adam. - To je izrazito iritantna osobina, svakako.

Thaddeus je čeznutljivo pogledao otvorena vrata kočije, nesposoban ugasiti sićušan plamsaj nade što ga je Leona zapalila.

Ako ga spasi, moći će je zaštititi od Delbridgea i pobrinuti se da postane njegova.

Ta je logika prevagnula. Popeo se u kočiju i sjeo na sjedalo nasuprot Leonu.

Vozilo je odmah krenulo naprijed. Konji su prešli u brzi kas. U nekom neodređenom, još uvijek racionalnom dijelu svojega mozga, Thaddeus je shvatio da Adam nije upalio vanjske lampe. Konje je vodio zavojitom stazom samo uz pomoć mjesecine. To je ludilo, ali u skladu sa svim ostalim što se noćas dogodilo.

U kočiji je jedva razabirao Leonu koja je sjedila na tamnim jastucima. Međutim, bio je naglašeno svjestan njezine blizine. Činilo se da atmosfera treperi od njezine ženstvenosti.

- Kako se zovete, gospodine? - pitala je.

- Thaddeus Ware.

Kako je neobična pomisao da ne može jasno vidjeti kako ta žena izgleda mada je s njom upravo proživio uzbudljivu pustolovinu. Dosad ju je vidio jedino u slabo osvijetljenoj galeriji muzeja i u mjesječinom obasjanom vrtu. Možda je uopće ne bi prepoznao kad bi je sutra sreo na nekoj londonskoj ulici.

Osim ako ne bi progovorila. Zvuk njezina glasa, tihog i toplog i intrigantno senzualnog, zauvijek mu se usjekao u pamćenje. Prepoznao bi i njezin miris, pomislio je, kao i ponešto od njezine figure. Bio je naglašeno svjestan njezinih oblina dok je bila stisnuta uz njega. I postoji još nešto, slabašan dašak zavodničke moći koji se mogao širiti jedino iz njezine aure.

O, da, prepoznao bi je bilo gdje.

Jer je tvoja, šapnuo je jedan od demona.

Moja.

Bez upozorenja su se raspali posljednji ostaci njegove obrane. Čudovišta su oslobođena.

Skočila su iz sjenki njegova uma ravno u kočiju.

U treptaju demonskog oka unutrašnjost kočije pretvorena je u mračan svijet snova. Na sjedalu kraj njega pojavilo se stvorenje veličine krupna psa. Ali čudovište nije bilo pas. Osam pernatih nogu stršilo je iz sjajna, gomoljasta tijela. Mjesočina je mračno blistala u bezdusnim, neobičnim očima. Otrov je kapao s njegovih oćnjaka.

Sablasno se lice pojavilo na prozoru. Očne su duplje bile prazne crne rupe. Usta su se otvorila u bezglasnom kriku.

Opazio je kretnju sa svoje lijeve strane. Nije morao okrenuti glavu kako bi znao da ono što ondje čući ima ljuskave noge s kandžama i ticala koja se izvijaju poput izmućenih crva.

Kroz prozore kočije više se nije vidjela šuma u noći. Umjesto toga vidjeli su se nezemaljski prizori iz druge dimenzije. Vulkanske rijeke tekle su između stabala od crna leda. Čudne ptice sa zmijskim glavama stajale su na zaleđenim granama.

Ostalo mu je tek toliko svijesti da bi znao da je bio budala kad je vjerovao da bi snagom volje

GIGA

mogao obuzdati noćne more. Delbridgeov je otrov strujio kroz njegovu krv već najmanje petnaest minuta, obavljajući svoj prljavi posao. Sad je potpuno preuzeo kontrolu nad njim. Zapanjujuće je bilo to da ga više uopće nije briga.

- Gospodine Ware?

Leonin glas, onaj koji bi svugdje prepoznao, dopirao je iz tmine.

- Prekasno je - rekao je, a njezin ga je zabrinuti ton zabavljao. - Dobro došli u moju noćnu moru. Situacija nije tako neugodna ovdje kad se čovjek navikne.

- Gospodine Ware, morate me slušati. Osjetio je navalu vrele požude. Ona je samo nekoliko centimetara dalje; slobodno je može uzeti. Nikad nije više želio neku ženu, a ništa ga nije moglo zaustaviti.

- Mogu vam pomoći da se borite protiv halucinacija - rekla je.

- Ali ja se ne želim boriti protiv njih - tiho je rekao. - Zapravo, uživam u njima. I vi ćete uživati.

Nestrpljivo je strgnula periku, posegnula u unutrašnji džep svojega kaputa i izvadila neki predmet. Nije vidio o čemu je riječ, ali nekoliko sekunda kasnije u njezinim je dlanovima zablistala mjesečina.

Sad ju je prvi put dobro vidio. Tamnu je kosu učvrstila na vrhu glave, razotkrivajući crte lica koje se jedino mogu opisati kao prekrasne, premda ne na način koji se općenito povezivao s velikom ljepotom. Umjesto toga na njezinu je licu vidio inteligenciju, odlučnost i određenu delikatnu senzibilnost. Njezina su usta djelovala veoma mekano. U očima boje rastaljena jantara blistala je ženstvena moć. Ništa ne bi moglo djelovati zamamnije.

- Čarobnica - fascinirano je šapnuo. Lecnula se kao da ju je udario. - Sto? Nasmiješio se. - Ništa. - Spustio je pogled na

kristal, zaintrigiran. - Sto je to? Još jedna od mojih halucinacija?

- Ovo je aurora-kamen, gospodine Ware. Hodat ću kroz vaše snove s vama.

Nije držala aurora-kamen u rukama od svojeg šesnaestog ljeta, ali je trenutno reagirao na energiju koju je slala u njegovo središte. Više nije bio mutne, nečiste bijele boje, već je blistao od nutarnjeg svjetla koje je pokazivalo da je sad oživio od moći. Držala ga je na dlanu ruke i zurila u njegove dubine, foku-sirajući sva svoja osjetila. Kamen je vidljivo bljesnuo.

Ne bi znala objasniti kako je uspijevala razbuditi energiju nekih kristala. Ta se sposobnost prenosila s generacije na generaciju na ženskoj strani obitelji. Njezina je majka posjedovala nadarenost za rad s kristalom. Kao i njezina baka i mnoge pra-bake prije nje, kroz najmanje dvjesto godina.

- Gledajte duboko u kristal, gospodine Ware -rekla je.

Ignorirao je upute. Njegova su se usta izvila u lijen, senzualan smiješak od kojega su joj se podigle vlasi na zatiljku.

- *Radije bih pogledao duboko u vas* - rekao je mračnim, neodoljivim glasom kojim ju je ranije hipnotizirao.

Zadrhtala je. Atmosfera se promijenila. Trenutak ranije Thaddeus se divlje borio kako bi zadržao zdrav razum unatoč plimi halucinacija, ali sad se činilo da uživa u fantastičnom snu u kojem se našao.

Borila se kako bi uspostavila kontrolu nad situacijom. - Recite mi što vidite u kristalu.

- Vrlo dobro, večeras sam raspoložen da vam udovoljavam. Barem neko vrijeme. - Opet je pogledao kamen. - Vidim mjesečinu. Lukavi trik, gospođo.

- Svjetlo što ga vidite je prirodna energija kristala. To je veoma posebna moć koja je rezonantna s energijom snova. Svi snovi proizlaze iz paranor-malne strane naše naravi, čak i kod onih koji ne vjeruju da posjeduju takvu senzibilnost. Ako netko promijeni strujanja što ih stvaraju snovi, može promijeniti i prirodu samih snova.

- Sad zvučite poput znanstvenika kojega poznajem. Zove se Caleb Jones. On uvijek govori o znanstvenim aspektima paranormalnog. Uvijek mi se činilo da je to veoma dosadan razgovor.

- Nastojat ću vas poštediti dosade i ne pričati o razlozima iz kojih kristal djeluje - rekla je potiskujući sve veću nelagodu. - Molim vas, obratite pozornost. Trenutno sanjate u budnom stanju. Smanjit ćemo silinu i moć toga sna. Ne možemo ga posve poništiti, ali ga možemo oslabiti do te mjere da se više neće doimati stvarnim ili zanimljivim. Ali morate surađivati, gospodine.

Opet se nasmiješio onim lijenim, opasnim smiješkom. - Nisam raspoložen za vaše igre s kristalom. Večeras bih se radije drukčije bavljao.

- Gospodine Ware, tražim od vas da mi vjerujete, baš kao što sam ja vama ranije vjerovala. Na svjetlosti kristala vidjela je kako su se Wareove hladno sjajne oči neznatno stisnule.

Nagnuo se naprijed i vrhom prsta prošao ispod njezine čeljusti. Lagano je zadrhtala na taj dodir.

- Spasio sam vas jer pripadate meni - rekao je. - Štitim ono što je moje.

Tonuo je sve dublje u halucinacije.

- Gospodine Ware - rekla je - ovo je veoma važno. Gledajte mjesečinu i koncentrirajte se na svoje halucinacije. Opišite ih za mene.

- Vrlo dobro, ako insistirate. - Opet je pogledao kristal. - Hoću li početi s demonom na prozoru? Možda bi bila zanimljivija otrovnica koja se drži za kvaku na vratima.

Energija se širila iz kamena, mnogo energije. Mjesečina se rasplamsala. Konačno se fokusirao na kristal kao što mu je rekla, ali nije uzela u obzir snagu njegove darovitosti. Sama se morala jače koncentrirati kako bi struje zadržala pod kontrolom.

- Niti jedno od stvorenja koje vidite oko sebe nije stvarno, gospodine Ware.

Ispružio je ruku i palcem prešao po njezinoj donjoj usni. - Vi ste stvarni. Večeras je jedino to važno.

GIGA

- Ne poznajem vas dugo, gospodine, ali očito je da imate izuzetnu snagu volje. Niste posve izgubljeni u svojoj noćnoj mori, gospodine. Jedan dio vas još uvijek je svjestan činjenice da halucinirate.

- Možda, ali to me više ne zanima. Trenutno me zanimaju jedino vi.

Svjetlo u kristalu počelo je blijedjeti. Thaddeus se više nije koncentrirao na nj.

- Ne mogu ovo učiniti bez vas, gospodine -odlučno je rekla. - Morate se jače usredotočiti na mjesječinu. Zajedno ćemo iskoristiti energiju kristala kako bismo raspršili halucinacije iz vašeg uma.

- Vaša terapija neće djelovati na mene - rekao je zabavljajući se. - Čini se da je to neki oblik hipnoze, a ja sam, jednako kao i vi, prirodno imun na hipnotiziranje.

- Ne pokušavam vas hipnotizirati, gospodine. Kristal je samo oruđe koje će nam omogućiti da prilagodimo valove energije vašega sna. Trenutno ta energija stvara halucinacije.

- Griješite, Leona - blago je rekao. - Otrovnice i demoni nisu halucinacije; stvarni su i ja im zapovijedam, moje su sluge, vezani uz mene svim silama pakla. Vi ste također vezani uz mene. Uskoro ćete to shvatiti.

Prvi se put počela bojati da bi ga mogla izgubiti. Obuzela ju je tjeskoba i razbila njezinu koncentraciju. Pogledao je kristal i nasmijao se.

Svjetlo u kamenu odmah je potamnijelo i promijenilo boju. Leona je šokirano zurila. Oluja se spremala u središtu kristala. Umjesto mjesječine, unutra su se vrtložile neobične tamne struje.

Thaddeus je u kristal ubacivao vlastitu moć, nadjačavajući njezine pomno usmjeravane valove energije.

Oluja se stopila, skupljajući snagu. Sa sve je većom strepnjom gledala kako uznemirujuće sile navaljuju i plamsaju. Nikad nije sreća nikoga tko bi mogao učiniti ovo što Thaddeus Ware čini. Budući da je bio tako potpuno zahvaćen svojim snom, sumnjala je da on uopće shvaća što se događa.

Čudovišni kukac s očima sastavljenim od tisuću malenih zrcala pojavio se na sjedalu kraj Thaddeusa. Očnjaci stvorenja vlažno su svjetlucali.

Užasno se ukočila. Nije imala kamo pobjeći. Nije se imala kamo sakriti. U prstima na rukama i nogama osjećala je bolne trnce straha. Znoj joj je natopio košulju. Pokušala je vrisnuti, ali joj nikakav zvuk nije izišao iz grla.

- Smirite se, slatka moja - reče Thaddeus. - Neće vas ozlijediti. To je stvorenje koje me mora slušati. Ja ću vas štititi.

Instinktivno je posegnula za kvakom na vratima. Trgnula je prste natrag trenutak prije nego su dohvatili glavu crvenooke otrovnice.

- Sad ih i vi vidite, zar ne? - zadovoljno upita Thaddeus. - Ušli ste u moj svijet.

Shvatila je da on nekako izvlači energiju iz kristala kako bi svoje halucinacije učinio vidljivima, ne samo sebi već i njoj. Da taj nevjerojatni prizor nije vidjela vlastitim očima, ne bi vjerovala da itko može učiniti tako nešto.

Odjednom se sjetila jedne od izreka ujaka Edvarda: - *Zapamti, Leona, moraš kontrolirati svoju publiku od trenutka kad korakneš na pozornicu. Nikad nemoj dopustiti da publika kontrolira tebe.*

Mora opet uspostaviti kontrolu nad kristalom, inače će biti uvučena u svijet snova zajedno s Thaddeusom Wareom i oboje će biti izgubljeni.

Skupivši svaki djelić svoje snage volje, silom je otrgnula pogled sa zastrašujućeg kukca i usredotočila se na pomahnitale struje u kristalu.

- Gledajte u kamen, gospodine - rekla je nastojeći govoriti autoritativnim glasom. - To vam je jedina nada. Halucinacije su preuzele kontrolu. Morate se boriti protiv toga.

Nasmiješio se. - Daleko bih više volio da mi se vi pridružite u mojem snu. Zajedno ćemo vladati našim vlastitim kutkom pakla.

Prije nego je shvatila što namjerava, objukao joj je ramena rukama. Povukao ju je prema sebi.

- Smjesta me pustite, gospodine Ware. - Svim je silama nastojala prikriti strah u glasu, ali je odmah znala da ga je on osjetio.

- Dakle, zašto bih to učinio? - pitao je Thaddeus, a glas mu je postao hrapav od opasne senzualnosti. - U ovom svijetu pripadate meni. Krajnje je vrijeme da ja kušam vašu moć i dopustim vam da osjetite moju.

Pokušala se osloboditi njegovih ruku, ali ju je čvršće stisnuo. Trenutno se smirila jer ju je intuicija upozorila da bi ga pružanje otpora samo isprovociralo. Mahnito je razmislila o nekoliko mogućnosti koje su joj preostale. Ako vriskom pozove pomoć, Adam bi je sigurno čuo i došao joj pomoći. Ali Adamovo rješenje krize vjerojatno bi bilo ispaliti metak u mozak Thaddeusa Warea. To se ne čini samo pomalo pretjeranim, već i krajnje nepoštenim s obzirom na činjenicu da joj je Ware ranije večeras vjerojatno spasio život time što je onesposobio dvojicu stražara.

Sad je na njoj da spasi njega. Mora biti jaka za oboje.

- Nećete me silom uzeti, gospodine - smireno je rekla premda se tako nije osjećala. - Noćas ste me spasili. Vi niste od onih koji su nasilni prema ženama.

Privukao ju je bliže. Na svjetlu iz kamena njegove su oči blistale mračnom strašću.

Proučavao je njezina usta kao da je riječ o nekom rijetkom, egzotičnom i veoma zreloom voću.

- Ništa ne znate o mojoj naravi. Još ne. Ali uskoro ćete, slatka moja, doista uskoro, razumjeti vezu koja postoji među nama.

- Znam da mi nećete nauditi jer ste vi častan čovjek - mirno je rekla.

Reagirao je otkopčavanjem ovratnika njezine košulje. Bila je naglašeno svjesna dodira njegovih prstiju na svojem vratu.

- Čast je kompliciran pojam kad je riječ o ovakvim stvarima - rekao je.

- Nema baš ničega kompliciranog u tome i vi to dobro znate - šapnula je. - Kontroliraju vas sile vaše noćne more.

- Nitko i ništa ne kontrolira mene, pa čak ni vi, ljupka moja Leona.

- Nisam ja ta koja manipulira vama. To čini Delbridge svojim otrovom. Zasiurno mu nećete dopustiti da pobijedi.

Thaddeus je oklijevao, a oči su mu se suzile.

- Delbridge. Ako ikad otkrije da ste vi uzeli njegov kristal, ni od čega neće prezati kako bi ga dobio natrag.

Shvatila je da su se negdje u njegovu svijetu snova upravo odškrinula vrata racionalnosti.

Iskoristila je priliku.

- Imate pravo, gospodine - blago je rekla. - Sad shvaćam da je Delbridge veoma opasan za mene. Ali ne možete se nositi s njim dok ste pod utjecajem otrova. Morate se pribrati kako biste me mogli zaštititi od njega.

- Dajem vam riječ da ću vas zaštititi od njega i bilo kojeg drugog muškarca koji se usudi pokušati vas odvesti od mene. - Izvukao je jednu od ukosnica iz njezine kose. - Vi pripadate meni.

- Da, svakako - žustro je rekla. - Pripadam vama i stoga ćete se noćas boriti protiv Delbridgeova otrova. Radi mene, gospodine. Nećete mu dopustiti da uništi vaš zdrav razum jer me tada ne biste mogli čuvati.

- Radi vas - ponovio je kao da polaže prisegu.

- Prošao bih kroz vrata pakla kako bih vas zaštitio, Leona.

Energija je nevidljivo treperila u skućenom prostoru kočije, ali ne samo unutar kristala.

Njezina su osjetila reagirala na njegovu tamnu, omamljujuću! auru. Privlačila ju je poput opojnog mirisa. Duboko u njoj počela se pojavljivati grozničavost. Dio nje odjednom je poželio ući u njegov svijet snova i dijeliti ga s njim.

Izvukao je još jednu ukosnicu iz njezine kose. Zatim je, veoma polako, kao da potvrđuje svoje pravo, rukom obavio njezin zatiljak i zgnječio njezina usta svojima.

To je bio poljubac posjedovanja i uzbudljive moći. Njezina se aura raširila i stopila s njegovom. Strujanja energije su se sudarila, spojila i zatim počela djelovati zajedno. Kroz napola zatvorene oči vidjela je kako je u kristalu bljesnula munja.

Thaddeus je pio iz njezinih usta kao da mu nude neki rijetki nektar. Željela ga je slijediti kamo god ih struje sna odvedu.

Izustivši dubok, hrapav zvuk, Thaddeus je podigao glavu i počeo je spuštati na sjedalo.

- Moja - šapnuo je. Bilo je sad ili nikad. Morala je djelovati radi oboje, inače će sve biti izgubljeno. Pala joj je na pamet još jedna izreka njezina ujaka: »*Uvijek priredi predstavu za publiku.*«

Objema je rukama stezala kristal.

- Pogledajte u kamen, Thaddeuse - šapnula je istim glasom kakvim bi ga pozvala u svoj krevet. - Vidite kako ga je vaša energija zapalila.

Reagirao je na blago zavodenje i pogledao blještavi kamen.

Čekala ga je. Čim je osjetila da je njegova pozornost usredotočena na kristal, krenula je u akciju i ubacila svaki djelić vlastite moći u kamen. Nije imala vremena dotjerati struje vlastite energije kako bi činila sa svakim drugim klijentom. Nije si mogla priuštiti oprez ili delikatnost u ovom slučaju. Jedina joj je nada nadjačati Thaddeusovu uzavrelu energiju vlastitom moći.

Oluja u kristalu još se jednom rasplamsala, a zatim nestala.

Sve je završilo za nekoliko sekunda. Thaddeus je zadrhtao i opustio se na sjedalu.

- Više nisam u noćnoj mori - omamljeno je rekao.

- Niste - složila se.

- Spasili ste moj zdrav razum, a nesumnjivo i moj život. Dugujem vam duboku zahvalnost.

- Poravnali smo račune, gospodine. Ja vama dugujem zahvalnost jer ste mi noćas pomogli pobjeći iz Delbridgeove kuće.

- Delbridge. Točno. - Umornim je pokretom upalio lampu u kočiji. - On će biti problem, Leona.

- Nema potrebe da se zabrinjavate zbog Delbridgea, gospodine Ware. Sad se morate odmoriti.

- Ne vjerujem da bih mogao išta drugo raditi. - Podigao je periku što ju je nosila i proučavao je kao da je nikad ranije nije vidio. - Ne sjećam se kad sam se ranije osjećao tako iscrpljeno.

- Noćas ste potrošili mnogo energije. Potreban vam je san, mnogo sna.

- Bit ćete ovdje kad se probudim?

- Mmm.

Gurnuo je periku u džep svojega ogrtača i osmjehnuo se. - Lažete.

- Doista, gospodine, ovo nije trenutak za upuštanje u prepirku. Potreban vam je odmor.

- Nema nikakva smisla bježati od mene, Leona. Vi i ja sad smo vezani. Bez obzira kamo pođete, ja ću vas naći.

- Spavajte, gospodine Ware.

Nije se prepirao. Smjestio se udobnije u kutu sjedala i ispružio noge tako da su njegova bedra dodirivala njezina. Dugo ga je promatrala.

Kad se uvjerila da je doista čvrsto zaspao, ustala je, kleknula na jastuke i gurnula vratašca u krovu kako bi razgovarala s Adamom.

- Kako je tvoj pacijent? - Adam je pitao preko ramena.

- Spava. Otrov je bio veoma jak. Neko sam se vrijeme bojala da ga neću moći spasiti.

Nalet hladnoga vjetra koji je nosio prve kapi kiše nahrupio je u kočiju.

- Kakva vrsta otrova izaziva noćne more? - upita Adam.

- Ne znam. Gospodin Ware tvrdi da ga je Delbridge upotrijebio kako bi izazvao ludilo dvojice muškaraca. Obje su žrtve umrle u roku od nekoliko sati.

Adam je pucnuo uzdama i natjerao konje da ubrzaju. - Delbridge je očito opasniji no što smo vjerovali. Nije trebao biti ništa više od ekscentričnog kolekcionara.

- Gore je nego što misliš. Nisam imala prilike reći ti ranije, ali u muzeju zdanja nalazila se mrtva žena. Vrat joj je bio prerezan. Bilo je... grozno.

- Grom i pakao. - Adam se tako šokirao da je povukao uzde i zbunio konje. Brzo je to popravio. - Tko je ona?

- Ne znam. Zsigurno je to bila jedna od žena koje je Delbridge doveo za zabavu svojim gostima. Očito se popela na galeriju kako bi se ondje sastala s nekim muškarcem. Ubojica je prvi stigao do nje.

- Molim te, nemoj mi reći da je naš putnik ubojica.

- Nije.

- Kako možeš biti sigurna?

- Dva su razloga. Prvo, nije ubio mene kad sam ga zatekla kako stoji nad tijelom. Sigurna sam da bi se želio riješiti svjedoka da je on počinitelj.

- Dobri Bože na nebesima. Našla si ga kako *stoji nad tijelom* ?

- Drugi razlog iz kojega sam uvjerena da nije ubojica je taj da nije ubio dvojicu stražara koji patroliraju Delbridgeovim vrtom.

- O kojim stražarima govoriš? Noćas ondje nije trebalo biti nikakvih stražara.

- Čini se da nam je gospodin Pierce dao nekoliko pogrešnih informacija.

- Grom i pakao - ponovi Adam, ovoga puta veoma tiho. - Leona, ovo sluti na potpunu katastrofu.

- Besmislice. Priznajem da je bilo nekoliko komplikacija, ali sve je to riješeno.

- Moglo se očekivati da ćeš ti pozitivno razmišljati u situaciji u kojoj bi svaka razumna osoba razmišljala o kupovanju karte za Ameriku ili neko drugo prikladno udaljeno mjesto.

- Samo razmisli o činjenicama, Adame. Već smo na sigurnoj udaljenosti od zdanja, a Delbridge nikako ne može otkriti tko je uzeo kristal.

- Zaboravljaš jednu veliku komplikaciju - mračno će Adam.

- Koju?

- Onu koja trenutno spava u kočiji. Što znaš o njemu?

- Veoma malo, osim činjenice da je veoma moćan paranormalni hipnotizer - priznala je.

- *Paranormalni hipnotizer?*

- Riješio je problem dvojice stražara i jednog Delbridgeova gosta tako da ih je trenutno doveo u trans. Bilo je nevjerovatno. Nikad nisam vidjela da netko može tako iskoristiti hipnozu.

- A mi mu pomažemo da se vrati u London? - Adam je zaprepašten. - Sigurno si poludjela, Leona. Svi znaju da su hipnotizeri opasni, čak i oni bez paranormalnih moći. Moramo ga se smjesta riješiti.

- Smiri se, Adame. Nema razloga za paniku. Sve će biti u redu.

- Moram te upozoriti da gospodin Pierce ne voli hipnotizere, osobito ne one s paranormalnim moćima, a ne volim ih ni ja - mrko će Adam.

- Upoznao si hipnotizera s paranormalnim moćima? Nebesa, nisam imala pojma. Sto se

GIGA

dogodilo?

- Dovoljno je reći da je osoba o kojoj je riječ mrtva. Samoubojstvo. Možda si čitala o tome u novinama. Zvala se Rosalind Fleming.

- Sad kad si to spomenuo, doista mi se čini da se sjećam tog imena. Ali u novinama se nisu spominjale njezine paranormalne moći. Bila je dama koja se kretala u visokom društvu, zar ne?

- Prije nego se uvukla u visoke društvene krugove zarađivala je kao medij. Svojim se vještinama koristila za ucjenjivanje klijenata.

~ Skočila je s mosta, koliko se sjećam.

-Da.

Posve neutralan odgovor pokrenuo je zvona na uzbunu. Leona je znala da to znači da je ta tema zaključena. To je pak značilo da bi tema razgovora mogla zaci malo previše duboko u zagonetke koje okružuju Adamova veoma dobrog prijatelja, gospodina Piercea.

- Sad je pitanje - reče Leona - što nam je činiti s gospodinom Wareom?

- Kažeš da spava? - upita Adam.

- Tako je.

- Je li to dubok san?

- Veoma dubok - reče Leona.

- U tom slučaju, predlažem da ga ostavimo u šumi kraj ceste.

- Zacijelo ne misliš ozbiljno. Taj mi je čovjek noćas spasio život. Osim toga počinje kiša.

Vjerojatno bi umro od upale pluća.

- Ne možeš ga povesti kući sa sobom kao da je on samo još jedan pas lualica - ozlojeđeno progundā Adam.

- Možda bi mu ti mogao pružiti smještaj za noćas?

- Ni slučajno. Gospodin Pierce to ne bi odobravao. Od samog početka nije bio osobito zadovoljan našim planom, ako se sjećaš. Kad bi saznao da sam kući dovukao hipnotizera -

- Dobro, pusti me da malo razmislim.

- Zašto je Ware noćas bio u Delbridgeovu muzeju?

Leona je oklijevala. - Bio je ondje kako bi uzeo kristal.

- Tvoj kristal?

- Pa, da, slučajno je tako.

- Prokletstvo. U tom slučaju postoji još nešto što bi trebala uzeti u obzir dok razmišljaš o tome što ćeš učiniti sa svojim hipnotizerom.

-Što?

- Bolje ti je da pretpostaviš da će on, kad se probudi, i dalje željeti taj prokleti kamen.

Leona je osjetila kako je obuzima malodušnost. Adam ima pravo. Ako je Thaddeus potraži, to će biti samo zato što želi kamen, a ne zato što želi nju. Onaj uzbudljivi poljubac bio je plod njegovih halucinacija, dio noćne more. Teško bi se to moglo opisati kao susret koji bi u srcu džentlmena raspirio žudnju.

- Prema onome što sam ranije vidio - nastavi Adam - on mi se ne čini poput čovjeka koji bi uljudno odustao od svoje potrage i dopustio ti da zadržiš kamen.

- Imaš pravo - reče Leona. - Moramo se riješiti gospodina Warea. Imam ideju.

Ura je odbila tri.

Richard Saxilby se probudio i osvrnuo po galeriji. Najprije je bio smućen. Sto radi ovdje gore? Bio je s ostalima u obilasku na kojem je Delbridge ranije te večeri insistirao, ali nije uživao u tome. Nisu ga osobito zanimali antikviteti pa je očekivao da će se dosađivati. Ali dosada nije bila problem. Zapravo, zbirka relikata u galeriji u njemu je izazvala izrazito neugodne osjećaje.

Zašto se vratio ovamo?

Sjećanje mu se vratilo u naletu od kojeg mu je zakuhalo u želucu. Došao je ovamo radi Molly. Sočna mala cura predložila je da se ovdje nađu nakon što počne ples. Rekla mu je da nikomu neće pasti na pamet da ih ovdje potraži.

Ali Molly je mrtva, divljački ubijena.

Naglo se okrenuo, a srce mu je divlje lupalo. Ne, to nije bio san. Još uvijek leži ondje na podu. Tako mnogo krvi, mislio je. Grlo joj je prerezano. Zaklana je.

Njegov se želudac pobunio. U jednom je užasnom trenutku pomislio da će povratiti. Okrenuo je leđa tijelu.

Netko bi trebao obavijestiti Delbridgea kako bi se mogla pozvati policija.

Policija. Panika mu je stegnula prsa. Ne može si dopustiti da ga povezu s umorstvom.

Investicijski plan na kojem je tako naporno radio nalazi se u krajnje osjetljivoj fazi. Veoma važna gospoda uskoro će odlučiti hoće li financirati projekt ili ne. Glasine se brzo šire u klubovima.

Još gore, policija bi mogla pomisliti da je on ubio zgodnu kurvicu. Kako bi ljudima iz Scotland Yarda uopće mogao objasniti svoju nazočnost u ovoj proklesoj galeriji? A zatim je tu i njegova rospija od žene na koju mora misliti. Helen bi pobješnjela kad bi obiteljsko ime uvukao u istragu umorstva. Bila bi još više bijesna kad bi otkrila da je ovamo došao na dogovoreni sastanak s prostitutkom.

Mora otići odavde prije nego se još netko pojavi. Vratit će se dolje i pomiješati s gostima; pobrinut će se da ga svi vide kako pleše s nekima od žena koje je Delbridge doveo za ovu večer.

Neka netko drugi nađe tijelo.

Dva sata kasnije..

Delbridge je hodao amo-tamo dugom galerijom, ignorirajući okrvavljeno tijelo Molly Stubton. Ona je trenutno bila najmanji od njegovih problema. Bio je bijesan. Bio je također veoma zabrinut.

- Koji je vrug tim stražarima? - rekao je Hulseyju.

Dr. Basil Hulsey je odmahnuo glavom i prtlija sa svojim naočalama. Bilo je nemoguće procijeniti kad je posljednji put oprana njegova siva kosa, a kamoli kad je očištan. Zapušteni čuperci stršili su mu oko glave kao da je dotaknuo električni aparat. Vječno zgužvani kaputić i vrećaste hlače visjele su na mršavom, koščatom tijelu. Ispod kaputića nosio je košulju koja je jednom zacijelo bila bijela. Međutim, sad je postala sivkastosmeđa, što je rezultat niza godina štetnih kemijskih mrlja.

Sve u svemu, Hulsey je izgledom podsjećao točno na ono što je bio: briljantan, ekscentričan znanstvenik koji je dovučen iz svojeg laboratorija - laboratorija što ga je Delbridge financirao - u sitne jutarnje sate.

- Nemam pojma što je s-stražarima - nervozno je zamuckivao Hulsev. - Gospodin Lancing ih je doveo u k-kuhinju kako ste naredili. Obojica smo ih pokušavali probuditi. Zalili smo ih hladnom vodom. Niti jedan se nije čak ni pomaknuo.

- Rekao bih da su obojica ostala bez svijesti nakon što su popili previše džina - reče Lancing. Zvučio je kao da se otmjeno dosađuje, što je njegovo uobičajeno raspoloženje kad se ne bavi svojim omiljenim sportom. - Ali niti jedan ne zaudara po piću.

Hulsev se usredotočio na brisanje svojih naočala. Uvijek se doimao tjeskobnim kad nije bio u svojem laboratoriju, ali nikad tako kao kad je morao boraviti u istoj prostoriji s Lancingom. Delbridge mu to nije mogao zamjeriti. To je bilo kao da se miša primorava da dijeli kavez s otrovnicom.

Delbridge je zamišljeno promatrao stvorenje po imenu Lancing, prikrivajući vlastitu nelagodu u blizini tog čovjeka. Međutim, za razliku od Hulseyja, znao je da ne smije pokazati strah. Ili je možda samo vještije skrivao instinktivnu reakciju.

Treperio je od bijesa, ali je bio itekako svjestan činjenice da mora biti oprezan. Na svjetlu što ga je pružao obližnji fenjer na zidu Lancing je izgledao poput anđela s renesansne slike.

Izrazito lijep muškarac s očima raskošne plave boje safira i zlatne kose koja se doimala gotovo bijelom. Privlačio je žene kao što svjetlo privlači moljce. Ali izgled definitivno vara kad je riječ o Lancingu; čovjek je hladnokrvan ubojica. Živio je za lov i ubijanje, a njegov omiljen plijen bili su ljudi, po mogućnosti žene. Bio je zastrašujuće dobar u tome. Zapravo, priroda ga je obdaruila vještinom progiranja i ubijanja žrtava koja se jedino može opisati kao nadnaravna. Kad bi se razbudila njegova paranormalna osjetila lovca, mogao je osjetiti auru svoje žrtve.

Također je obdaren sposobnošću da jasno vidi čak i u najmračnijoj noći. Kad je napadao, mogao se kretati mnogo brže od najvještijeg vojnika ili boksača. Njegova je brzina ona koju ima grabežljiva zvijer, a ne normalan čovjek.

Delbridge je bio član Ezoteričnog društva, tajne organizacije koja se bavi izučavanjem paranormalnog, a golema većina članova Društva posjeduje barem neke takve sposobnosti. Posljednjih se godina Društvo upustilo u organizirana istraživanja, proučavanja i katalogiziranja različitih vrsta sposobnosti koje su dosad otkrivene. Zahvaljujući sve bogatijem katalogu sad postoji naziv za one koji pokazuju Lancingov neobičan i izrazito opasan sindrom vještina: paraloanci.

Mnogi u Društvu, osobito oni koji prihvaćaju teorije gospodina Darwina, uvjereni su da su para-normalni lovci zapravo ostaci iz praiskonskih vremena. Delbridge je bio sklon složiti se s

njima. Međutim, Lancing je imao drugi stav. Po mišljenju elegantne otrovnice, on je superiorno, bolje razvijeno ljudsko biće. Ovako ili onako, može biti koristan.

Delbridge ga je pronašao nakon što su se u novinama počele pojavljivati priče o divljačkom ubojici koji vrebaju na prostitutke. Bilo je prilično lako izmamiti Ponoćno Čudovište, kako ga je nazvao *The Flying Intelligencer*, iz njegova skrovišta. Molly Stubton sa svojom plavom kosom i zgodnim licem odgovarala je opisu njegovih žrtava. Glumila je siromašnu uličarku koja je nudila svoju robu u onom dijelu grada u kojem je Ponoćno Čudovište lovilo. Delbridge se sakrio u sjenkama s dvama napunjenim pištoljima u džepu i bočicom jednog od Hulsejevih napitaka u ruci.

Godinama ga je frustrirao njegov vlastiti talent. Bio je zadovoljavajuće snažan, ali krajnje ograničene primjenjivosti. Mogao je jasno osjetiti druge koji posjeduju izražene paranormalne sposobnosti. Povrh toga, mogao je identificirati prirodu njihovih posebnih moći. Ta je sposobnost konačno dobro iskorištena one noći kad je otkrio Lancinga.

Kad je Ponoćno Čudovište jedne noći izišlo iz magle, odjeveno poput otmjenog džentlmena i smiješeći se svojim anđeoskim smiješkom, uspjelo je zavarati čak i Molly koja je posjedovala izrazito dobre ulične instinkte.

Međutim, Lancingova su lovačka osjetila bila posve budna, a Delbridge je odmah prepoznao prirodu uznemirujuće aure koja ga je okruživala. Čak i da nije postojao naziv za talent Čudovišta, Delbridge bi u njemu prepoznao ono što je bio: ubojica.

Ponudio je posao parolovcu, kao i nešto za što je intuitivno osjećao da će mu biti daleko važnije: divljenje i priznavanje njegovih izuzetnih moći.

Brzo je shvatio da Lancing ima još jednu slabost, takvu kojoj je morao ugađati kako bi kontrolirao Ponoćno Čudovište. Lancing je potjecao s ulice, ali se želio kretati među izabranima u svijetu koji mu je, zbog okolnosti njegova rođenja, uvijek bio nedostupan.

Kopile je žudjelo za prihvaćanjem u elitnim krugovima onako kako izgledjeli čovjek čezne za kruhom. Nikako se nije mogao pomiriti s tim da on, *superioran* muškarac, nema društveni status i veze potrebne da ga pozivaju u ekskluzivne krugove.

Delbridge je mrzio činjenicu da je morao toga gmaza upoznati sa svojim krojačem, da se i ne spominje povremeno pozivanje na društvene događaje kao što je bila večerašnja zabava, ali tu nije bilo pomoći. Dopuštanje Lancingu da se zadržava duž rubova njegova svijeta više klase bilo je cijena suradnje s Ponoćnim Čudovištem.

Delbridge ga je pogledao. - Sto je noćas ovdje pošlo po zlu? Plan da se riješimo gospođice Stubton bio je jednostavan i jasan. Trebao si je otpratiti natrag do njezine kuće nakon zabave i ondje je se riješiti. Zašto si je, dovraga, ubio u mojoj kući? Zar ne shvaćaš koliko si riskirao? Molly Stubton je bila lijepa žena. Vatrema senzualnost u kombinaciji s njezinim vještinama u spavaćoj sobi činile su je korisnom zavodnicom. Delbridge ju je angažirao kako bi saznao tajne nekih svojih suparnika. Sjajno je obavila svoj zadatak. Međutim, u posljednje je vrijeme postala naporna. Počela je postavljati zahtjeve, čak je pošla tako daleko i nagovijestila ucjenu. Došlo je vrijeme da je se makne s puta, ali Lancing je uprskao.

Lancing je graciozno slegnuo ramenima. - Iz nekog je razloga došla ovamo gore. Mislim da se kanila sastati s nekim od gostiju. Slijedio sam je kako bih vidio što kani. Kad me ugledala, njezin je strah bio opipljiv. - Lancingova su se usta izvila u sjetan osmijeh. - Pogodila je što će se dogoditi. Nikako mi ne bi dopustila da je otpratim kući. Nisam imao drugog izbora osim da je odmah ušutkam.

- Čak i ako si smatrao da moraš odmah djelovati, postoje urednije metode - naglasi Delbridge. - Zašto si joj, dovraga, prerezao vrat i ostavio je ovdje? Sto bi bilo da je netko od gostiju došao ovamo, otkrio tijelo i pojurio dolje kako bi digao uzbunu? Morao bih pozvati policiju.

- Bilo je mnogo krvi - reče Lancing i dalje se smiješeći. - Posve mi je uništila kaputić i poprskala hlače. Otišao sam u jednu od spavaćih soba kako bih se oprao i preodjenuo.

Delbridgea je obuzela sumnja. - Večeras si sa sobom donio drugi komplet odjeće?

- Naravno. Uvijek nosim rezervnu odjeću kad znam da ću se zabavljati na meni omiljeni način.

Drugim riječima, cijelo je vrijeme planirao ubiti Molly ovdje, a ne u njezinoj kući. Zvijer je zacijelo uživala u uzbuđenju pri pomisli da će nekažnjeno počiniti umorstvo u kući punoj džentlmena koji sebe smatraju vrednijima od njega. Delbridge je potisnuo uzdah. Hulsey ima pravo, Lancing nije posve zdrav, niti ga se može u potpunosti kontrolirati. Problem je u tome što je izrazito koristan.

- Koliko ti je trebalo da se opereš i dovedeš odjeću u red? - upita Delbridge nastojeći ostati strpljiv.

Lancing ponovno slegne ramenima. - Možda dvadeset minuta.

Delbridge čvrsto stisne zube. - Ipak mi sve do tri i trideset nisi došao reći da je kristal nestao i da su dva' stražara bez svijesti.

- Nancy Palgrave me došla potražiti. - Lancing se smijuljio. - Kad sam izišao iz spavaće sobe, našao sam je na prvom odmorištu. Prirodno, pozvao sam je u jednu od spavaćih soba. Sto bi drugo džentlmen mogao učiniti u takvim okolnostima?

To bi se vjerojatno trebalo brojiti kao još jedna od Lancingovih slabosti, pomisli Delbridge. Lov i ubijanje uzbuđuju ga seksualno. Privlačna žena koja ga čeka predstavljala bi preveliko iskušenje za njega.

Još je više vremena izgubljeno jer je bilo nemoguće pozabaviti se krizom sve dok i posljednji gost nije otišao. Osim toga trebalo je čekati da ode i osoblje angažirano za tu večer. Tada je domaćicu i njezina muža, jedine dvije osobe koje žive u zdanju, poslao na spavanje. Oboje su mu godinama odano služili; znali su da njegove naredbe treba bez riječi poslušati.

Nešto mu je palo na pamet. Prestao je hodati i namrstio se.

- Možda je kamen ukraden ranije uvečer, prije nego si ti ovamo slijedio gospođicu Stubton - nagađao je.

- Možda. - Lancinga nisu opterećivale nevažne pojedinosti, kao i obično.

- Jesi li siguran da mi ništa ne možeš reći o lopovu? - Delbridge je pitao treći ili četvrti put. Lancing je prišao ormariću u kojem se ranije nalazio kristal. - Objasnio sam ti da mogu osjetiti jedino aure što ih ostavljaju snažne emocije. Strah. Bijes. Strast. Takve stvari. Ovdje ne osjećam ništa od toga.

- Ali lopov je morao doživjeti neku veoma snažnu emociju kad je izvadio kristal i udahnuo plin

- uporno će Delbridge. - Sok? Strah? *Nešto*.

Lancing je držao lokot u elegantnoj šaci dugih prstiju. - Rekao sam ti, ovo je previše nejasno. Mnogo ga je ljudi dotaknulo tijekom nekoliko posljednjih dana, uključujući i tebe. - Zastao je, odjednom se zamislivši, što mu uopće nije bilo svojstveno. - No sad kad sam se koncentrirao, vjerujem da osjećam dašak moći koji se zadržao:

Delbridge je osjetio nalet energije oko Lancinga kad je ubojica oslobodio svoja paranormalna osjetila u cilju pregledavanja lokota. Premda je bio pripravan na to, ipak ga je uzrujalo. Osjetio je žmarce na leđima. Čak je i Hulsey, čije se sposobnosti odnose na znanstveno područje, zasigurno osjetio ubojičinu mračnu auru. Žurno je koraknuo unatrag.

- Nema emocija? - potaknuo ga je Delbridge.

- Ne, samo tračak energije - reče Lancing. - Čudno. Nikad ranije nisam osjetio nešto tomu slično. Tko god to bio, sigurno je veoma snažan.

- Možda još jedan lovac?

- Ne znam. - Lancing se doimao zaintrigiranim.

- Ali ondje gdje ima tako mnogo snage mora postojati i sposobnost nasilja. Tko god on bio, opasan je.

- Jednako opasan kao ti? - tiho upita Delbridge.

GIGA

Lancing se nasmiješio svojim blaženim osmijehom. - Nitko nije opasan kao ja, Delbridge. Znaš to.

Hulsey je pročistio grlo. - Ispričavam se, vaše gospodstvo, ali postoje dva logična objašnjenja za izostanak onih vrsta ostataka na koje je gospodin Lancing osjetljiv.

Delbridge i Lancing ga pogledaju.

- Dakle? - potakne ga Delbridge jer, kao i uvijek, nije imao strpljenja sa znanstvenikom.

- Plin je zacijelo zapahnuo lice lopova u trenutku kad je uzeo vrećicu u kojoj se nalazio kristal -reče Hulsey. - Možda tada nije doticao ni ormarić ni policu, ako me razumijete. Samo vrećicu.

Lancing kimne. - To ima smisla. Ako nije postojao fizički kontakt s ormarićem nakon što je aktivirao zamku, ne bi ostavio dio svoje aure.

Delbridge se namršti. - Bez obzira je li u vrijeme krađe ostavio tragove svojeg emocionalnog stanja ili nije, uskoro nakon toga počeo bi osjećati djelovanje plina. Za deset, najviše petnaest minuta.

- Dovoljno vremena da iziđe iz kuće - reče Lancing.

- Ali ne bi mogao daleko putovati.

- Možda mu je netko pomogao - reče Lancing. - Netko je možda bio s njim i pomogao mu da ode odavde.

- Grom i pakao - progunda Delbridge. Krajnje ga je zabrinjavala pomisao da je mogao postojati i drugi muškarac.

Hulsey se nakašlje na malo drukčiji način. Pogledao je Delbridgea. - Ako vas smijem podsjetiti, gospodine, nakon što bi otrov počeo djelovati lopov bi postao veoma opasan za pratitelja.

- Da, da, razumijem - oteresito će Delbridge. -Vjerojatno bi napao svakoga tko bi mu se slučajno našao u blizini, baš kao što su navodno učinili Bloomfield i Ivington. - Frustrirano je šakom udario po obližnjem kipu. - Grom i pakao, sad bi već trebao biti mrtav, baš kao i ona druga dvojica. Njegovo tijelo mora biti negdje u šumi.

- Ako je još netko bio s lopovom - reče Lancing i opet se nasmiješi - te ako je taj drugi čovjek bio dovoljno priseban da ubije svojeg partnera kad ga je zahvatilo ludilo, sasvim je moguće da je tijelo ostavio u šumi i uzeo kristal.

Delbridge i Hulsey su zurili u njega. Lancing lagano zamahne rukom. - To bih ja učinio da sam bio taj drugi čovjek.

- Nema sumnje - suho će Delbridge.

- Dovraga - nastavi Lancing, dobro raspoložen - da sam ja bio drugi čovjek, vjerojatno bih ubio partnera čim bismo se domogli kristala, bez obzira je li pokazivao znakove ludila ili ne. Zašto s nekim dijeliti takvu dragocjenost?

Delbridge se odupro porivu da podigne vazu i baci je u zid. Mora dobiti natrag prokleti kristal, i to brzo. Već je javio vodi Trećeg kruga da je našao relik. Demonstracija njegovih moći zakazana je za nekoliko dana. Ako sve bude u redu kad članovima bude predstavljao aurora-kamen, bit će formalno primljen u organizaciju. Bez toga bit će mu onemogućen pristup.

Morao je naći kristal. Previše se trudio, uložio previše vremena i novca, previše riskirao da bi sad doživio neuspjeh.

Lancing je lijepo oblikovanom bradom pokazao tijelo. - Da se riješim trupla?

Delbridge se namršti. - Sad nemamo vremena kopati grob. U svakom slučaju, pljušti kiša. Zemlja će biti previše blatnjava.

Hulsey je izgledao zabrinuto. - Valjda ne mislite ostaviti tijelo tu na podu.

Delbridge se okrenuo na peti i proučavao svoju zbirku sarkofaga. - Staviti ćemo je u jedan od ovih. Bit će u redu dok je ne budemo mogli zakopati u šumi. Sluge znaju da ne smiju ulaziti ovamo ukoliko ih ja ne pošaljem.

Zapravo, sluge nikad nisu svojevrijedno ulazile u muzej. Nitko od njih ne posjeduje nikakve mjerljive paranormalne sposobnosti, ali Delbridge je znao da je svaki pojedinac obdaren određenim stupnjem senzibilnosti, bez obzira je li toga svjestan ili ne. Ta se senzibilnost manifestira u obliku snova i intuicije. Predmeti u muzeju, ovako na okupu, stvaraju dovoljno uznemirujuće energije da do određenog stupnja djeluju čak i na najmanje osjetljive ljude. Ranije večeras zabavljao se gledajući kako njegovi gosti pokušavaju prikriti činjenicu da im se artefakti uopće ne sviđaju.

Začuo se zvuk struganja i trljanja kamena o kamen kad je Lancing gurnuo u stranu teški poklopac sarkofaga. Pogledao je Hulseyja i nasmiješio se.

- Pomognite mi s truplom - reče.

Hulsey se silovito trgnuo. Lancing mu se rijetko kad izravno obraćao. To ga je uznemirilo. Gurnuo je naočale prema korijenu nosa, a zatim je, veoma nevoljko, koraknuo naprijed.

Lancing se zaputio prema mrtvoj ženi. Put ga je vodio kraj drevnog žrtvenika. Odsutno je ispružio ruku i dotaknuo ga. Delbridge je to opazio. Vidio je kako Lancing dodiruje druge artefakte u galeriji na isti, privrženi način, kao da miluje mačku. Za razliku od većine ljudi koji dođu u muzej, Ponoćno Čudovište uživa u mračnoj energiji kojom ti predmeti zrače. U tome smo slični, pomislio je Delbridge. To je u njemu izazvalo nelagodu. Nije mu se sviđala pomisao da ima bilo što zajedničko s čovjekom tako niska roda.

Lancing se naglo zaustavio, a ruka mu je još počivala na žrtveniku.

- Što je? - brzo upita Delbridge. - Osjećaš li što?

- Strah. - Lancing je tu riječ izgovorio kao da spominje neku rijetku mirodiju. - Ženski strah. Delbridge se mrštio. - Mollyn strah od tebe?

- Ne. Ona je imala posve drukčiji okus. - Lancing je vrhovima prstiju prešao po kamenju površini. - Ova žena nije bila u bezumnoj, histeričnoj panici kao Molly. I dalje je imala kontrolu nad sobom. Unatoč tomu bila je veoma prestrašena.

- Siguran si da je ta osoba bila žena? - oštro upita Delbridge.

- O, da. - Lancing je sad već praktički pjevao. - Ovo je slatki ženski sirah.

Delbridge je oklijevao. - Možda osjećaš jednu od prostitutki koja je noćas bila u kući. Pratile su moje goste prilikom obilaska.

- I ja sam bio s vama - podsjetio ga je Lancing.

- Niti jedna od žena nije bila prestrašena, ne kao ova. Vjeruj mi kad ti kažem da bih to sigurno opazio.

- Koji se vrug ovdje dogodio? - zbunjeno upita Delbridge.

- Zar ne razumiješ? - upita Lancing, a oči su mu se zažarile od životinjske požude. - Noćas su ovdje doista bila dva lopova. Drugi je bio žena.

- Neka je žena došla ovamo kako bi ukrala moj kristal? - Delbridge se zaprepastio. - Zacijelo niti jedna žena ne bi imala hrabrosti, da i ne spominjem vještinu potrebnu za provaljivanje u moje zdanje.

Hulsey se ponovno namrštitio. - Nemojte zaboraviti, pomagao joj je muškarac.

- Zašto bi poveo ženu sa sobom? - zbunjeno je pitao Delbridge. - To nema nikakva smisla. Samo bi povećao opasnost da bude otkriven.

Hulsey je skinuo naočale i počeo ih brisati, sad veoma zamišljen. - Možda mu je bila potrebna.

- Za koju svrhu? - odbrusi Delbridge.

- Prema podacima iz mojih istraživanja o toj temi, gotovo svi oni za koje se zna da su posjedovali sposobnost pristupa moći kristala bile su žene

- reče Hulsey prešavši na svoj ton predavača. - Moguće da je taj muškarac noćas sa sobom doveo jednu takvu ženu kako bi mu pomogla naći kamen.

- Onaj svježiji tračak energije na ormariću ostavio je muškarac - reče Lancing, veoma siguran.

- Sad je vjerojatno mrtav ili obuzet ludilom noćne more.

Hulsey je vratio naočale na nos i namjestio ih kažiprstom. Zagledao se u Delbridgea. - Čini se da ćete tražiti ženu.

- Ali ništa ne znamo o njoj - tugaljivo će Delbridge.

- To nije posve točno, gospodine. - Hulsey je skupio svoje čupave obrve. - Znamo da je sasvim vjerojatno da se može koristiti energijom kristala.

Delbridge je nešto kasnije stajao s Hulseyjem u kuhinji. Još uvijek je padala kiša, ali tamni su oblaci postali mutnosivi kad je stigla zora.

Spustio je pogled na Paddona i Shuttlea, dvojicu strazara koje je angažirao za tu večer.

Obojica su ležala na platnu raširenom na podu.

Delbridge je rijetko kad imao priliku posjetiti ovu prostoriju zdanja. On je džentlmen; džentlmeni se ne opterećuju vođenjem kućanstva. Jutros ga je pomalo iznenadila količina masnih mrlja na platnu. To ga je navelo na pitanje koliko je čista hrana što mu je poslužuje njegova domaćica.

- Uljezi su ih zasigurno drogirali - rekao je Hulseyju. - To je jedino objašnjenje.

Hulsey je, vidno smireniji sad kad Lancing više nije bio u blizini, gurnuo jednog strazara vrhom cipele. - Možda.

- Možemo se jedine nadati da će ono što su dobili prestati djelovati, Ako umru, možda nikad nećemo dobiti odgovore. Hulsey, moramo dobiti natrag taj kristal.

- Vjerujte mi, gospodine, jednako sam zabrinut kao i vi.

- I trebaš biti, dovraga. Potrošio sam cijelo bogatstvo kako bih ti opremio onaj laboratorij. Ako ne dobijem natrag kristal, više neću imati razloga za financiranje tvojih eksperimenata, nije li tako?

Hulsey se lecnuo. Delbridge je pomalo uživao u toj reakciji. Hulseyjeve su slabosti jednako očite kao i Lancingove. Znanstveniku su važna jedino njegova istraživanja.

- Naći ćemo ga, gospodine - brzo će Hulsey.

- Imamo samo nekoliko dana do trenutka kad ću kamen morati predati vodi Trećega kruga. Ako ne uspijem izvršiti zadatak, neću dobiti drugu priliku da postanem član. Voda je bio itekako jasan po tom pitanju.

- Razumijem, gospodine.

Frustriranost se opet nakupila u Delbridgeu. -Dospio sam tako daleko. Toliko sam riskirao. Mjeseci planiranja. Dva džentlmena iz visokoga društva su mrtva. Kristal je napokon bio u mojim rukama. - Stegnuo je šake. - A sad ga više nema.

Hulsey nije odgovorio. Proučavao je dva muškarca na podu.

- Mislim da se gospodin Shuttle miče - rekao je.

Delbridge pogleda dolje. I doista, Shuttle se micao i otvarao oči.

Paddonove su se oči također otvorile. Tupo je zurio u strop.

- Zanimljivo - reče Hulsey. - Ne znam niti za jednu drogu koja omogućuje ovakvo buđenje.

Kao da su obojica dobila upute da otvore oči točno kad svane.

Shuttle i Paddon su sjeli i osvrnuli se naokolo, promatrajući veliki željezni štednjak, drvenu kadu, pocinčani sudoper, dugi stol i obješene noževe kao da nikad ranije nisu vidjeli ništa slično.

- Koji vrag? - progundā Paddon.

- Ustanite, obojica - naredi Delbridge. Shuttle i Paddon polako ustanu. Izgledali su točno onako kako se moglo očekivati, par grubih, nasilnih muškaraca s ulice koji za život zarađuju prodajom svojih usluga u svojstvu tjelohranitelja i izbacivača. Niti jedan nije bio osobito inteligentan. Delbridge je to smatrao prednošću kad ih je angažirao. Sad više nije bio siguran u to.

- Sto se, dovraga, dogodilo u vrtovima? - oštro upita.

- Ništa posebno, gospodine - reče Shuttle i jednu krupnu ruku provuče kroz kosu. - Mirna noć. Baš nikakvih problema. - Namrštio se. - Ali se ne sjećam da sam došao ovamo.

GIGA

- Valjda smo svratili ovamo da bismo kuharicu zamolili malo kave da ostanemo budni - reče Paddon. No izgledao je i zvučio kao da govori mehanički.

- Niti jedan od vas dvojice nije vlastitom voljom ušao u ovu kuhinju - reče Delbridge. - Obojicu smo našli kako spavate na svojim stražarskim mjestima. Dok ste vas dvojica spavali, par uljeza pobjegao je s osobito vrijednim artefaktom. Angažirani ste kako biste se pobrinuli da se tako nešto ne dogodi dok ja zabavljam svoje goste. Sto imate reći u svoju obranu? Obojica su zaprepašteno zurila u njega. Zatim se Paddon namrštio.

- Upravo smo vam rekli, vaše gospodstvo, ništa se nije dogodilo. Ne znam o čemu govorite, gospodine.

Delbridge je pogledao Hulseyja, tražeći smjernice.

Hulsey se usredotočio na Paddona. - Sto je posljednje čega se sjećate prije nego ste se maločas probudili?

Paddon slegne ramenima. - Hodao sam kroz vrt, obilazio ga. Sjećam se da sam pomislio kako će prije jutra vjerojatno pasti kiša i tada - Prekinuo se i odmahnuo glavom. - Tada sam se ovdje probudio.

Shuttle kimne. - Isto je bilo sa mnom.

- Sjećate li se jeste li koga vidjeli u vrtovima? - upita Delbridge.

- Dva su gosta na nekoliko minuta izišla na terasu, ali je bilo previše hladno za ono što su imali na umu pa su se vratili unutra - reče Paddon.

- Ovo je gubitak vremena - reče Delbridge. - Idite, obojica.

Paddon i Shuttle razmijene poglede.

- Što se tiče naših naknada - reče Shuttle. Njegov je glas izgubio smjeren prizvuk.

- Bit će vam plaćeno prije nego odete - nestrpljivo će Delbridge.

Dva su muškarca izišla iz kuhinje. Delbridge je čekao dok se nije izgubio zvuk njihovih teških koraka.

- Misliš li da su oni sudjelovali u krađi? - upita.

- Možda - reče Hulsey. - Ali zapravo sumnjam. Nešto u mirnom načinu i brzini kojom su se probudili baš kad je svanulo upućuje na drugu mogućnost.

- Koju mogućnost?

- Pitam se jesu li dovedeni u hipnotički trans. Delbridge je osjetio žmarce. - Hipnoza?

- To bi objasnilo stanje u kojem smo ih našli.

- Koji je od lopova bio hipnotizer? - upita Delbridge. - Muškarac ili žena?

- Ako imam pravo kad mislim da je žena ta koja radi s kristalom, onda proizlazi da je njezin partner hipnotizer. Siguran sam da vam je poznato da, kad je riječ o istinski snažnim paranormalnim sposobnostima, pojedinac obično ima samo jednu. Neka osoba može biti nadarena za rad s kristalom ili hipnotizer, ali ne oboje.

- Bez obzira tko je on, do jutra će biti mrtav.

- Možda - reče Hulsey.

Delbridge se nije sviđao izraz Hulseyjeva lica. Znanstvenik je izgledao kao da razmišlja o drugim mogućnostima.

Lancing se pojavio sat vremena kasnije. Bio je posve moker i ne baš dobro raspoložen.

- Nema tijela - kratko je rekao.

- Prokletstvo! Tko god on bio, nije mogao izbjeći djelovanju otrova - uporno će Delbridge.

Lancing opet otmjeno slegne ramenima, što je iritiralo Delbridgea. - Onda treba pretpostaviti da ga je žena nekako uspjela odvesti kočijom.

- Uskoro bi se našla u društvu nasilnog luđaka - naglasi Hulsey. - Osim ako -

Delbridge i Lancing ga pogledaju.

- Osim ako, što? - oštro upita Delbridge.

Hulsey izvadi krpu iz džepa i počne čistiti naočale. - Osim ako ta žena nije znala kako će ga spasiti od halucinacija.

GIGA

- Nemoguće - reče Delbridge.

Hulsey vrati naočale na nos. Oči su mu blistale iza leća. - Zapravo je zanimljivo.

Thaddeus je otvorio oči i ugledao sivilo maglovita dana. Trenutak je nepomično ležao i pokušavao se orijentirati. Ništa u malenoj sobi mutnozelenih zidova i prljavih prozora nije mu se činilo poznatim.

Sa svojega je mjesta na krevetu vidio svoj ogrtač obješen na kukicu na zidu. U jednom se kutu nalazio klimavi stalak s lavorom, a do njega malena, trošna komoda. Plahte na krevetu nisu mirisale svježe.

Odjednom su navrla sjećanja: fascinantna žena zlatnih očiju, Delbridgeov otrovni plin, vratolomni bijeg privatnom kočijom, spoznaja da vjerojatno neće preživjeti noć, barem ne zdravog razuma.

Leona. Noćas je njezino ime bilo talisman.

Sjećao se kristala ispunjenog mjesecinom i uvjerljive sigurnosti u njezinu glas. »*Hodat ću s vama kroz vaše snove.*«

Polako je sjeo i odgurnuo pokrivač. Oprezno se prisjetio pojedinosti borbe protiv paklenog svijeta mračnih halucinacija koji je prijetio da će ga progutati. Srećom, prizori su sad bili tek blijedi fragmenti, na nekim mjestima neugodno izoštrani, svakako, ali ništa gori od sjećanja na bilo koju drugu noćnu moru. Više nema halucinacija.

Tajanstvena je Leona upotrijebila kristal kako bi ga spasila od pada u pakao iz kojeg se možda nikad ne bi vratio.

Čarobnica, pomislio je i osmjehnuo se.

A on joj je to vratio pokušajem da je silom uzme.

Prestao se smiješiti. Mučna ga je uspomena natjerala da skoči na noge. Znoj mu je ovlažio čelo. Nikad ranije nije izgubio kontrolu nad sobom onako kao noćas. *Nikada.* Moć samokontrole što ju je usavršio kako bi se mogao nositi sa svojim hip-notičkim sposobnostima dobro mu je poslužila u svim aspektima njegova života, uključujući područje seksualne žudnje. Ali noćas je otrov u njemu izazvao grozničavu požudu koju nije uspio obuzdati.

Preplavilo ga je gnušanje. Nije čak ni pokušao obuzdati svoju požudu. Uhvaćen u halucinacijama govorio je sebi da ima pravo na nju. Uvjerio je sebe da je ona njegova suđena partnerica, jedina žena koju je ikad upoznao čija je moć ravna njegovoj. Jedina žena koja je otkrila njegovu tajnu i nije ga se bojala.

Srećom, njezina ju je darovitost spasila od njegove grabežljive žudnje. Uspjela ga je zaustaviti. Unatoč tomu osjećao je mučninu od spoznaje da je bio tako blizu toga da je povrijedi. Morao bi do kraja života živjeti s tom spoznajom.

Pogledavši dolje, vidio je da je posve odjeven, a samo mu je čizme netko izuo. Našao ih je ispod kreveta kraj stare noćne posude.

Sjeo je na rub kreveta i navukao čizme. Gdje se dovraga nalazi? Prisilio se na razmišljanje. Nakon događaja s kristalom svladala ga je neopisiva iscrpljenost. Djelomice se probudio kad se kočija zaustavila, ali je bio previše mamuran da bi opazio bilo što oko sebe. Leona i njezin pratitelj napola su ga nosili i napola vukli od vozila do sobe. Ondje je vidio kamin u kojem nije gorjela vatra. Toliko se sjećao. Također se sjećao muškarca i žene koji su izgledali kao da su ih upravo izvukli iz kreveta. I uskog drvenog stubišta.

Tek kad je osjetio da su mu ruke prebačene preko dvaju pari nježnih ramena, napokon je shvatio da Leona nije jedina žena odjevena u mušku odjeću. Njezin prijatelj, kočijaš, također je bio žena. Kojim se ono imenom koristila? Ah, da, Adam.

Sjetio se što je Adam rekla dok su ga ona i Leona vukle kroz vrata. »*Pazi što ti kažem, požalit ćemo zbog ovoga. Trebalo ga je ostaviti kraj ceste.*«

Imala si pravo, Adame, pomislio je. Niti jedna od vas dviju nije me posljednji put vidjela.

Lagano, nesigurno kucanje na vratima trgnulo ga je iz razmišljanja. Palo mu je na pamet da

nema pojma koga bi mogao naći u hodniku pred vratima.

Prešao je sobu do mjesta gdje je njegov ogrtač visio na zidu. Posegnuo je u jedan od džepova, ali nije bio osobito optimističan. Unutra se nalazio neki predmet, ali ne njegov pištolj. Izvadio ga je i vidio da drži posudicu za ruž. Sjetio se da je to podigao s poda kraj tijela.

Na vratima se ponovno začulo kucanje.

Pokušao je s drugim džepom. Ovoga je puta našao pištolj. Kad ga je izvadio, laknulo mu je jer je bio napunjen.

Pištolj nije bio jedina stvar u džepu. Oko cijevi se zapetljala smeđokosa perika ošišana u neurednom muškom stilu.

- Da? - doviknuo je.

- Kuharica je mislila da ste možda budni pa želite kavu i doručak, gospodine. - Glas je pripadao mladoj osobi.

Vratio je periku u džep ogrtača. Spustio je pištolj uz nogu i odškrinuo vrata. U hodniku je stajala djevojčica od kojih dvanaest godina. Na sebi je imala urednu bijelu kapicu i pregaču preko jednostavne sive haljine. U rukama je držala prepun pladanj. Miris kave i pogled na tanjur pun jaja, prepečenca i dimljenog lososa naveli su ga da shvati koliko je gladan.

- Hvala - reče i šire otvori vrata. - Molim te, stavi to na stol.

- Da, gospodine.

Sluškinja je unijela pladanj u sobu. Dok mu je bila okrenuta leđima, nagnuo se van i provjerio je li hodnik prazan. Uvjerivši se da nitko ne čeka u zasjedi, vratio je pištolj u džep ogrtača.

Sluškinja se okrenula i lagano naklonila.

- Želite li još nešto, gospodine? Nasmiješio joj se. - Možeš li mi odgovoriti na nekoliko pitanja? Priznajem da je moje sjećanje na noćasnji dolazak ovamo pomalo neodređeno.

- Je, gospodine. Tata je rekao da ste bili pijani. Morao je pomoći vašem prijatelju i njegovu kočijašu da vas odvedu na kat. Vaš mu je prijatelj rekao da ćete ujutro kad se probudite vjerojatno biti -djevojčica je zastala i lagano se namrštila dok se koncentrirala - uvelike smućeni. Ali je rekao tati da ni u jednom trenutku ne smije pomisliti da ste luđak. Rekao je da ste vi veoma važna osoba s prijateljima na visokim položajima.

Drugim riječima, dama koja radi s kristalom upozorila je vlasnika svratišta neka ga ne pokušava iskoristiti.

- Imala je pravo što se tiče moje smućenosti -blago je rekao. - Koja je adresa ovoga mjesta?

- Ulica Kilby, gospodine. Nalazite se u Blue Drakeu.

To je bio odgovor na najvažnije pitanje. Dvije su ga žene ostavile u svratištu smještenom u pristojnom, ali ne previše bogatom dijelu Londona.

- Još jedno - rekao je. - Je li moj prijatelj slučajno vašem ocu rekao kamo on i njegov kočijaš namjeravaju poći noćas nakon što su mene ostavili ovdje?

Odmahnula je glavom. - Mislim da nisu, gospodine.

Naravno da nisu, pomislio je. Par nije želio ostaviti nikakav trag. Kanile su nestati.

- Hvala ti na pladnju s doručkom - rekao je. -Izgleda veoma primamljivo.

Djevojčica se ozarila. - Nema na čemu, gospodine. Vaš je prijatelj rekao da vas jutros moramo dobro nahraniti jer ste imali veoma napornu noć. Unaprijed je platio hranu i sobu, jest. Tati je dao lijepu napojnicu.

To je objašnjavalo prepun tanjur na pladnju.

- Moj veoma dobar prijatelj zacijelo nije ostavio poruku za mene? - pitao je.

- Nije, gospodine. Samo je rekao neka vas pozdravimo i poželio vam je svako dobro. Zatim se odvezao kočijom. - Djevojčica je oklijevala.

- Što je? - potaknuo ju je.

- Ništa važno, gospodine. Samo što, pa -

- Pa, što?

GIGA

Pročistila je grlo. - Jutros sam čula mamu i tatu kako razgovaraju. Tata je rekao da je vaš prijatelj izgledao potišteno kad je noćas otišao. Tata je rekao da bi čovjek pomislio da se zauvijek oprašta s vama, kao da misli da vas više nikad neće vidjeti.

- Ako je tako, moj je prijatelj pogriješio. -Pomislio je na periku u džepu svojega ogrtača. - Posve je sigurno da ćemo se opet sresti, čim ja to uspijem organizirati.

- Ti i Adam ostavile ste gospodina Warea da spava u nekom svratištu? - Iza leća naočala u zlatnom okviru izražajne su se oči Carolyn Marrick suzile od oštrog neodobravanja. - To je bilo krajnje riskantno, ne misliš li?

- Nismo baš imale mnogo izbora - reče Leona. Izvadila je malenu hrpu potkošulja iz ladice i oprezno ih stavila u škrinju. - Nismo ga baš mogle izbaciti iz kočije i ostaviti kraj ceste. Carolyn je zastala u pakiranju, doimajući se posve zbunjenom. - Zašto ne, za ime svijeta? To zvuči kao izvrstan način da ga se riješite.

- Priznajem da je Adam predložila takvo rješenje problema - reče Leona. - Nisam pristala na to. Na kraju krajeva, čovjek mi je spasio život, Carolyn. Što sam drugo mogla učiniti? Razgovor se nije dobro odvijao. Kako bi umanjila svoju frustriranost, zastala je na putu do komode i potapšala Foga. Veliki je pas podigao glavu i uputio joj svoj vučji smiješak. Bilo je rano poslijepodne. Njih su se tri nalazile u Carolyninoj spavaćoj sobi. Dvije velike putne škrinje, jedna ispunjena knjigama i bilježnicama, a druga uredno složenom odjećom, bile su otvorene. Carolyn se pripremala za odlazak na svoje bračno putovanje. Ujutro će se udati za Georgea Ketteringa, privlačna egiptologa koji dijeli njezinu strast prema antikvitetima.

Ni mladenka ni mladoženja nemaju nikoga od uže obitelji, te niti jedno ne želi čekati ni trenutka više no što je nužno da bi otputovali u Egipat. Obred je trebao biti skroman, privatni događaj na kojem će se pojaviti samo Leona i jedan prijatelj mladoženje. Bračni će par odmah nakon obreda krenuti na putovanje. Proći će mjeseci prije nego se vrate, a tada, razmišljala je Leona, situacija više neće biti ista.

Bila je ushićena zbog Carolyn koja je doslovce blistala od ljubavi i uzbuđenja. Unatoč tomu duboko u sebi morala je potisnuti osjećaj usamljenosti. Zapravo nikad nije zamišljala da bi njezino prijateljstvo s Carolyn moglo doživjeti ovako neočekivan preokret.

Kad su se prije gotovo dvije godine upoznale, par siromašnih neudanih djevojaka koje su bile same na svijetu, činilo se da im je suđeno da postanu bliske prijateljice, obje predane svojim karijerama, živjele su u istoj kući i izgrađivale doživotno prijateljstvo. Ali sve se to promijenilo kad je Carolyn upoznala Georgea, udovca kojeg su strastveno zanimali egipatski antikviteti, jednako kao i nju.

Sutra uvečer, mislila je Leona, sve će biti drukčije. Zapravo, već je sada mnogo toga drukčije. Nije željela prestrašiti Carolyn više no što je potrebno pa joj nije ispričala sve pojedinosti noćasnje pustolovine. Između ostaloga, nije spomenula mrtvu ženu u galeriji. Nije imalo smisla. Carolyn bi se užasnula. Tjeskoba bi joj najvjerojatnije uništila dan vjenčanja i radost što ju je osjećala dok je kretala u novi život.

Opet čuvam tajne, mislila je Leona. *Već sam se vratila navikama samotnog života*. Baš kao u stara vremena nakon što je ujak Edward otputovao u Ameriku i nikad se nije vratio.

Dosta je tih besmislica. Sretna si zbog Carolyn i nećeš samu sebe sažalijevati. Sjeti se savjeta ujaka Edivarda: nikad ne gubi vrijeme na razmišljanje o nega-tivnostima. Gdje je tu logika? Koncentriraj se na pozitivno. Imaš karijeru, krov nad glavom i vjernog psa. Štoviše, nisi posve bez prijatelja. Tu je Adam Harrow.

Pa, da, ali njezin će prioritet uvijek biti gospodin Pierce.

Pa što s tim? Naći ćeš nove prijatelje.

Fog je podigao glavu sa šapa i promatrao je svojim nedokučivim očima, načuljenih ušiju. Bio je veoma osjetljiv na njezina raspoloženja. Sagnula se i opet ga potapšala, umirujući ga bez riječi.

- Meni se čini da si učinila više nego dovoljno kad si gospodina Warea spasila od halucinacija izazvanih neobičnim plinom - reče Carolyn, zauzeta svojim četkama i češljevima. - Adam je imala pravo. Trebale ste ga se riješiti što je moguće prije. Svi znaju da hipnotizeri mogu biti

veoma opasni.

Još jedna tajna, pomislila je Leona. Nije rekla Carolyn da su Wareove hipnotizerske vještine paranormalne naravi.

- Priznajem da je u novinama bilo mnogo mračnih izvještaja o opasnostima hipnoze i o tome kako se ta sposobnost može iskoristiti u zločinačke svrhe, ali svi su se temeljili na nagađanjima - reče Leona. - Zapravo ima veoma malo pravih dokaza.

Nije trebala braniti zagonetnog gospodina Warea, ali je iz nekog nepoznatog razloga osjećala potrebu da to čini.

- Neki dan sam pročitala članak o mladom muškarcu koji je ukrao par srebrnih svijećnjaka dok je bio pod utjecajem hipnotizera - ustvrdi Carolyn.

- Hipnoza zvuči kao sasvim prikladna isprika za izvlačenje iz škripca kad je netko uhvaćen u kradi srebrnine.

- Bilo je pravih znanstvenih demonstracija o tome kako hipnotizer može nekoga navesti da počini zločin.

- Većina tih demonstracija izvedena je na kontinentu, prvenstveno u Francuskoj. - Leona izvadi slamnati šeširić iz ormara i stavi ga u škrinju. - Svi znaju da se liječnici ondje već godinama svađaju oko hipnoze. Mislim da njihove takozvane eksperimente ne bismo trebali ozbiljno shvaćati.

- Sto je sa svim onim pričama o ženama baš ovdje, u Londonu, koje su iskoristili hipnotizeri koji su tvrdili da ih liječe od hysterije? - trijumfalno odbusi Carolyn. - Hoćeš li i to zaniijekati? Leona je osjetila kako joj rumenilo navire u obraze dok su se određena sjećanja na proteklu noć svom silinom vratila. - Doista, Carolyn, bojim se da previše vremena trošiš na čitanje senzacionalističkih tiskovina. Jednako dobro kao i ja znaš da su takve priče krajnje sumnjive. Carolyn uzdigne obrve. - Neke od tih žena koje su se liječile od hysterije na koncu su ostale trudne.

- Za to stanje postoje i druga objašnjenja, a ne samo hipnoza.

Carolyn je skupila usne, nakratko pobijeđena. - Pa, da, to je valjda točno. Unatoč tomu moraš priznati da medicinari nemaju povoljno mišljenje i stavove o hipnotizerima općenito.

- Profesionalna ljubomora, nema sumnje.

- Budimo otvorene. Ništa ne znaš o tom gospodinu Wareu, osim da je želio uzeti tvoj kristal. Samo te ta činjenica trebala natjerati da budeš krajnje oprezna.

- Adam i ja poduzele smo mjere opreza. Vjeruj mi, gospodin Ware me nikako ne može naći.

- Ne bih se oslonila na to da sam na tvojemu mjestu. - Carolyn je zastala ispred toaletnog stolića i pogledala Leonu u zrcalu. - Ovako, osim što te mora zabrinjavati lord Delbridge, sad još moraš uzeti u obzir mogućnost da te Ware također može potražiti. Od početka sam govorila da bi tvoj plan lako mogao voditi u katastrofu, nisam li?

- Da, jesi - suho se složila Leona. - A kao što sam više puta spomenula, tvoj je nepokolebljivi optimizam uvijek bio jedna od tvojih osobina kojima sam se najviše divila.

Carolyn je iskrivila lice u grimasu. - Teško mi možeš zamjeriti što sam ukazivala na zamke u tvojemu planu. Ja sam školovana arheologinja. Zapažam čak i najmanje pojedinosti. Premda gospodin Ware baš ne zvuči kao malena pojedinost.

Leona je pomislila na čvrstu muževnu snagu što ju je osjetila kad ju je Thaddeus Ware držao čvrsto uza se. Definitivno nema malenih pojedinosti.

- Hmm - promrmljala je.

Carolynine su se oči u zrcalu stisnule. - Znam zašto si željela kristal. Ali što misliš, zašto ga želi gospodin Ware?

- Ne znam. Nismo imali vremena razgovarati o tome. - Ali je mnogo razmišljala upravo o tom pitanju nakon što je Warea ostavila u svratištu. - Ispričala sam ti ponešto o povijesti kristala.

- Rekla si da je tijekom godina mnogo puta ukraden, a obično ga je krao netko povezan s tajnim društvom ekscentričnih paranormalnih istraživača koje si spomenula.

- Ezoterično društvo. To je opsesivna, lukava skupina kojoj se ne može vjerovati. Neki od članova, poput Delbridgea, ni od čega neće prezati kako bi se domogli relikata kao što je kristal za koji vjeruju da ima paranormalnu vrijednost. A u slučaju aurora-kamena čini se da misle kako imaju pravo na njega koje se temelji na jednoj staroj i krajnje smiješnoj legendi povezanoj s utemeljiteljem Društva.

Carolyn se namrštila. - Misliš li da je tvoj gospodin Ware član Društva?

Moj gospodin Ware. Leona je šutjela, nekoliko sekunda uživajući u malenoj maštariji. Zatim ju je odgurnula u stranu. Thaddeus Ware nije njezin gospodin Ware i nikada to neće biti.

»Bez obzira kamo pođete, ja ću vas naći.« Izbacila je sjećanje na Thaddeusove riječi iz svojega uma.

Bez obzira na osobni stav, Carolynino je pitanje bilo veoma dobro.

- Ne znam - rekla je. - Valjda je moguće da je povezan s Društvom, ali to nije važno jer ga više nikad neću vidjeti.

Carolynina se čeljust ukočila. - Hvala nebesima da je gospodin Pierce predložio da te večeri nosiš odjeću sluge. Ako te gospodin Ware ipak odluči potražiti, neće znati da traži ženu.

- Hmm - promrmlja Leona. Još jedna tajna. Nije spomenula da je Ware shvatio da se u muškoj odjeći krije žena jer je znala da bi ta činjenica još više zabrinula Carolyn. - Mislila sam da nisi sklona gospodinu Pierceu.

- Nisam. Mislim da je jasno da Pierce ima veze u zločinačkim krugovima.

- Upravo su mu te veze pomogle da pronađe kristal za mene - naglasi Leona.

Gospodina Piercea primaju u uglednim društvenim krugovima, ali nije se mogla zaobići činjenica da živi veoma zagonetnim životom. Između ostaloga, činilo se da zna veoma mnogo tajni - opasnih tajni - bogatih i moćnih.

Pierce također ima i nekoliko vlastitih tajni, onih koje Leona nikad nije otkrila pred Carolyn.

Jednako kao njezina ljubavnica, Adam Harrow, Pierce je zapravo žena koja živi kao muškarac. Par se kreće u neobičnom svijetu drugih žena koje svi izabrale sličan način života.

- Carolyn, ne smiješ se zabrinjavati zbog mene; bit ću dobro. Sutra se udaješ za muškarca kojeg voliš i odlaziš u Egipat. Usredotoči se na svoju budućnost.

- Moj životni san - šapne Carolyn. Čuđenje i sreća razvedrili su njezino lice. Naglo se okrenula. - Ali nedostajat ćeš mi, Leona.

Leona je pokušala, ali nije uspjela zadržati suze. Prišla je Carolyn i zagrlila je. - I ti ćeš meni nedostajati. Obećaj da ćeš mi pisati.

- Naravno. - Carolynin je glas bio ispunjen emocijama. - Jesi li sigurna da će ti biti dobro ovdje samoj?

- Ali nisam sama. Imam gospođu Cleeves i Foga.

- Domaćica i pas nisu baš neko društvo.

- Imam svoju karijeru. - Leona joj se umirujuće nasmiješila. - Znaš koliko mi to zadovoljstva pruža. To je moja strast, baš kao što su tvoja egipatski antikviteti. Ne smiješ se brinuti zbog mene.

- Moj brak neće promijeniti naše prijateljstvo - obeća Carolyn.

- Neće - reče Leona. Ali jasno da hoće. *Misli pozitivno.*

- Uporno je tvrdila da aurora-kamen pripada njoj - reče Thaddeus. Pogledao je svojeg bratića na drugom kraju dugog laboratorijskog radnog stola. - Leona misli da ima legitimno pravo na kristal. Nakon onoga čemu sam noćas bio svjedok sklon sam složiti se s njom.

- Nema nikakve sumnje da je kamen imovina Društva. - Caleb Jones je zatvorio staru knjigu u kožnom uvezu što ju je prelistavao i spustio ruku na korice. - Nadalje, opasan je. Mjesto mu je u muzeju Društva u Ezoteričnoj kući gdje se pristup kristalu može strogo kontrolirati.

Na jakoj svjetlosti plinskih lampi koje su osvjetljavale laboratorij i golemu knjižnicu Calebovo strogo, mrko lice doimalo se još mračnijim nego inače. Nije bio poznat po svojem šarmu ili društvenosti. Imao je veoma malo strpljenja za čavrljanja u salonima i uljudnostima visokoga društva. Daleko je više volio samoću svojeg laboratorija i knjižnice. Ovdje se, na ovome mjestu ispunjenom znanstvenim spravama svih mogućih opisa, policama pretrpanim knjigama, starim i suvremenim, te dnevnicima i zapisima utemeljitelja Ezoteričnog društva, slobodno mogao posvetiti svojim jedinstvenim sposobnostima.

Caleb posjeduje paranormalnu darovitost otkriti obrasce i značenja ondje gdje drugi vide samo kaos.

Bilo je onih u Društvu koji šapću da on nije ništa više od prvoklasnog teoretičara zavjere, te da je njegova sposobnost zapravo pokazatelj mentalne nestabilnosti.

Thaddeus nije imao problema s prihvaćanjem neobičnih sposobnosti svojega bratića ili njegova otresitog temperamenta. Razumio ga je kao malo tko od ostalih. Kad je riječ o uznemirujućim sposobnostima, niti jedna - čak niti Calebova - nema isti neugodni učinak na ostale kao njegova vlastita moć paranormalnog hipnotiziranja.

Bio je itekako svjestan činjenice da ga se većina onih koji znaju za njegovu sposobnost potajno boji. Tko bi im to mogao zamjeriti? Malo je tko želio riskirati približavanje čovjeku koji je obdaren tako potencijalno grabežljivom moći. Iz tog je razloga on, jednako kao i Caleb, imao malo bliskih prijatelja.

Njegova je sposobnost također bila razlog iz kojega se još nije oženio, na veliko nezadovoljstvo svoje obitelji. Niti jedna žena koju poznaje nije oduševljena mišlju o udaji za muškarca koji ima takvu vrstu moći. Sto se njega tiče, nije želio skrivati istinu od buduće supruge.

On i Caleb su bratići novoga vođe Ezoteričnog društva, Gabriela Jonesa. Sva su trojica potomci utemeljitelja Društva, alkemičara Sylvestera Jonesa. Sylvester je bio posebno nadaren za ono što je u sedamnaestom stoljeću bilo poznato kao alkemija.

Thaddeus se katkad pitao ne bi li utemeljitelja smatrali briljantnim znanstvenikom da je živio u modernom dobu. Jedno je sigurno: nema nikakve sumnje da bi ga u svakom razdoblju smatrali krajnje ekscentričnim. Osim što je imao zapanjujuće paranormalne sposobnosti, bio je paranoičan, povučen i opsjednut svojim istraživanjima. Ta ga je opsesija povela veoma opasnim putem.

Međutim, te osobine ga nisu spriječile da postane otac dvojice sinova s dvjema različitim ženama, a obje su posjedovale vlastite paranormalne sposobnosti. Sylvester nije imao djecu iz ljubavi ili požude. Njegov je cilj, prema bilješkama što ih je vodio, bio otkriti hoće li se njegove sposobnosti prenijeti na njegove potomke.

Sylvesterovi su pokusi bili uspješni, premda ne onako kako je zamišljao. Ono što nije predvidio bila je raznolikost sposobnosti koje su se pojavile kod njegovih potomaka. U svojem je neumjesnom ponosu očekivao da će se kod svih njegovih potomaka razviti paranormalna nadarenost za alkemijsku intuiciju.

No tijekom dvaju stoljeća dvije su stvari postale očite. Prva je ta da, premda potomci mogu naslijediti čistu moć i to se često događa, određeni oblici nadarenosti obično su nepredvidivi. Druga pojava, za koju je arogantni alkemičar u svojem dnevniku priznao da ga je šokirala,

bila je da su darovite žene koje je izabrao za svoje partnerice u pokusima imale jednako veliku ulogu u rezultatima kao i on. Sylvester se zaprepastio kad je otkrio da su majke njegove djece svoje paranor-malne sposobnosti ostavile u naslijeđe budućim generacijama Jonesovih.

- Ne vjerujem da će se Leona lako odreći svojega polaganja prava na kristal - upozorio ga je Thaddeus.

- Ponudi joj novac - reče Caleb. - Mnogo novca. Iz iskustva znam da je to uvijek učinkovito. Thaddeus je pomislio na način na koji su Leonine oči blistale ženstvenom vatrom koja se jedino može opisati kao strast dok je usmjeravala moć kroz aurora-kamen. Rad s kristalom ushićivao ju je onako kako bi neku drugu ženu možda ushićivala žudnja. Krv mu je gorjela u žilama pri sjećanju na to. Pokrenulo se nešto duboko u njemu.

- Ne bih računao na to da ćeš ovoga puta novcem postići ono što želiš - reče.

- Onda ćeš morati naći drugi način da dobiješ kristal od nje - reče Caleb, bezizražajno i nepokolebljivo. - Ovo je prvi put da se pojavio nakon više od četrdeset godina. Gabe želi da što prije bude natrag u sigurnim rukama Društva. Ako opet nestane kao zadnji put, mogla bi proći desetljeća prije nego ponovno čujemo o njemu.

- Znam - strpljivo će Thaddeus. - Samo kažem da ga se nova vlasnica vjerojatno neće htjeti odreći.

Aurora-kamen ima dugu i intrigantnu povijest u Ezoteričnom društvu. Prema legendi, iz Sylvesterova ga je laboratorija ukrala žena kojoj je nadjenulo ime Sybil Djevica Čarobnica. Bez obzira na pitanje njezina djevičanstva, Sybil je bila njegova konkurentica u alkemiji. Utemeljitelj nije dobro podnosio suparništvo; ženski rival ga je razbjesnio. U svojem je dnevniku odbio Sybil dati titulu alkemičarke, te ju je nazvao čarobni com kako bi omalovažio i izrugivao se njezinim sposobnostima i vještinama u laboratoriju.

Stari je gad možda bio briljantan, mislio je Thaddeus, ali nije bio ono što bi se moglo nazvati modernim misliocem.

- Ako novac neće djelovati, morat ćeš naći neki drugi način da uzmeš kamen od te žene - reče Caleb. - S obzirom na tvoj poseban talent, ne bih rekao da bi to trebalo biti osobito teško. Prokletstvo, mogao bi je hipnotizirati i navesti je da ti preda kristal, a zatim zaboravi da ga je ikad posjedovala. Ne znam zašto oklijevaš.

- Ona je imuna na moje moći.

To je naglo zaustavilo Caleba. Oči su mu bljesnule od objektivne znatiželje znanstvenika.

- Ha - rekao je. - Zanimljivo.

Zašto oklijeva, pitao se Thaddeus. Morat će uzeti kristal od Leone. To već ionako zna. Unatoč tomu shvatio je da želi braniti njezino pravo na njega.

Zaputio se do obližnje radne plohe kako bi proučio jednu prizmu. - Zar doista misliš da je kristal još jedna mračna, opasna tajna Ezoteričnog društva kao što je utemeljiteljeva formula?

Noćas nisam vidio nikakvih pokazatelja u tom smislu. Činilo se da su njegove moći iscjeliteljske naravi, a ne destruktivne.

Caleb je prekrizio ruke i ozbiljno razmislio o pitanju. - Priznajem da kristal nije onako potencijalno štetan kao formula ako se nađe u pogrešnim rukama. No vjerujem da je to prvenstveno zato što je sposobnost rada njime veoma rijetka.

Thaddeus je gledao kako se svjetlost koja prolazi kroz prizmu raspršuje i pretvara u predivnu dugu. - Leona je noćas sasvim lako radila s kristalom. To zacijelo znači da ona posjeduje tu izrazito rijetku sposobnost?

Caleb se namrštio. - Jesi li siguran da je radila s njime? Sam si rekao da si halucinirao. Možda si, dok si bio pod utjecajem droge, zamišljao da ona usmjerava moć kroz kamen.

Thaddeus podigne pogled s prizme. - Moć što ju je primijenila bila je stvarna. Nikad nisam vidio da netko tako radi s kristalom kao ona noćas.

Caleb je zagundao. - Najvjerojatnije zato što golema većina onih koji rade s kristalima varaju.

U Londonu ne nedostaje šarlatana koji tvrde da mogu iskorištavati energiju kristala. Gotovo ih ima kao i medija koji obećavaju uspostavljanje kontakta sa svijetom duhova. A neki od tih varalica, žao mi je što moram reći, sposobni su prevariti čak i članove Ezoteričnog društva. Sjećaš se zloglasnog dr. Pipewella i njegove nećakinje za koju je tvrdio da može raditi s kristalom?

- Teško bih to mogao zaboraviti - suho će Thaddeus. - Prošle su dvije godine otkako je Pipewell nestao s novcem investitora. Moj se ujak još uvijek pjenu kad govori o tome koliko je izgubio u toj prijevari.

- Sumnjam da je itko od drugih imućnih članova Društva, koje je namamilo Pipewellovo obećanje neopisivih bogatstava, to uspio zaboraviti.

- Sto je s nećakinjom?

Caleb slegne ramenima. - Nestala je otprilike u isto vrijeme. Pretpostavljam da sad oboje veoma dobro žive u Parizu, ili New Yorku, ili San Franciscu. Moja je poanta da su oni koji tvrde da znaju raditi s kristalom najčešće prevaranti.

- Istina. Ali Leona nije šarlatanka.

Caleb se mrštio. - Možeš li biti siguran da halucinacije nisi pobijedio isključivo snagom svoje volje? Snaga volje je zapravo tvoj najjači adut.

- Bio sam čovjek koji se utapa u bezdanu noći

- tiho će Thaddeus. - Ona mi je dobacila pojas za spašavanje i izvukla me iz toga.

- Zanimljiva metafora, ali nema potrebe da na mene troliš tako otmjene fraze. Više volim konkretne činjenice.

- Valjda si trebao biti ondje da bi u potpunosti shvatio situaciju.

Caleb polako ispusti zrak. - U tom slučaju, da, pretpostavit ćemo da ima dara za rad s kristalom.

- Stegnuo je čeljust. - Što je još jedan razlog više da joj se kristal što prije oduzme. Tko zna što bi mogla učiniti s njime?

- Što bi točno mogla učiniti? - upita Thaddeus.

Caleb je spustio ruke i opet otvorio knjigu u kožnom uvezu. Prstom je prešao niz stranicu sitno pisana i šifrirana rukopisa dok nije stigao do odjeljka što ga je tražio.

- Evo što je Sylvester zapisao - reče. - Kamen je zastrašujući kristal, nimalo sličan bilo kojem drugom što sam ga proučavao. Čarobnica posjeduje neobičnu i strašnu sposobnost da uz njegovu pomoć uništi muškarčeve najvitalnije moći.

Thaddeus uzdigne obrve. - Nemoj mi reći da se Sylvester bojao da bi ga Djevica Sybil uz pomoć aurora-kamena mogla učiniti impotentnim.

- Nije govorio o svojim seksualnim moćima. Pisao je o uništavanju nečega što je još više cijenio, o svojim paranormalnim moćima.

- Leona noćas nije učinila ništa tomu slično. Vjeruj mi, danas su sva moja osjetila netaknuta.

- Ja ću biti prvi koji će priznati da je naš ekscentrični predak imao svojih mana, ali nikad nije pogriješio kad je davao neko upozorenje. Ako je napisao da je kristal opasan, budi uvjeren da je tako. To je relikv moći. Svaka je moć potencijalno opasna.

Thaddeus slegne ramenima. - Neću se više prepirati oko toga. Slučajno se slažem s tobom.

Calebove su se obrve naglo uzdigle. - Već je bilo i vrijeme.

- Kristal je opasan, ali možda ne onako kako ti misliš. Uvjeren sam da je Leona u opasnosti sve dok je kristal kod nje. Delbridge je ubio dva čovjeka kako bi ga se domogao. Ni od čega neće prezati da bi ga dobio natrag. Kad bi on pronašao Leonu, nimalo ne bi oklijevao da joj naudi kako bi uzeo kamen.

Caleb se doimao zadovoljnim. - Znači, dogovoreno je. Sad, što se tiče one druge stvari; mrtva žena koju si našao u Delbridgeovoj kući. Postoji li mogućnost da ju je on ubio?

- Sumnjam. Čini se da više voli ubijati otrovnim plinom. Ovo je ubojstvo doista bilo neuredno. Lako ga je mogao počinuti netko od gostiju. - Thaddeus je spustio ruku na blistavi

teleskop. - Muči me činjenica da je ona umrla na isti način kao i žrtve Ponoćnog Čudovišta. Grlo joj je prerezano.

- Ha. - Caleb je trenutak razmišljao o tome. - Ima li još nekih sličnosti sa zločinima Čudovišta?

- Ništa mi nije upalo u oči. Žena koja je umrla u onoj galeriji očito nije bila siromašna uličarka. Sama činjenica da je bila na Delbridgeovoj zabavi pokazuje da je bila otmjena kurtizana koja je uslu-živala imućnu gospodu. Čudovište je dosad biralo žrtve u najnižoj klasi prostitutki i svoje je zločine izvršavalo u opasnim četvrtima, a ne u finim zdanjima.

- Možda postaje ponosniji i samouvjereniji -zamišljeno će Caleb. - Ako je paranormalni lovac, kako mislimo da jest, možda želi privući više pozornosti na svoje podvige.

Lov na Ponoćno Čudovište započeo je prije dva mjeseca, nakon što su dvije žene umrle nasilnom smrću. Jeremiah Spellar, detektiv Scotland Yarda koji posjeduje paranormalni stupanj intuicije i također je član Ezoteričnog društva, zaključio je da bi ubojica lako mogao biti paralovalac. Bez znanja svojih nadređenih, koji nisu bili svjesni njegovih sposobnosti, kontaktirao je Gabriela Jonesa i upozorio ga na problem.

Gabriel je, opterećen svojim novim dužnostima vođe Društva, zadatak istraživanja ubojstava povjerio Calebu, a on je pak pozvao Thaddeusa da mu pomogne.

Međutim, istraga nije dobro napredovala jer je bilo veoma malo tragova. Srećom, nisu pronađena druga tijela. Ali sad su londonskim podzemljem kružile glasine o dvjema prostitutkama koje su tijekom posljednjih tjedana zagonetno nestale s ulica. Unatoč tomu bilo je kao da je Čudovište nestalo.

Sve do noćas, pomislio je Thaddeus.

- Teško je vidjeti bilo kakvu vezu između Delbridgea i Ponoćnog Čudovišta - reče. - Bez obzira što se sve može reći o njegovu gospodstvu, on je bogat i privilegirani muškarac koji veoma ozbiljno shvaća svoj status u visokom društvu. Teško je zamisliti da se druži s čovjekom koji ubija prostitutke.

Caleb je prstima lupkao po dnevniku. -Delbridge možda ne zna za noćni hobi svojeg poznanika.

- Istina - složio se Thaddeus.

- A ja bih želio ukazati barem na jednu očitu vezu između njih dvojice.

Thaddeus ga je pogledao. - Na činjenicu da obojica posjeduju određeni stupanj darovitosti?

- Delbridge je član Ezoteričnog društva. Prema zapisima, posjeduje sposobnost otkrivanja naravi paranormalnih sposobnosti kod drugih. Prepoznao bi lovački dar čim bi naišao na nekoga tko ga ima.

Thaddeus je kratko razmislio o tome. - A ako bi njegovu gospodstvu slučajno zatrebao lovac koji bi se pobrinuo da dvojica uglednih džentlmena umru, možda je smatrao korisnim angažirati Ponoćno Čudovište.

- To nije nezamislivo.

- Nije - složio se Thaddeus. - Pod pretpostavkom da je Čudovište bilo spremno prihvatiti poslovnu ponudu.

- Idemo redom - reče Caleb. - Tvoj je trenutni prioritet dobiti kristal. Kad jednom bude na sigurnom i pod kontrolom Društva, možemo se ponovno usredotočiti na Čudovište. Ako se pokaže da postoji veza između Delbridgea i ubojice, bavljenje jednom istragom približit će nas rješavanju drugih zločina.

- Slažem se - reče Thaddeus. Zavirio je u mikroskop. U njega je zurilo čudovišno oko nekog kukca i podsjetilo ga na halucinacije. Naglo se uspravio i vidio da ga Caleb proučava kao da je on uzorak pod mikroskopom. Uzdigao je obrvu. - Što je?

- Mislio sam da ta tvoja Leona mora imati zanimljive veze u podzemlju kad je uspjela saznati da Delbridge ima kristal.

Zanimljivo je jedna od Calebovih najdražih riječi.

GIGA

- To je i meni palo na pamet - reče Thaddeus.
  - Kako namjeravaš započeti potragu za njom? Thaddeus posegne u džep i izvadi periku. - Nadam se da će me ovo dovesti do nje. Unutra je ime prodavaonice gdje je kupljena. Caleb je uzeo periku i pomno je proučavao. -Ovo je izvrstan rad i kosa je prava. Čudi me da je tako mnogo uložila u krinku namijenjenu samo za jednu večer.
  - Vjerujem da je perika zapravo kupljena za dugotrajno nošenje, a Leona ju je samo posudila za sinoć.
  - Sto te navodi na tu pomisao?
  - S Leonom je bila žena koja se također prerušila u muškarca, ali za razliku od Leone, on, ili bolje rečeno ona sasvim se ugodno osjećala u muškoj odjeći. Vjerujem da veći dio života provodi kao muškarac. Ili to ili je ona glumica koja na pozornici igra uloge dječaka i mladića. Caleb se ukočio. - Klub Janus. -Što?
  - Gabe mi je pričao o tome nakon afere s ukradenom formulom. To je tajni klub čiji su članovi isključivo žene koje se odijevaju kao muškarci i tako hodaju naokolo.
  - Čini se da je to dobro mjesto za početak raspitivanja.
  - Bojim se da neće biti tako jednostavno. Neće te pustiti unutra. Ne, morat ćeš smisliti sup-tilniji pristup. - Thaddeus slegne ramenima. -Perika.
  - Da. - Caleb mu dobaci periku natrag. -Obavijesti me čim dobiješ kristal natrag.
  - Hoću. - Thaddeus spusti periku u džep.
  - Još jedno.
- Thaddeus zastane na vratima. - Da?
- Caleb ga je promatrao neobična izraza lica. -Nikad nisam vidio da te neka žena tako zaintrigirala. Sto te tako privlači kod te Leone?
- Recimo samo da je smatram *zanimljivom*.
  - Privlačna je?
  - Ona - Thaddeus je tražio pravu riječ. - Fascinantna. Ali to nije razlog iz kojega je moram opet pronaći.
  - Koji je razlog?
- Thaddeus se osmjehne. - Ona je jedina žena koju sam ikad upoznao, a nije član moje obitelji, koja je saznala istinu o meni i nije me se bojala.
- U Calebovim se očima odjednom pojavio izraz potpunog razumijevanja.
- Neodoljiv mamac - rekao je.

Vitak, naočit muškarac svijetloplave kose i blijedoplavih očiju doimao se nedužnim poput dječaka iz crkvenog zbora, ali nešto na njemu pokrenulo je zvona na uzbunu negdje duboko u dr. Wagneru Goodhewu. Međutim, svoju reakciju ne bi mogao logično objasniti pa ju je odlučio ignorirati. Na kraju krajeva, privjesak na dzentlmenovu satu je zlatan, prsten s oniksom doima se pravim, a nema nikakve sumnje da je njegov kaput i hlače sašio skupi krojač. Ukratko rečeno, gospodin Smith, kako se čovjek predstavio, doimao se kao idealan klijent.

- Čuo sam da me možete uputiti ženi koja je vješta u objašnjavanju mučnih snova. - Gospodin Smith se nasmiješio svojim anđeoskim smiješkom, podigao nogavice hlača od fine vune i prekrizio noge. - Već me obuzima očaj. Mjesecima nisam spavao zbog tih noćnih mora. Doimao se iznenađujuće odmornim za čovjeka koji pati od kronične nesаницe, ali kakva smisla ima staviti tu primjedbu, mislio je Goodhew. Ovo je posao.

- Možda bih vam mogao pomoći. - Goodhew se nagnuo unatrag na stolici, oslonio laktovima na naslone za ruke i spojio vrhove prstiju. Čini se da je Smith kandidat za nove usluge koje on prodaje.

- Smijem li pitati tko vas je poslao k meni? - upita.

Smith skupi nos od gnušanja. - Neki šarlatan u Ulici Crewton. Predstavlja se kao dr. Bayswater. Pokušao me nagovoriti da kupim neke lijekove što ih je on patentirao. Nisam želio ni dotaknuti te stvari. Nikad se ne zna što se nalazi u tim tonicima i eliksirima koje prodaju ljudi poput njega.

Obojica su pomalo refleksno pogledala niz bočica na polici kraj Goodhewova pisaćeg stola. Natpis na ulaznim vratima glasio je: **PRIRODNI PRIPRAVCI DR. GOODHEWA**. Uokvireni posteri reklamirali su različite nadri lijekove koji se ovdje prodaju: **BILJNI TONIK ZA DAME DR. GOODHEWA, GORKI SIRUP ZA ŽELUDAC DR. GOODHEWA, SIRUP PROTIV KAŠLJA DR. GOODHEWA, VITALNI ELIKSIR ZA MUŠKARCE DR. GOODHEWA, SREDSTVO ZA POMOĆ PRI SPAVANJU DR. GOODHEWA**.

- Učinkovitost lijeka u izravnoj je vezi sa stručnošću liječnika koji ga priprema - glatko će Goodhew. - Mudro ste postupili kad ste odbili jeftine uvarke dr. Bayswatera. Uglavnom šećer i voda, uz malo džina ili šerija radi okusa. Uvjeravam vas da su moji pripravnici najviše kvalitete i sadrže najučinkovitije sastojke.

- Ne sumnjam u to, dr. Goodhew. Ali kao što sam danas jasno stavio do znanja Bayswateru i nekolicini drugih liječnika, tražim lijek koji se ne oslanja ni na kakve neprirodne kemikalije.

- Ja rabim samo prirodne sastojke. - Goodhew pročisti grlo. - Moram reći da sam iznenađen što vas je Bayswater poslao k meni. On i ja nismo ono što bi se moglo nazvati bliskima.

Smith se dobrodušno nasmiješio. - Doista me pokušao nagovoriti da odustanem od nastojanja da se konzultiram s nekim tko se koristi kristalima. Rekao mi je da su svi koji rade s kristalima prevaranti. Ali ja sam insistirao. Pobrinuo sam se da mu se isplati predložiti drugog praktičara.

- Shvaćam. - Goodhew je ponovno lupkao prstima. - Dakle, ako ste sigurni da ne želite iskušati pripravak kao što je moj tonik za spavanje -

- Posve siguran.

- U tom slučaju, rado ću vam dogovoriti sastanak s gospođom Ravenglass.

Smithovi su se dugi prsti stegnuli oko izrezbarenog vrha njegova štapa za hodanje. Iz njega je zračio uznemirujući osjećaj iščekivanja.

- Žena koja radi s kristalima zove se gospođa Ravenglass? - pitao je.

- Da. - Goodhew se nagnuo naprijed i posegnuo za svojim rokovnikom u kožnom uvezu. - Hoće li vam odgovarati četvrtak poslije podne u tri?

- Četvrtak je za tri dana. Ima li danas neki slobodni termin?

GIGA

- Bojim se da nema. Možda srijeda poslijepodne?

Smith se na neobičan način ukočio. Njegov se izraz lica nije nimalo promijenio i uopće se nije pomaknuo, a ipak je Goodhew iz nekog neobjašnjiva razloga osjetio žmarce na leđima.

U idućem se trenutku činilo da se Smith opustio. Nasmiješio se na svoj očaravajući način.

- Srijeda poslijepodne bit će u redu - rekao je.

- Koja je njezina adresa?

- Ima prostorije za konzultacije u Marigold Laneu. - Goodhew je pročistio grlo. - Možda će vas zanimati da sam ja zaključio kako je uzrok uznemirujućih snova u muškaraca kongestija muževnih tekućina.

Smith uzdigne obrve. - Shvaćam.

- To je znanstveno dokazano - uvjeravao ga je Goodhew. - Gospođa Ravenglass bi za dodatnu naknadu zacijelo bila spremna pružiti specijalnu terapiju veoma *osobne* naravi u privatnom i veoma *intimnom* okruženju koja jamči izlječenje takve vrste problema.

- Ma nemojte mi reći.

Goodhew se nagne naprijed i uzme svoje pero.

- Hoću li vas zapisati za specijalnu terapiju?

- Tko bi to rekao - primijeti Smith. - Zašto ne.

Thaddeus je našao ženu koja se predstavljala kao Adam Harrow u umjetničkoj galeriji gdje je proučavala niz uokvirenih fotografija.

Adam je još uvijek nosila mušku odjeću, ali više nije bila maskirana u kocijaša. Danas je bila otmjeni gradski muškarac, odjeven u dobro krojeni kaputi ć i hlače. Košulja s ovratnikom na preklop i kravata bili su po najnovijoj modi. Ogrtač do koljena visio je s njezinih diskretno podstavljenih ramena. Skinula je šešir, razotkrivši svijetlosmeđu kosu ošišanu posve kratko i uz pomoć pomade začešljanu ravno natrag od čela. Frizura koja savršeno odgovara džentlmenu koji prati modu.

Thaddeus je trenutak tiho stajao u stražnjem dijelu galerije i iz daljine proučavao svoj plijen. Nikad ne bi pogodio istinu da je Adama Harrowa upoznao u društvu i nije znao da je riječ o ženi. Kad bi čovjek znao što traži, otkrio bi određenu finoću lica i ruku, ali upoznao je mnogo mladih muškaraca koji djeluju jednako profinjeno. Sudeći po lakoći kojom se poigravala lijepim štapom za šetnju, njezinom graciozno arogantnom držanju i dojmu dosađivanja, Adam Harrow je s velikom sigurnošću glumila muškarca.

Thaddeus se sjetio smirenog načina na koji je rukovala pištoljem i upravljala konjima. Očito je imala mnogo iskustva u ulozi što ju je stvorila za sebe. Pitao se zašto bi očito sposobna i obrazovana mlada žena odlučila živjeti kao muškarac. To je zanimljivo pitanje, ali ne ono na koje trenutno želi dobiti odgovor.

Osjetivši da je netko promatra, Adam se okrenula od fotografije i pogledala prema njemu. Točno je znao u kojem ga je trenutku ugledala i prepoznala. Gotovo je odmah prikrla svoju reakciju, oklijevajući tek djelić sekunde prije nego je svoj šok sakrila ispod izraza hladne dosade.

Zaputila se prema njemu dugim, samouvjerenim koracima, kao da kani proći ravno kraj njega i izići.

Stao je ispred nje, primoravši je da se zaustavi.

- Gospodine Harrow - rekao je veoma tihim glasom. - Vjerujem da imam nešto što vam pripada. Dopustite mi da vam to vratim.

Izvukao je periku iz džepa. Adam stisne usta. - Grom i pakao. Rekao sam Leoni da smo vas se trebali riješiti na trajniji način.

- Drago mi je da ste spomenuli Leonu. Zbog nje sam ovdje.

- Zar doista očekujete da ću vam reći kako ćete je naći kako biste joj mogli uzeti kristal? –

Adam ga je posprdno promatrala. - Razmislite ponovno, gospodine Ware.

- Delbridge će je tražiti. Ako je nađe, veoma je vjerojatno da će je ubiti.

Adam uzdigne svoje fine obrve/¹- Što je s vama, gospodine? Čini se da kamen želite jednako silno kao i Delbridge. To vas čini jednako opasnim.

- Ne za Leonu. Uzet ću joj kamen jer je u veoma velikoj opasnosti cijelo vrijeme dok je kod nje. Ali neću joj nauditi.

- To vi kažete.

- Spasila mi je život. Nemam razloga nauditi joj. Samo želim kristal.

Adam je spustila ruku u džep ogrtača. - Leona mi je rekla da ste vi moćan hipnotizer. Kanite li svoju darovitost primijeniti na meni kako biste me prisilili da vam otkrijem njezinu adresu?

Razmislio je hoće li joj reći da bi već bio na putu prema Leoninoj adresi da je hipnoza bila dio njegova plana, a ona bi promatrala fotografije na zidu i ne bi se uopće sjećala njihova razgovora. Ali dragovoljno ili ne, Adam je noćas pomogla u spašavanju njegova života.

Zavrijedila je nešto bolje; barem umirujuću laž.

- Smirite se - rekao je. - Vidim da ne znate baš mnogo o hipnozi. Dopustite mi da vas uvjerim da niti jedan hipnotizer, bez obzira na svoju darovitost, ne može dovesti u trans osobu koja to ne želi.

Činilo se da se Adam na to malo opustila, ali je ostala sumnjičava. - Moram vam reći da sam naoružan, gospodine.

- Ne vjerujem da biste pucali u mene ovdje, na javnome mjestu. Policija bi postavljala mnogo pitanja, a nešto mi govori da biste radije izbjegli tu vrstu pozornosti.

- Priznajem da bih radije izbjegao bilo kakve razgovore s policijom. Međutim, ako ipak pokušate primijeniti svoje sposobnosti hipnotiziranja na mene, bez oklijevanja ću upotrijebiti pištolj. Radije bih izdržao neugodan razgovor s policijom nego izdao prijateljicu.

Thaddeus lagano kimne. - Poštujem vašu lojalnost. Ali ako vam je stalo do Leone, dat ćete mi njezinu adresu. Prijeti joj velika opasnost od Delbridgea.

Adam je s nelagodom oklijevala. - Leona mi je ispričala o mrtvoj ženi koju ste našli. Mislite li da ju je Delbridge ubio?

- Ne znam, ali' on je svakako sposoban za hladnokrvno umorstvo. Već je dvaput ubio kako bi se domogao kristala. Neće se sad zaustaviti.

- Sto je s vašim namjerama? Želite li kristal za vlastitu zbirku?

Thaddeus je osjećao kako počinje gubiti strpljenje. - Morate mi vjerovati kad vam kažem da ne tražim Leonu zato što taj prokleti kamen želim za svoju osobnu zbirku antikviteta. Kristal pripada skupini ljudi koji su predani istraživanju i proučavanju paranormalnog. Ovdje sam kao predstavnik toga društva.

Adam iznenađeno trepne. - Kako se zove društvo što ga zastupate?

Thaddeus je oklijevao, a zatim je zaključio da nema razloga da joj ne kaže.

- Ezoterično društvo. Sumnjam da ste čuli o njemu.

Adam zastenje. - Trebao sam pogoditi. Thaddeus se namrštio. - Poznato vam je?

- Suprugu novoga vođe Ezoteričnoga društva smatram jednom od svojih prijateljica.

Sad je Thaddeus ostao zatečen. - Poznajete gospođu Venetiju Jones?

- Svakako. Veoma se divim njezinim fotografijama. - Adam mahne prema uokvirenim fotografijama na zidovima galerije. - Upravo sam danas došao ovamo kako bih pogledao njezine najnovije portrete.

- Ako poznajete gospođu Jones, onda znate da lako možete provjeriti istinitost onoga što vam govorim. Hoćete li mi dati Leoninu adresu?

- Vjerojatno. - Adam ga zaobiđe i ponovno se zaputi prema izlazu. - Ali najprije morate nekoga upoznati. On će donijeti konačnu odluku.

Thaddeus je uhvatio korak s njom. - Tko je ta osoba?

- Zove se gospodin Pierce. Svim srcem vam preporučujem da ne pokušavate svoje hipnotizerske sposobnosti primijeniti na njemu. To bi ga veoma naljutilo. Ljudi koji naljute gospodina Piercea uvijek to kasnije požale.

Dan je bio vedar i topao. Lišće u malenu parku imalo je onu savršenu nijansu zelene boje koja je zaštitni znak ranoga proljeća. Lancing je mnogo više volio fizičke dojmove noći i obećanje lova koje je uz to dolazilo, ali je također mogao uživati u toplini sunca i mirisu novoga rasta. Njegova je darovitost ona koja čini lovca, a lovac je po prirodi uvijek u doticaju sa svojim okruženjem.

Stajao je ispod jednog od tek prolistalih stabala i proučavao ulazna vrata zgrade broj sedam u Ulici Vine. Prije sat vremena slijedio je zagonetnu gospođu Ravenglass do njezine kuće od prostorija za konzultacije u Marigold Laneu. Ostala je u kući dovoljno dugo da pojede lagan obrok i osvježi se, a zatim je opet izišla i krenula natrag prema svojim poslovnim prostorijama.

Njegov je prvi plan bio čekati do noći, a zatim ući u kuću kako bi potražio kristal.

Zahvaljujući njegovim sposobnostima, ne bi bilo nimalo teško provaliti u kuću broj sedam a da to nitko ne opazi.

Tako je plinom otrovao Bloomfielda i Ivingtona. Niti jedan od njih dvojice nije se čak ni probudio sve dok im na usta i nos nije stavio otrovom natopljene krpe. Naravno, kad su otvorili oči, već je bilo prekasno.

Delbridge je naglasio da ne smije biti ubijanja kada danas uzme kristal jer se bojavao da će time privući pozornost policije. No Lancing je to shvatio kao da ne smije biti *nepotrebnog* ubijanja. Neće on biti kriv ako se gospođa Ravenglass ili njezina domaćica, jedine dvije osobe koje žive u kući broj sedam, probude dok je on unutra. Neće imati drugog izbora osim da prereze grkljan ili dva. Zapravo, namjeravao je upotrijebiti tu prijetnju kako bi ženu koja radi s kristalom prisilio da mu preda kamen. A kasnije će je morati ubiti. Ne smije ostaviti svjedoke, zar ne?

No čim je vidio da je na vratima pas dočekao gospođu Ravenglass, promijenio je plan o ponoćnoj provali. Njegove ga paranormalne sposobnosti čine bržim od prosječnog muškarca i pojačavaju njegova prirodna osjetila. Unatoč tomu on je ipak prirodno biće - premda izrazito razvijeno - a ne neko čarobno ili nadnaravno stvorenje. Njegova su brzina i refleksi daleko superiorniji od onih kod drugih pripadnika njegove vrste, ali nije nimalo brži ili bolje opremljen za svladavanje plijena od drugih prirodnih grabežljivaca; vuka, na primjer.

Pas gospođe Ravenglass izgledao je kao da je potomak vukova.

Nije mu se sviđao omjer snaga između njega i još jedne takve grabežljive zvijeri. Pas bi ga osjetio čim bi ušao u kuću. Lancing nije bio siguran da bi njegovo omiljeno oružje, nož, bilo učinkovito protiv svih onih zuba i praiskonskih refleksa. Čak i kad bi uspio ubiti psa, životinja bi svojim lajanjem lako mogla uzbuniti cijelo susjedstvo.

No velikim je psima potrebno mnogo žustrog kretanja, svakako više od onoga što može dobiti u sićušnom vrtu iza kuće ili u malenom parku. Prije ili kasnije netko iz kuće morat će odvesti psa u dugu šetnju.

Dok je gledao, otvorila su se ulazna vrata kuće. Pojavila se domaćica. Na sebi je imala sivu haljinu, udobne cipele i šeširić. U jednoj je ruci držala jedan kraj vodice za pse. Pas-vuk bio je na drugom kraju duge kožnate trake.

Kad su domaćica i pas stigli do dna stuba pred kućom, zvijer se naglo zaustavila i pogledala ravno preko ulice u park, načulivši uši. Oštro je zurio u Lancinga. U pogledu životinje osjećala se napeta, uznemirujuća upornost. Domaćica se okrenula kako bi vidjela što je privuklo pozornost psa.

Lancing je nakrivio šešir, skrivajući lice, i hitro se zaputio prema drugom kraju ulice.

- Idemo, Fog. - Domaćica je povukla vodicu.

Pas je nevoljko pošao za njom.

Lancing je polako ispustio zrak, ali nije prestao hodati sve do drugog kraja parka. Zatim se

GIGA

oprezno okrenuo. Domaćica i pas nestali su iza ugla.

Lancing je malo kasnije ušao u malen vrt iza kuće broj sedam. Izvadio je alat za obijanje brava. Cijela mu je kuća bila na raspolaganju i imao je dovoljno vremena za traženje kristala.

- Snovi postaju sve življi, gospodo Ravenglass. - Harold Morton se nagnuo malo više preko stola. Na svjetlosti blještava zelena kristala njegove su oči sjale od uzbuđenja. - Dr. Goodhew mi je objasnio da je tomu razlog kongestija muževnih tekućina.

Leona ga je promatrala kroz gustu crnu koprenu što ju je uvijek nosila na konzultacijama. Ujak Edward je došao na ideju da se uvijek odijeva kao udovica kad radi s kristalom. Na početku njezine karijere veo i crna haljina prikrivali su njezinu mladost. Imala je šesnaest godina kad je počela raditi s kristalima. Edward joj je objasnio da bi malo koji klijent imao povjerenja u iskustvo i sposobnosti tako mlade žene.

No kako je postajala starija, on je insistirao da se i dalje nastavi prikazivati udovicom. »*To cijeloj situaciji daje dojam tajanstvenosti i intrige*«, rekao je Edward. »*Klijenti žele malo kazališta, bez obzira jesu li toga svjesni ili ne.*«

- Dr. Goodhew vam je rekao da su vaši snovi posljedica kongestije? - oprezno je pitala Mortona.

- Da, upravo tako. - Morton je nekoliko puta kimnuo. - Sve mi je objasnio i uvjeravao me da vi možete primijeniti određene terapije koje doprinose ublažavanju te kongestije.

Harold Morton je pohotni podlac, a ona se našla u klopci s njim u malenoj prostoriji za konzultacije. Sto je, za ime svijeta, dr. Goodhew mislio kad ga je poslao k njoj?

Sa svojim malo proćelavim tjemnom, uredno podrezanim zaliscima i konzervativno krojenim kaputićem, Morton se doista doimao poput uglednog knjigovođe kakvim se predstavljao. No čim je prigušila svjetlost lampe i aktivirala smaragdni kristal, shvatila je da on više nije zainteresiran za dobivanje pomoći kako bi se riješio uznemirujućih snova za koje je tvrdio da ga muče, bez obzira iz kojih je razloga zakazao ove konzultacije. Sad je imao nešto sasvim drugo na umu.

- Žao mi je što vam neću moći pomoći, gospodine Morton - žustro je rekla. Istodobno je prestala vlastitu energiju usmjeravati kroz kristal. Zeleni je sjaj počeo blijedjeti.

- Što je ovo? - Morton se ljutito uspravio. -Slušajte vi. Dr. Goodhew me uvjeravao da vi primjenjujete ekskluzivnu terapiju u *intimnom* okruženju.

- Bojim se da ste pogrešno obaviješteni što se tiče vrste moje terapije, gospodine.

- Hajde sada, nema potrebe da budete sramežljivi, gospođo Ravenglass. - Morton namigne. - Lijepo sam platio Goodhewu za prigodu da dođem na konzultacije s vama u *intimnom* okruženju.

Ukočila se. - Platili ste više za specijalnu terapiju?

- Jesam, svakako.

- Žao mi je što moram reći da rad s kristalom neće pomoći u rješavanju vašega problema. Možda biste trebali iskušati jedan od tonika dr. Goodhewa za poboljšavanje svoje muževne snage.

- Sve je u redu s mojom muževnom snagom, vjerujte mi, gospođo Ravenglass - brzo će Morton.

- Zato sam ovdje. Višak muževne snage, to je moj problem. Treba mi oslobođanje, kao i ženi u mojim snovima. Potrebni smo jedno drugomu, gospođo Ravenglass. Očajnički.

- Nemam pojma o čemu govorite.

- Besmislice. - Morton se ponovno nagnuo naprijed. Njegova aura zajapurenog uzbuđenja postala je jača. - Dopustite da vam opišem svoj najnoviji san. Imao sam ga nekoliko puta tijekom protekla dva tjedna i veoma je živopisan.

»... *Zapamti, Leona, moraš imati kontrolu nad publikom od trenutka kad stupiš na pozornicu. Nikad nemoj dopustiti da tvoja publika kontrolira tebe...*«

- Ne želim slušati o vašim snovima, gospodine

- oštro je rekla. - Ne mogu vam pomoći.

Morton ju je ignorirao. - Dama u mojim snovima je žena koja je postala udovicom u svojoj prvoj bračnoj noći. Njezin je muž umro prije nego se brak mogao konzumirati, te je bila primorana godinama živjeti ne upoznavši užitak normalnih, zdravih bračnih odnosa.

- To će biti sve za danas, gospodine Morton. - Oslonila se na ruke kako bi ustala, namjeravajući pojačati svjetlost lampe.

- Sirota, djevičanska udovica pati od krajnje teških napadaja histerije. Svi znaju da udovice i neudane žene često veoma pate od tog stanja jer su im uskraćeni normalni bračni odnosi. Zeleni je kristal još uvijek sjao, premda slabašno. Trebao je posve potamnjeti. Leona je odjednom opet sjela, šokirana. Harold Morton je aktivirao kristal, ali se činilo da toga nije svjestan.

- Vjerujem da ste vi dama iz mojih snova, gospođo Ravenglass. - U Mortonovu se glasu jasno osjećala požuda. - Sad vidim da nas je sudbina spojila kako bih mogao ublažiti vašu napetost i spriječiti napadaj histerije. Taj će tretman također umanjiti moju kongestiju. Možemo zadovoljiti jedno drugo, gospođo.

- Sudbina nema nikakve veze s našim susretom, gospodine - hladno mu je rekla.

Morat će porazgovarati s dr. Goodhewom. Kako se usuđuje muškim klijentima govoriti da je ona prostitutka?

Kristal je jače sjao, ali ne na zdrav, terapijski način. Morton još uvijek ni na koji način nije pokazivao da zna kako je on taj koji pokreće energiju kristala. Unatoč tomu bilo je očito da on posjeduje više energije od prosječnoga klijenta i nekako je usmjerava u zeleni kristal.

Svatko posjeduje određeni stupanj paranormalnih sposobnosti. Golema većina ljudi proživi cijeli svoj život a da toga nisu svjesni ili to ne žele priznati. Samo u svojim snovima aktivno iskorištavaju tu stranu svojih naravi. Kad se probude, njihovi svjesni umovi obično zanemare to iskustvo.

Ali snovi nisu jedini način na koji latentna energija nekog pojedinca izbija na površinu.

Intenzivne emocije povezane sa seksualnim uzbuđenjem također je mogu osloboditi. Upravo se to sada događalo. Nažalost, slučajno se dogodilo da se Morton intenzivno fokusirao na kristal kad su ga svladali njegovi pohotni porivi.

Premda je nesvjesno svoju mračnu energiju usmjeravao u kamen, nije posjedovao prirodne darovitosti za kontroliranje kristala. Slijedom toga, paranormalne struje stvorene u njegovu vlastitom umu vraćale su se u njega, nesumnjivo pojačavajući njegovo spolno uzbuđenje.

- Znam da noću ležite budni, gospođo Ravenglass, i čeznete za dodirima muškarca - uvjeravao ju je. - Mogu vam pružiti olakšanje. Dopustite mi da vam pomognem. Nitko nikad ne mora znati. To će biti naša mala tajna.

Uzela je osvijetljeni kristal i ustala. - Vjerujte mi, nije mi potrebna vaša pomoć, gospodine.

Usmjerala je energiju u kamen kako bi raspršila Mortonov utjecaj. Zeleni je kristal brzo postao mutan, a zatim je posve potamnio.

Mortonova je stolica strugala po podu. Naglo je ustao, bijesan. - Slušajte me, dobro sam platio za moju terapiju.

Poželjela je da je sad Fog uz nju. Sve donedavno uvijek ga je vodila sa sobom na konzultacije, te je drijemao u prijamnoj prostoriji ili ležao kraj njezinih nogu ispod stola. Ali u posljednje ga je vrijeme ostavljala kod kuće jer je dr. Goodhew tvrdio da se neki klijenti žale na postojanje velikog psa opasna izgleda u prostoriji za konzultacije.

U mislima je odlučila da će Goodhewa obavijestiti da ubuduće neće primati klijente koji kažu da se boje pasa.

- Sad morate otići, gospodine - rekla je. - Čeka me drugi klijent.

To nije bila istina. Morton je bio posljednji klijent koji je tog poslijepodneva imao zakazane konzultacije, ali on to nikako nije mogao znati.

- Ne mogu vas ostaviti u vašem užasnom stanju, gospođo Ravenglass. - Morton se zanjihao na nogama. - Znam koliko patite. Budite uvjereni da ću se pobrinuti da se velika napetost u vama oslobodi na izrazito terapijski način. Doved ću vas do grozničavog vrhunca

GIGA

najintenzivnijih emocija. Uživat ćete u istinski pročišćavajućem oslobađanju.

- Ne, hvala. - Zaputila se prema vratima. Lako je potisnula energiju u kristalu, ali je bilo očito da se Mortonovo seksualno uzbuđenje nije smanjilo. Zaobišao je stol i posegnuo za njom velikom, mišićavom rukom.

- Ne smijete otići, gospođo Ravenglass. Pokazat ću vam kako vam je očajnički potrebna katarza koju vam mogu pružiti.

Izbjegla je njegove prste. - Bojim se da je vaš slučaj krajnje neobičan, gospodine Morton. Daleko iznad mojih skromnih mogućnosti. Ono što ste platili bit će vam u potpunosti vraćeno, naravno.

Uspio ju je uhvatiti za nadlakticu. Kad ju je povukao bliže k sebi, otkrila je da zaudara po kobasicama.

- Bez brige, gospođo, neću zucnuti ni riječi o onome što će se dogoditi među nama u ovoj sobi - uvjeravao ju je. - Kao što sam rekao, to će biti naša tajna.

Veoma se slatko nasmiješila. - Da, bit će. Pogledajte u kristal, gospodine. Dopustite da zajedno budemo prebačeni u područje metafizičkog.

- Što? - Opet je trepnuo i automatski pogledao kamen, nesvjesno usmjeravajući još energije u nj.

Blistao je jarkozeleno.

Ovoga puta nije samo smirila strujanja njegove energije, već ih je nadjačala. Zatim je upotrijebila moć fokusiranja kamena da snažnu plimu pošalje ravno u Mortonov um.

Energija što ju je projicirala na njega, pojačana kristalom, pogodila je sva Mortonova osjetila s toliko siline da izazove iznenadne jake bolove.

Zeleni kristal, jednako kao i ostali, uz izuzetak aurora-kamena, nije dovoljno jak da izazove bilo kakvu trajnu štetu, ali svakako može na trenutak ili dva naglo zaustaviti čovjeka.

Zapanjeno zastenjajući od bola, Morton joj je pustio ruku i zanio se unatrag. Obje je ruke podigao do sljepoočnica.

- Moja *glava*.

- Bojim se da je naše vrijeme isteklo za danas -ustvrdila je.

Jurnula je prema vratima, otvorila ih i izletjela u prijamnu prostoriju.

Thaddeus Ware ju je uhvatio jednom rukom i privukao je k sebi.

- Doista se moramo prestati ovako sastajati -rekao je.

- Sto za ime svijeta? - Zaprepašteno je zurila u njega, ne mogavši povjerovati vlastitim očima.

Thaddeus ju je ignorirao jer je fiksirao Mortona hladnim, opasnim pogledom.

- Što se ovdje događa? - pitao je glasom koji bi lako mogao zalediti paklenu vatru.

Morton se trgnuo. Nekoliko je puta otvorio i zatvorio usta prije nego je došao do glasa.

- Dakle slušajte, gospodine - pjenio se. - Morat ćete čekati svoj red. Platit ću sam sat vremena konzultacija. Još mi je ostalo dobrih trideset minuta.

- *Sad ćete otići* - reče Thaddeus, a u naredbu je unio tek toliko energije da stvori prijeteće blagi glas zle kobi.

Morton se silovito trgnuo, probljedio i požurio prema vratima.

Njegovi su teški koraci odjekivali na stubama. Trenutak kasnije za njim su se zalupila vanjska vrata.

Kao da se odjednom sjetio da je drži uza se, Thaddeus je pustio Leonu. Brzo je koraknula unatrag i popravila skute haljine. Shvatila je da joj veo visi pod čudnim kutom. Zgužvala je crnu koprenu i podigla je na obod šešira, a tada je otkrila da se i sam šešir nakrivio u stranu i zapravo stoji na jednom uhu.

Thaddeus podigne ruke, izvadi nekoliko igala i skine joj šešir s glave. Pružio joj ga je krajnje uljudnim pokretom.

- Zar mnoge vaše konzultacije završavaju na tako energičan način? - bezizražajno je upita.

GIGA

- Doista, gospodine, ne bih rekla - Prekinula se kad je ugledala kako Adam Harrow tiho stoji sa strane. - *Adame*. Sto ti radiš ovdje?
- Jesi li dobro, Leona? - upita Adam mršteći se.
- Da, naravno - automatski će Leona. - Sto se događa? Zašto si doveo gospodina Warea sa sobom?
- Bojim se da je odgovor na to pitanje pomalo kompliciran - Adam reče tonom ispričavanja.
- Nema tu ničega kompliciranog. - Thaddeus vrati svoj opčinjavajući pogled na Leonu. - Rekao sam vam da ću vas opet naći, gospođice Hewitt. Saznat ćete da ja uvijek ispunjavam svoja obećanja.

- Jasno mi je da nisam nikakav stručnjak za rad s kristalima - Thaddeus reče hladno neutralnim tonom - ali sama žena zatvorena u zamračenoj prostoriji s nepoznatim muškarcem pravi je recept za katastrofu.

- Jedan malen, svakako nesretan incident ne čini katastrofu - ukočeno će Leona.

Nalazili su se u malenom salonu kuće u Ulici Vine. Adam je otišla nekoliko minuta ranije, nakon što se drugi put tiho ispričala. Leona ju je uvjerala da joj ništa ne zamjera. Gospodin Pierce je odlučio da se Thaddeusu otkrije adresa Leoninih poslovnih prostorija. Samo se po sebi razumljelo da je Adam u prvom redu lojalna Pierceu.

U svakom slučaju, mislila je Leona, njezini su osjećaji trenutno previše zbrkani da bi ikoga mogla kriviti za išta. Duboko u sebi nekako se nadala da će je Thaddeus potražiti. Usprkos svemu neobuzdano optimistična strana njezine naravi bila je uvjerenjena da strast koja se među njima pojavila tijekom one mračne vožnje do Londona nije nastala samo od isparavanja koja izazivaju halucinacije.

No sad je znala da njezine tajne maštarije nisu ništa više od običnih snova. Thaddeusove fascinantne oči danas sigurno ne gore od strasti. Iz njega je zračila hladna, tvrda, nepomirljiva aura koja je ugasila slične plamenove nade koji su gorjeli u njoj.

Sve u svemu, ovo je bio prilično naporan dan. Započela ga je osjećajući se pomalo deprimiranom nakon što je pi-vu noć provela sama u kući nakon Carolynina radosnog odlaska prethodnoga dana. Zatim je uslijedio neugodan susret s Haroldom Mortonom. A sad ovo: muškarac njezinih snova pojavio se na njezinu pragu kao nekom čarolijom, ali samo da bi joj jasno stavio do znanja da od nje želi samo aurora-kamen.

Osjetivši njezinu napetost, Fog je zauzeo zaštitničku pozu kraj njezine stolice. Spustila mu je ruku na glavu. Primaknuo se njezinim skutima, ali je načulio uši i napetim pogledom fiksirao Thaddeusa.

Thaddeus je stajao ispred nje, leđima okrenut prema prozoru. Govorio je veoma malo tijekom kratke vožnje kočijom od njezinih prostorija za konzultacije, prepuštajući Adam da objašnjava.

Kad se vožnja bližila kraju, Leona je bila primorana prihvatiti činjenicu da ju je gospodin Pierce izdao Thaddeusu Wareu jer je iskreno vjerovao da joj prijeti opasnost. Malo što može biti tako iritantno kao kad netko postupa u skladu s onim što smatra nečijim najboljim interesima, razmišljala je.

- Što biste učinili da gospodin Harrow i ja nismo stigli onda kad smo stigli? - upita Thaddeus. Leona ga je ljutito promatrala. - Nije mi prijetila nikakva opasnost. Situacija je bila pod mojom kontrolom.

- Nije se činilo tako - hladno će Thaddeus.

- To se doista vas nimalo ne tiče, gospodine.

- Vjerojatno ne. - Uzdigao je obrve. - Ali iz nekog mi je razloga nemoguće ignorirati taj slučaj.

- Koncentrirajte se malo jače. Uvjerenjena sam da ćete uspjeti naći dovoljno snage volje da zaboravite na taj problem i pođete dalje ako se malo potrudite.

- Ne slažem se. Ne bih se iznenadio ako noćas budem imao nekoliko neugodnih snova zbog onoga čemu sam danas bio svjedokom.

- Nemojte doći k meni na terapiju kristalom ako se to dogodi. - Leona ga je fiksirala ledenim pogledom. - Prijedimo na suštinu stvari - reče. - Došli ste ovamo radi aurora-kamena.

- Upozorio sam vas da je veoma opasno posjedovati ga - reče Thaddeus, sad već malo blaže.

- Ne vjerujem vam.

- Leona, budite razumni. Ako sam vas ja tako lako našao, Delbridgeu to također može uspjeti.

Namrštila se. - Delbridge ne zna za Adama. Niti ima periku kao trag.

- Ne, ali postoje drugi načini pronalazjenja ljudi, čak i u ovako velikom gradu.

- Kako? - oštro je pitala.

Slegnuo je ramenima. - Kad bih ja bio na njegovu mjestu, bez ikakvih drugih tragova, počeo bih tražiti sve koji u Londonu rade s kristalima. Postavljao bih pitanja i podmićivao sve dok ne bih pokupio nekoliko glasina i tragova. Možda bi za to trebalo mnogo vremena i truda, ali prije ili kasnije netko od vaših rivala pokazao bi prstom prema vama. - Zastao je kako bi naglasio svoje riječi. - Čak je moguće da bih odmah imao sreće.

Opčinjeno je zurila u njega. - Nebesa, nikad nisam pomislila na takav pristup problemu.

- Nešto mi je govorilo da vam je to možda pro-maknulo.

Skupila je obrve. - Nema potrebe da budete sarkastični, gospodine.

- Leona, mislio sam da sam vam jasno stavio do znanja da je Delbridge najmanje dvaput ubio kako bi se domogao kristala. Vi biste mogli biti njegova sljedeća žrtva ako ne -

- Samo trenutak, gospodine. - Leona ga je pažljivo proučavala, a njezina je sumnjičavost bila jača nego ikad. - Imala sam dojam da kristal želite za sebe. Na koga mislite kad kažete *mil*

- Postupam u ime društva istraživača paranormalnih pojava.

- Postoji niz takvih društava, a većina se sastoji od lakovjernih budala i oronulih ekscentrika koji ništa ne znaju o paranormalnim pojavama.

- Itekako sam svjestan toga - reče Thaddeus. - I priznajem da Ezoterično društvo ima čak i previše oronulih ekscentrika.

Leona je naglo udahnula od šoka kad je čula naziv društva.

- Vidim da sam pogriješio - reče Thaddeus, sad veoma zamišljeno. - Ipak znate za Ezoterično društvo.

Pročistila je grlo. - Vjerujem da sam čula kako se spominje, da. Kažete da ga zastupate? Ta vas je organizacija *angažirala* da nađete kristal?

- Zamolili su me da istražim taj slučaj, da. Ali ja sam također i član.

Uzdahnula je. Toliko o onoj slabašnoj nadi. - Shvaćam.

- Želio bih vjerovati da još nisam jedan od oronulih ekscentrika u Društvu - nastavio je. - Ali možda se zavaravam.

- Ako je to trebala biti šala, gospodine, moram vam reći da nije bila duhovita.

- Ispričavam se. - Zastao je i promatrao je mirnim, procjenjivačkim očima. - Moram priznati da me iznenađuje činjenica da znate za Društvo. Uvijek su se ulagali silni naponi kako bi se izbjegla pozornost tiskovina.

- Hmm.

- Članovi ozbiljno shvaćaju svoja istraživanja paranormalnih pojava. Ne žele da ih povezuju s nebrojenim varalicama i šarlatanima koji stvaraju senzacije svojim demonstracijama levitacija i dozi-vanja duhova.

Odlučila je pokušati s logikom. - Kažete da Ezoterično društvo smatra da ima pravo na moj kristal.

- Da. U početku je pripadao utemeljitelju, Sylvesteru Jonesu.

Glupost, pomislila je, ali je uspjela zadržati bezizražajni ton. - A kad ga je izgubio?

- Ukraden mu je prije otprilike dvjesto godina.

- Dvjesto godina? - Uspjela se vedro nasmejati.

- Morate priznati da bi bilo teško, ako ne i nemoguće, dokazati krađu nakon što su prošla dva stoljeća, gospodine.

- Članovi Ezoteričnog društva imaju dugo pamćenje - reče Thaddeus.

- Oprostite mi, ali mislim da je vjerojatnije da se neki članovi, oronuli ekscentrici možda, žele držati svojih budalastih legenda.

- Nisam došao ovamo kako bih se s vama pre-pirao o pravu vlasništva nad kristalom - mirno je rekao. - Razumijem da vi vjerujete da je vaš. Moramo se složiti da se po tom pitanju ne

slažemo.

- Ali to vas neće spriječiti da ga uzmete, zar ne?

- pitala je. - A ja, krhka, slaba, bespomoćna žena teško bih vas mogla zaustaviti ako biste ga pokušali silom uzeti.

Usta su mu se lagano trznula u kutovima. - *Krhka, slaba i bespomoćna* nisu riječi koje mi odmah padaju na pamet kad pomislim na vas, gospođice Hewitt.

- Toliko o nastojanju da utječem na vaše džentlmenke instinkte. Trebala sam biti pametnija. Činilo se da je iz nekog razloga ta ironična primjedba pogodila u metu. Zapanjila se kad je vidjela kako se Thaddeus pretvorio u kamen pred njezinim očima.

- Da - tiho je rekao. - Ako nitko drugi, vi biste trebali znati da meni ne treba pripisivati nikakve džentlmenke instinkte.

O čemu, za ime svijeta, sada govori, pitala se posve zbunjeno. Samo je u njemu željela izazvati barem neznatan osjećaj krivnje jer je pokušava prisiliti da se odrekne kamena. Željela je ispriku od njega, u najmanju ruku. Međutim, on je reagirao kao da je ona sudac koji ga je osudio na doživotni zatvor.

Dobacila mu je ljutito prijekoran pogled. - Recite mi, gospodine, zašto ste upravo vi izabrani za traženje mojega kristala?

Slegnuo je ramenima, izvlačeći se iz onog veoma nepomičnog, tihog mjesta kamo ga je maločas poslala njezina primjedba o tome da nema džentlmenkih instinkta.

- Provođenje istraga je ono čime se bavim - rekao je.

Ukočila se. - Vi ste policijski detektiv?

Nasmiješio se jer ga je zabavljalo kako se užasno trgnula. - Ne. Bavim se privatnim istragama u ime pojedinaca ili, u ovom slučaju, skupine pojedinaca, koji se iz nekih razloga ne žele obratiti policiji.

Malo se opustila kad je čula to objašnjenje. Opet se pojavila njezina radoznalost. - To je vaš posao?

Oklijevao je kao da nije siguran kako bi trebao odgovoriti na to pitanje. - Ne radim to za novac - na koncu reče.

- Onda zašto to radite? - pitala je.

- To... zadovoljava nešto u meni.

Trenutak je razmišljala o tome. - Razumijem. To je jedan od dvaju razloga iz kojih ja radim s kristalima. Otkrila sam da to zadovoljava nešto u meni.

Uzdigao je obrvu. - Koji je drugi razlog?

Hladno mu se nasmiješila. - Za razliku od vas, gospodine, meni je novac potreban.

Pripremila se na određeni znak prezira. On je džentlmen i to očito imućan. Oni koji se kreću u visokim krugovima visoka gledaju na ljude koji moraju zarađivati za život. Unutar Ezoteričnog društva postoji i dodatni stupanj neodobravanja za svakoga tko radi s kristalima. U društvenom poretku onih koji posjeduju paranormalne sposobnosti, oni koji rade s kristalima nalaze se pri samom dnu.

No Thaddeus je samo kimnuo kao da ga njezin odgovor nimalo nije začudio. Najvjerojatnije zato što je već pogodio istinu, pomislila je.

- Zanima me kako ste se upoznali a Adamom Harrowom i gospodinom Pierceom - rekao je.

- Gospodin Pierce je nekoliko puta došao k meni kao klijent. Kad god je dolazio na konzultacije, pratio ga je gospodin Harrow. Kroz razdoblje od nekoliko tjedana Adam i ja smo postali prijatelji. Bio mi je veoma zahvalan na onome što sam postigla tijekom rada s gospodinom Pierceom. Pierce je također bio veoma zadovoljan rezultatima mojeg rada s kristalom.

- Pierce pati od noćnih mora? - upita Thaddeus. Napeta radoznalost njegovu je pitanju dala oštrinu.

Hladno mu se nasmiješila. On nije jedini koji zn čuvati tajne.

- Ne raspravljam o problemima svojih klijenata s drugima, osim ako to klijent posebno ne odobri - rekla je.

Thaddeus stegne čeljust. Ne sviđa mu se kad mu netko pomrsi račune, pomislila je. Ali je kratko, oštro kimnuo.

- Razumijem - rekao je. - Pretpostavljam da vas je Pierce obavijestio da Delbridge ima ukradeni kristal?

- Da. Nakon što je bio kod mene na nekoliko konzultacija, uvjerio se u moju vještinu u radu s kristalima. Jednog je poslijepodneva veoma ležerno pitao jesam li ikad čula za aurora-kamen jer su se širile glasine da je ukraden. Zaprepastila sam se kad sam čula da se kristal pojavio nakon tako mnogo vremena.

Thaddeus se namrštio. - Sto želite reći kad kažete *pojavio*?

- Ukraden je mojoj majci kad sam imala šesnaest godina. - Njezina se ruka smirila na Fogovoj glavi. - Zapravo, uvijek sam vjerovala da je ubijena radi njega.

- Shvaćam.

- Izgubila sam svaku nadu da ću ga naći. Ne treba ni reći koliko sam bila uzbuđena kad je gospodin Pierce spomenuo glasine. Kad je shvatio koliko je to za mene važno, nastavio se raspitivati i saznao da je Delbridge najvjerojatnije lopov. Odmah sam počela stvarati planove.

- Da ukradete kristal?

- Da vratim svoju ukradenu imovinu - hladno je rekla. - Kad su gospodin Pierce i Adam shvatili da sam čvrsto odlučila ući u Delbridgeovo zdanje kako bih ga potražila, obojica su insistirala na tome da Adam pođe sa mnom.

Thaddeus se opet namrštio. - Čudi me da se Pierce, sa svim svojim vezama, nije ponudio da on ukrade kamen za vas.

- Ponudio se. Ali objasnila sam mu da sam ja jedina koja može prepoznati pravi aurora-kamen. U svakom slučaju, gospodin Pierce nije Delbridgea smatrao onako opasnim kako on očito jest. Delbridge je na glasu kao ekscentrični kolekcionar. Tko bi pomislio da je zapravo opaki kemičar sposoban stvoriti stvari od kojih ljudi mogu poludjeti.

Thaddeus pogleda kroz prozor prema tihom malenom parku na drugoj strani ulice. - To je jedan od najneobičnijih aspekata ovoga slučaja. Dosad nitko nije imao razloga vjerovati da je Delbridge nešto više od opsesivnog kolekcionara paranormal-nih antikviteta. Iskreno sumnjam da je sam znao složiti onaj plin koji izaziva halucinacije.

- Mislite li da ima suradnika?

- To mi se čini kao logično objašnjenje. Možda ih ima više. Vjerujem da je također angažirao veoma vještog ubojicu, onog koji je svoj zanat vježbao na najmanje dvije prostitutke. Obje su umrle na isti način kao i žena koju smo našli u Delbridgeovu zdanju.

Sok je prostrujao njome. - Govorite li o onom zlikovcu kojeg u tisku nazivaju Ponoćno Čudovište?

- Da. Gospođice Hewitt, počinjete li shvaćati u kako se velikoj opasnosti nalazite?

Potresena, mogla je trenutak samo zuriti u njega. Na koncu je našla svoj glas.

- Da - šapnula je. - Da, doista shvaćam. Kad pomislim da bi Ponoćno Čudovište moglo raditi za lorda Delbridgea. To je gotovo nemoguće vjerovati.

- Jedini razuman postupak je predati kristal meni kako bih ga mogao odnijeti u Ezoterično društvo na čuvanje dok se situacija ne razriješi na opće zadovoljstvo. Obećavam vam da ću se, kad se ovaj slučaj zaključi, pobrinuti da dobijete priliku iznijeti svoje pravo na posjedovanje kamena pred samim vođom Društva.

Baš će mi to koristiti, mračno je pomislila. -Hvala vam - uspjela je uljudno izustiti.

- Također bih trebao naglasiti da zadržavanjem kristala ne dovodite u opasnost samo sebe - tiho će Thaddeus. - Sve dok je kamen u vašim rukama, gospođa Cleeves je također u opasnosti.

Na to se ukočila. - Kako to mislite?

GIGA

- Ako je njegovo gospodstvo angažiralo ubojicu, kao što mislim da jest, iskreno sumnjam da bi zlikovac oklijevao ubiti vašu domaćicu kad bi mu se našla na putu.

Dosta je, pomislila je Leona. Vjerojatno više nikad neće dobiti kristal kad se on nađe u rukama Ezoteričnog društva, ali sad više nije imala mnogo izbora. Ne smije ugrožavati život gospode Cleeves.

- Vrlo dobro - rekla je. Pomirivši se s neizbježnim, ustala je i odsutno popravila nabore svojih skuta. - Gore je. Ako biste trenutak pričekali, donijet ću ga.

Thaddeus je pogledao vrećicu u kojoj su se nalazila tri kristala što ih je donijela iz prostorija u Marigold Laneu. - Danas ga niste ponijeli sa sobom na konzultacije u Marigold Laneu?

- Ne. - Pošla je prema vratima. - To je krajnje moćan kamen s nekim jedinstvenim svojstvima. Naučili su me da ga treba rabiti samo u izrazito ekstremnim okolnostima.

- Znam ponešto o njegovoj moći - rekao je i pogledao je u oči. - Kao i o vašoj.

Mogla bi prisegnuti da joj pokušava prenijeti nešto važno, možda poštovanje. To ju je malo zagri-jalo.

- Hvala vam - rekla je.

Otvorio joj je vrata promatrajući je sa zagonetnim izrazom u očima dok je prolazila kraj njega.

- Mudro ste odlučili - rekao je.

- To tek treba vidjeti, zar ne?

Izišla je u hodnik i popela se stubama, a Fog ju je u stopu slijedio.

Pred vratima njezine spavaće sobe Fog je s iznenadnim zanimanjem njušio pod. Kad je otvorila vrata, zaputio se ravno prema velikoj škrinji u koju je spremila aurora-kamen i tiho cvilio.

- Sto ti je tako zanimljivo? - pitala je. - Sigurno su ti poznati svi mirisi u ovoj kući.

Lagano ga je gurnula u stranu, skinula ključ s privjeska što ga je nosila o struku i uvukla ga u bravu.

Sadržaj škrinje bio je u neredu. Dnevnik njezine majke i kožom obložena kutija u kojoj su se nalazile stare bilježnice i papiri bili su bačeni uz par čizmica, stari šeširić, rezervni poplun i druge stvari pohranjene unutra.

Mahnito je kopala do dna škrinje.

Crna baršunasta vrećica u kojoj se nalazio aurora-kamen je nestala.

Danas je od nje očekivao mnogo toga, uključujući ljutnju i gnušanje. Sam Bog zna da ima pravo na te emocije s obzirom na ono što joj je umalo učinio. Ali nije očekivao da će mu lagati.

- Ukraden? - bezizražajno ponovi Thaddeus. -Kako prikladna isprika. Malo previše prikladna. Zar doista mislite da ćete me zaustaviti tom jadnom pričom?

Leona stisne usta. Hodala je amo-tamo salonom, a crni su skuti vijorili oko modernih čizmica visokih peta. Njezina je aura ogorčenja i panike stvarna, zaključio je Thaddeus.

- Možete zaključiti što god želite, naravno -rekla je. - Ali kažem vam da je kristal nestao. - Rukom je mahnula prema vratima salona. -Slobodno pretražite kuću, gospodine. Kad se uvjerite da kristal nije ovdje, budite tako ljubazni i otidite. Sigurna sam da ćete svoju istragu željeti nastaviti negdje drugdje.

Zamišljeno je promatrao Foga. Pas se ispružio ispred malenog kauča, uzdignute glave, promatrajući svaki Leonin pokret.

- Sto mislite, kad je lopov provalio ovamo? -Thaddeus upita neutralnim glasom.

- Tko zna? - Leona se zaustavila na drugom kraju malene sobe, okrenula i žustrim koracima krenula prema vratima. - Većina provalnika radi noću. - Zadrhtala je. - Nebesa, kad pomislim da se neki uljez šuljao kroz kuću dok smo gospođa Cleeves i ja noćas spavale. To je veoma zastrašujuće.

Gledao ju je kako prolazi kraj njega, svjestan da čak i sada, ovako razdražen i zabrinut za njezinu sigurnost, njegova osjetila ipak uživaju u uzbudljivoj energiji koja se vrtloži oko nje. On i Leona upravo se žestoko svađaju, a on je ipak uzbuđen, fizički i psihički.

- Sumnjam da je taj provalnik došao noću -suo je rekao.

Leona je prestala hodati i naglo se okrenula, Iju-tito ga promatrajući. - Zašto to tvrdite?

Glavom je pokazao Foga. - Zbog vašega psa. Ne izgleda kao da bi spavao dok se neki uljez šulja po vašoj spavaćoj sobi.

Slijedila je njegov pogled, najprije zbunjena. Tada joj se na licu pojavi izraz razumijevanja, a zatim olakšanja. - O. Tako je. Naravno da ne. Fog je veoma zaštitnički raspoložen. Noćas nitko nije mogao ući u kuću. Oglasio bi uzbunu i napao uljeza. - Namrštila se. - Ali ako nije noćas, kad je zlikovac ukrao kristal?

Tu je igru moglo igrati dvoje.

- Jeste li jutros povelili psa u šetnju?

- Da, ali išli smo samo preko ulice do parka. Šetnja je bila kratka jer sam rano imala dogovoren sastanak s klijentom. Nismo se uopće udaljavali od kuće. U svakom slučaju, gospođa Cleeves je bila ovdje.

- Predlažem da razgovaramo s gospodom Cleeves.

- Gospođa Cleeves. - Leonine su se oči raširile. - Da, naravno. Ona je sigurno poslije podne odvela Foga u šetnju. Zamolila sam je da mu priušti lijepu, dugu šetnju jer sam mu jutarnju skratila.

Požurila je do vrata, otvorila ih i nagnula se u hodnik.

- Gospođo Cleeves? - zazvala je.

Pojavila se punašna žena ljubazna lica s bijelom pregačom na sebi. Na rukama je imala brašna.

- Jeste li danas poslije podne odveli Foga u šetnju?

- Svakako, gospojo. Baš kako ste mi rekli. -Pogledala je kraj Leone prema Thaddeusu, a zatim opet u Leonu. - Zar nešto nije u redu, gospojo?

Ovo ne može biti dobro uvježbana predstava, zaključio je Thaddeus. Vidio je Leonin šok ranije, kad je izletjela iz sobe za konzultacije ravno u njegove ruke. Nije ga očekivala. Nije bilo prilike da ona i domaćica pripreme ovu malenu predstavu.

Uspostavio je kontrolu nad svojim izrazom lica kako domaćica ne bi vidjela njegovu nelagodu i stao iza Leone.

- U koje ste vrijeme izišli, gospođo Cleeves? - upita.

Kratko se namrštila dok je razmišljala. Zatim je mrštenje nestalo. - Mogla su biti oko dva sata, odmah nakon što se gospođica Hewitt vratila u Marigold Lane na poslijepodnevni sastanak.

- Koliko ste dugo izbivali iz kuće? - pitao je.

- Nešto više od sat vremena, mislim. Svratila sam na čaj k mojoj sestri u Perg Laneu. Ona voli Foga, a i ona je njemu draga jer mu uvijek daje nekakve poslastice.

Leona je veoma čvrsto stegnula kvaku. - Hvala Bogu da se niste vratili kući dok je provalnik još bio ovdje. Tko zna što bi učinio da ste ga prekinuli u njegovoj potrazi.

- Što to govorite o nekom provalniku? - Lice gospođe Cleeves se zajapurilo od tjeskobe. - Slušajte, ništa od srebrnine nije nestalo. Opazila bih to.

- Sve je u redu, gospođo Cleeves - žurno će Leona. - Ukraden je jedan od mojih kristala, to je sve.

Gospođa Cleeves zakoluta očima. - Zašto bi netko želio jedan od tih ružnih kamenova?

- Izvršno pitanje, gospođo Cleeves - reče Thaddeus. - Jeste li vidjeli nekoga da se zadržava na ulici ili u parku kad ste izlazili iz kuće?

- Ne - automatski je rekla. Zatim su se njezine obrve skupile. - Čekajte, kad bolje razmislim, bio je jedan džentlmen. Izišao je iz parka i zaputio se niz ulicu. Ali on nije mogao biti zlikovac.

- Zašto ste tako sigurni u to? - brzo upita Leona. Pitanje je očito zbunilo gospođu Cleeves.

- Pa,

zato što je bio odjeven kao džentlmen, naravno.

- Sjećate li se još nečega na njemu? - upita Thaddeus.

- Ne, zapravo ne. Jedva sam ga pogledala, iskreno rečeno. - Gospođa Cleeves se namrštila. - Uopće ga ne bih primijetila da se Fog nije doimao zainteresiranim za njega. Je li to važno?

- Moglo bi biti - reče Thaddeus. - Gospođo Cleeves, je li vam poznato umijeće hipnoze?

Domaćica se razvedrila od entuzijazma. - O zaboga, da. Moja sestra i ja bile smo na demonstraciji prije nekoliko mjeseci. Bilo je veoma neobično. Hipnotizer, dr. Miller, izabrao je mladu djevojku iz publike i doveo je u trans. Nije imala nikakvog otmjenog obrazovanja, pazite, ali nakon što ju je dr. Miller hipnotizirao mogla je recitirati cijele prizore iz Shakespeareovih djela. Veoma impresivno, zaista.

- Vjerojatnije je bilo veoma lažno - reče Thaddeus. - Biste li mi dopustili da vas dovedem u kratkotrajni trans da vidimo možete li se sjetiti još nekih pojedinosti o džentlmenu kojeg ste danas vidjeli ispred kuće?

Gospođa Cleeves je sumnjičavo pogledala Leonu.

- Bit će posve bezopasno, gospođo Cleeves - reče Leona. - Ja ću cijelo vrijeme biti ovdje.

Pobrinit ću se da se ne dogodi ništa što bi vam smetalo.

- Onda dobro. - Gospođa Cleeves je očito bila zaintrigirana. - Ali sumnjam da ćete me uspjeti dovesti u trans, gospodine. Previše sam svojeglava.

- Nimalo ne sumnjam u snagu vašega uma - reče Thaddeus. Otvorio je svoja osjetila i usredotočio se na auru koja je zračila iz gospođe Cleeves, kao i iz svakog drugog živog bića. Našao je valne dužine koje je želio i počeo tiho govoriti.

- *Sjećate se događaja današnjeg poslijepodneva. Uskoro ćete izvesti psa u šetnju.*

Razumijete li?

Uz pomoć svoje prirodne darovitosti i dugotrajne prakse koristio se glasom kako bi fokusirao vlastitu energiju i neutralizirao određene valne duljine u auri domaćice. Žena se posve umirila. Lice joj je odjednom postalo bezizražajno.

- Razumijem - ravnomjernim tonom reče gospođa Cleeves. Zurila je ravno naprijed.

- *Otvarate ulazna vrata i silazite stubama. Gdje je Fog?*

GIGA

- On je sa mnom, na vodici.
  - *Vidite li ikoga?*
  - Na drugoj strani ulice je jedan džentlmen.
  - *Sto radi?*
  - Gleda mene, a zatim se udaljava prema uglu.
  - *Opišite mi ga.*
  - Veoma je elegantan.
  - *Možete li mu vidjeti lice?*
  - Samo djelomično. Njegova je glava okrenuta od mene. Malo je nakrivio šešir. Vidim rub njegove čeljusti.
  - *Je li mlad ili star?*
  - On je mlad čovjek u najboljim godinama.
  - *Kako to znate?*
  - Po načinu na koji se kreće.
  - *Vidite li njegovu kosu?*
  - Da. Nešto se vidi ispod šešira.
  - *Koje je boje?*
  - Veoma svijetloplava, gotovo bijela.
  - *Možete li opisati njegovu odjeću?*
  - Njegov je kaput sive boje. Kao i hlače.
  - *Nosi li nešto u rukama?* -Da.
  - *Što?*
  - Stap za šetnju.
  - *Sad ćete se probuditi, gospođo Cleeves.* Gospođa Cleeves trepne i s iščekivanjem ga pogleda. - Kad ćete me pokušati hipnotizirati, gospodine?
  - Predomislio sam se - reče Thaddeus. -Zaključio sam da ste doista previše svojeglavi da bih vas doveo u trans. Sad možete ići. Hvala vam na pomoći u ovome.
  - Nema na čemu, gospodine.
- Doimajući se prilično razočaranom jer nije dobila priliku pokazati koliko je njezin um snažan, gospođa Cleeves se vratila hodnikom prema kuhinji.
- Thaddeus je zatvorio vrata, okrenuo se i vidio da ga Leona promatra s velikim zanimanjem.
- To je bilo doista zapanjujuće, gospodine Ware - rekla je.
  - Nažalost, nismo dobili mnogo informacija. Džentlmen kojeg je gospođa Cleeves vidjela na ulici možda je osoba koja je ukrala kristal, a možda i nije. Međutim, mislim da možemo pretpostaviti da je lopov ušao u ovu kuću dok su vaša domaćica i pas bili vani.
  - Zastrašujuća pomisao.
  - Da, jest.
- Prišla je prozoru. - Kako se usuđuje? - šapne tihim, napetim glasom. - Nakon svih tih godina i svega što sam prošla kako bih vratila kristal. Kako se gad usuđuje ukrasti ga?
- Osjećajući njezinu uzrujanost, Fog je ustao i prišao joj. Thaddeus je gledao kako je Leona spustila ruku i dotaknula ga. Umiruje sebe jednako kao i psa, pomislio je.
- Gospođice Hewitt - reče - zar sami ovdje živite?
  - Ne. - Nastavila je gledati kroz prozor. - Kao što vidite, imam gospođu Cleeves i Foga.
  - Oprostite, ali postoji li još netko kod koga biste mogli boraviti? Netko od obitelji?
  - Ne - tiho je rekla. - Više ne.
  - Prijatelji?
- Malo se lecnula, kao da je primila nevidljivi udarac. Zatim je veoma polako uspravila ramena.
- Do jučer je moja prijateljica Carolyn dijelila ovu kuću sa mnom - rekla je, a glas joj je postao čvršći. - Ali sad je udana i trenutno je na putu za Egipat.
  - Shvaćam. Znači da ste sami?

GIGA

- Ne, gospodine, nisam sama. - Žustro je potapšala psa i okrenula se prema njemu. - Rekla sam vam, imam gospođu Cleeves i Foga. Koja je svrha svih tih osobnih pitanja?

Polako je ispuhnuo zrak nastojeći smisliti najbolji način da joj kaže ono što joj mora reći.

- Očito je da vas je Delbridge našao. Želim da dođete k meni i ondje živite dok ne pronađem kristal.

Ostala je bez riječi, što se moglo očekivati.

- U tome neće biti ničeg nedoličnog - uvjeravao ju je. - Bit ćete gošća u kući mojih roditelja. Poslovno su otputovali u Ameriku, po zadatku Ezoteričnog društva, ali ondje je moja prateta koja živi s njima.

- Zašto bih - oštro će Leona - uopće razmišljala o nečem takvom?

Pogledao ju je, pokušavajući je snagom volje natjerati da shvati opasnost situacije. - Prema onome što piše u starim dokumentima, kristal je beskoristan ukoliko ga ne aktivira netko tko posjeduje rijetku vrstu darovitosti. Delbridgeu prije ili kasnije može pasti na pamet da je najvjerojatniji razlog iz kojega ste vi, žena koja radi s kristalima, toliko riskirali da biste se domogli aurora-kamena taj da posjedujete takvu darovitost. Ako se to dogodi, nećete biti sigurni.

Stres izazvan nastojanjem da vodi uljudan razgovor za dugim stolom u blagovaonici počeo je djelovati na nju. Leona je mislila da se prilično dobro držala dok su jeli juhu od artičoka i prženu pastrvu,, ali kad je stiglo pečeno pile i povrće, već je osjećala napetost.

Thaddeus, koji je sjedio na drugom kraju stola, malo je pomagao. Otkako ju je doveo u kuću, činilo se da je utonuo duboko u sebe. Leona je zaključila da je zaokupljen planovima za pronalaženje i vraćanje kristala.

Jedina druga osoba za stolom bila je Thaddeusova impresivna prateta Victoria, *lady* Milden. Od prvoga trenutka kad su predstavljene jedna drugoj Leoni se činilo da je mrka starija žena promatra s neprikrivenom sumnjom i neodobravanjem.

Victorijina reakcija nije ju nimalo iznenadila. Leona je bila spremna na to. Victoria je, kao i svi ostali u obitelji Ware, ipak članica Ezoteričnog društva i zasigurno ima veoma loše mišljenje o onima koji rade s kristalima. Legenda o Sybil Djevici Čarobnici za mnogo je toga odgovorna. Victoriju je očito zaprepastila činjenica da će morati u kuću primiti ženu koju ne smatra nimalo boljom od proročice na sajmu.

Jedini koji se doimao zadovoljnim preseljenjem u veliko zdanje obitelji Ware bio je Fog. Odmah su ga opčinili prostrani vrtovi.

Victoria je pogledala Leonu preko visoke srebrne posude pune sušenog voća. - Kažete da ste prije godinu i pol stigli u London, gospođice Hewitt?

- Da - uljudno će Leona.
- Gdje ste prije toga živjeli?
- U malenom gradiću na morskoj obali. Little Tickton. Sumnjam da ste čuli za to mjesto.
- Bavili ste se svojom karijerom u Little Ticktonu?
- Tako je, *lady* Milton.
- Koliko dugo?

Pitanja su zalazila na opasan teritorij. Vrijeme je za maleno dotjerivanje istine, zaključila je Leona.

- Profesionalno se bavim kristalima od svoje šesnaeste godine - uljudno je rekla.
- U Little Ticktonu - uporno će Victoria.
- Hmm. - Leona je odgrizla komad krumpira. Ništa je ne obvezuje na govorenje istine, pomislila je. Ima pravo na svoju privatnost.
- Čula sam da su oni koji su nadareni za rad s kristalima skloni češćem mijenjanju boravišta - primijeti Victoria.
- Hmm. - Leona se usredotočila na mrkvu.
- Ako je vaša karijera sve te godine bila tako uspješna u Little Ticktonu, zašto ste osjetili potrebu preseliti se u London?
- Mislila sam da će mi posao ovdje biti uspješniji.
- I je li?

Leona joj se vedro nasmiješila. - O, da, bez ikakve sumnje.

Victorijine su se oči stisnule u kutovima. Nije joj se svidio smiješak, pomisli Leona.

- Vaš je pas veoma neobičan - reče Victoria. -Zapravo prilično iznenadi čovjeka. Pomalo nalikuje vuku.
- Fog nije vuk - uvjerala ju je Leona, odmah braneći svojega psa. Jedno je vrijeđati nju. Neće Victoriji dopustiti da vrijeđa njezina psa. - Veoma se lijepo ponaša i izrazito je inteligentan. Bit ćete posve sigurni uz njega.
- Gdje ste, za ime svijeta, nabavili takvog psa?
- U Little Ticktonu. Jednoga se dana pojavio pred mojim stražnjim vratima. Kao da se materijalizirao iz magle. Nahranila sam ga. Prije nego sam se snašla, imala sam psa.
- Grize li?

Leona joj uputi još jedan očaravajući smiješak. -Napao bi samo nekoga koga smatra opasnim za mene.

Victoria se namrštila i pogledala Thaddeusa. -Možda bi psa trebalo držati na lancu negdje u vrtovima.

Leona nije čekala da Thaddeus odgovori.

- Neće biti nikakvog lanca - mirno je rekla. - I Fog spava u mojoj sobi. Ako to nije prihvatljivo, vratit ćemo se u našu kuću u Ulici Vine.

Thaddeus slegne ramenima i podigne čašu vina. - Čini se da je pas dobro dresiran - rekao je svojoj teti. - Nikomu neće smetati u kući.

- Kako želiš - reče Victoria. Zgužvala je svoj ubrus na nekako oštar, napet način. - Ako biste me ispričali, mislim da ću poći u svoju sobu i ostatak večeri provesti čitajući.

Od takve je nepristojnosti zastajao dah. Victoria gotovo kao da je izjavila da ne kani glumiti domaćicu manje vrijednoj ženi koja radi s kristalima. Thaddeus je ustao kako bi joj pridržao stolicu. Zamahnuvši svojim skupim srebrnosivim skutima, Victoria je dostojanstveno izišla iz blagovaonice.

Thaddeus je pogledao Leonu, a njegove su hip-notičke oči bile mračne i ozbiljne. -

Ispričavam se zbog ponašanja moje tete. Ostala je bez muža, mojeg ujaka, prije dvije godine i još uvijek pati zbog toga gubitka. Kad su moji roditelji shvatili koliko je deprimirana, insistirali su da dođe živjeti u njihovoj kući. Zamolili su me da dođem ovamo kako bih pripazio na nju dok su oni u Americi.

- Shvaćam - Leona se odmah smekšala. Itekako je dobro znala što znači izgubiti ljude koje voliš. -Žao mi je zbog gubitka što ga je pretrpjela tvoja teta.

Oklijevao je. - Teta je uvijek bila sklona periodičnim napadajima melankolije, ali se situacija svakako pogoršala nakon smrti njezina muža. Mislim da se moja majka potajno boji da će utonuti u dublju depresiju i nauditi sama sebi.

- Razumijem. Ali očito je da je moja nazočnost ovdje uzrujava. Možda bismo se Fog i ja trebali vratiti u Ulicu Vine.

- Nikamo ne idete - tiho je rekao. - Osim, možda, van do staklenika.

-Što?

- Biste li sa mnom pošli u obilazak staklenika, gospođice Hewitt? Ima nekih stvari osobne naravi koje vam moram reći, a radije bih s vama razgovarao ondje gdje nas nitko neće prekidati.

- Ako imate na umu još jednu lekciju o neugodnoj situaciji u mojim prostorijama za konzultacije danas -

- Ne - ukočeno je rekao. - Nema sumnje da ću noćas neko vrijeme ležati budan i mučiti se razmišljanjem o onome što se moglo dogoditi da Adam i ja nismo stigli u pravom trenutku, ali obećavam da više neće biti lekcija.

- Onda dobro.

Kad je odložila svoj ubrus, shvatila je da joj se puis odjednom ubrzao. Thaddeus joj je pridržao stolicu. Ustala je, naglašeno svjesna njegove blizine. Kad joj je ponudio svoju ruku, njome je prostrujao osjećaj senzualne svijesti. Unatoč svemu ne može spriječiti reakciju na njega, pomislila je.

Pogledala ga je krajičkom oka, ali nije mogla procijeniti djeluje li njezin dodir na njega.

Njegova moć samokontrole može biti prilično zastrašujuća. No s druge strane, možda ona zapravo ne želi znati istinu. Možda on baš ništa ne osjeća.

Ipak, mogla se zakleti da je u zraku oko njih obilje energije, baš kao što je bilo one noći kad svi se borili protiv demona u kočiji. Nešto se neobično i čudesno događalo kad je bila s Thaddeusom, nešto što nikad nije doživjela s nekim drugim muškarcem, čak ni s Williamom Troverom, čovjekom za kojega se kanila udati.

Fog se kao nekom čarolijom pojavio u hodniku. Tapkao je za njima, doimajući se pun nade.

Kad je Thaddeus otvorio vrata prema vrtu, željno je potrčao van i odmah nestao u sjenkama. Thaddeus je vodio Leonu preko terase, a zatim kratkom, šljunčanom stazom. Graciozno izvijeni stakleni zidovi staklenika neprozirno su blistali na mjesecini. Svjetlost plinske lampe što je dopirala kroz visoke prozore knjižnice razotkrila je Foga kako njuši oko obližnjega grmlja.

- Moj pas svakako uživa u vašoj gostoljubivosti - reče Leona nastojeći zadržati razgovor u neutralnom tonu.

- Itekako sam svjestan da vi ne uživate. Lecnula se. - Ništa nisam rekla u tom smislu.

- Teško da ste trebali glasno izgovoriti svoje mišljenje o mojem prijedlogu da neko vrijeme boravite ovdje. Vaši su osjećaji očiti.

Pročistila je grlo. - Koliko se sjećam, to nije bio prijedlog. Vjerujem da je to prije bila naredba.

- Prokletstvo.

Promrmljana psovka rekla joj je jasnije od bilo kojih riječi da je on napet jednako kao i ona. Iz nekog je razloga ta spoznaja popravila njezino raspoloženje. *Misli pozitivno. On također osjeća energiju.*

- Doveo sam vas ovamo jer nisam uspio smisliti nikakav drugi plan da bih vas zaštitio od opasnosti - tiho je dodao.

- Razumijem, gospodine. I doista cijenim vašu brigu za moju dobrobit. Oprostite mi moju raniju razdraženost. Ovo je bilo pomalo naporno poslijepodne.

- Ne shvaćam zašto to kažete, gospođice Hewitt. Moje je mišljenje da se danas nije događalo ništa osobito neobično. Jedan od vaših klijenata očito je pogrešno shvatio kakvu vrstu terapijskih konzultacija vi nudite i pokušao vas je napasti. Ja sam se neočekivano pojavio na vašem pragu nakon što ste sami sebe nesumnjivo uvjerali da ste me se riješili. I posljednje, ali ne najmanje važno, otkrili ste da je neki uljez povrijedio svetost vašega doma i ukrao aurora-kamen.

Na svjetlu s prozora vidjela je da su se njegova usta izvila u ciničan osmijeh.

- Sasvim točno, gospodine - žustro je rekla. -Kada to tako kažete, postaje jasno da doista pretjerano reagiram na događaje.

- Niste jedini, gospođice Hewitt. Priznajem da su današnji događaji djelovali i na moje živce.

- Besmislice. Vi imate čelične živce, gospodine Ware.

- Ne kad je riječ o vama, gospođo.

Otvorio je vrata staklenika i uveo je u mirisnu tminu. Obavio ih je topao, vlažan ugođaj.

Zastao je kako bi upalio plinsku lampu. Prigušena je svjetlost razotkrila džunglu punu sjenki.

Ushićeno se osvrnula naokolo. Egzotične palme i tropske biljke svih mogućih opisa širile su svoje široke listove iznad šume paprati i neobičnih cvjetova.

- Kakav predivan djelić raja - zadržano je rekla. - Veličanstveno je.

Thaddeus je slijedio njezin pogled. - Članovi moje obitelji se u pravilu s golemom energijom bave svojim strastima. Staklenik je strast mojih roditelja. Oboje su izrazito nadareni za sve što ima veze s botanikom. Vjerujem da bi mogli uzgojiti ruže na kamenu.

Pogledala je obližnju radnu plohu na kojoj se nalazio vrtlarski alat. Težak komad platna, uredno složen, bio je na drugom kraju stola.

- Vaša je strast raditi u svojstvu istražitelja? -pitala je i okrenula se prema njemu.

Nepomično je stajao leđima okrenut prema slaboj lampi. Nije mogla vidjeti njegov izraz lica.

-Da.

Usljedila je duga stanka.

- To ne može svatko razumjeti - dodao je trenutak kasnije.

Lagano je slegnula ramenima. - Nemaju svi neku strast. Onima koji je nemaju vjerojatno je teško razumjeti nas koji je imamo.

Kimnuo je, veoma ozbiljan. - Mislim da imate pravo.

Usljedila je još jedna duga, teška tišina.

Pribrala se kao da oko sebe obavija šal. - No dakle, gospodine, rekli ste da sa mnom želite razgovarati o nečemu osobne naravi.

Nabrala je nos. - Ako mi želite reći da vam se nije sviđalo ono maleno svratiste gdje smo vas Adam i ja ostavili neku noć, ispričavam se. Jasno mi je da ono mjesto nije odgovaralo vašim mjerilima, ali se doimalo prilično čistim.

- Ovo nije o tom prokletom svratištu - grubo ju je prekinuo. - Riječ je o onome što se dogodilo u kočiji prije nego ste me vi i Adam odveli u Blue Drake.

- Shvaćam. - Namrštila se jer baš ništa nije shvaćala. - Govorite o mojim sposobnostima?

Vjerujte mi, itekako sam svjesna činjenice da nitko u Ezoteričnom društvu nema osobito dobro mišljenje o onima s mojom vrstom darovitosti. Međutim, ja doista ne -

- Vjerujte mi kad vam kažem da ni parahipno-tizeri nisu osobito popularni u Društvu.

- O. - To ju je zateklo. - Nisam znala -

- Ono o čemu želim s vama razgovarati tiče se mojeg ponašanja one noći.

- Sto s tim? - pitala je, uopće ga ne shvaćajući.

- Ovo mi nije lako reći, gospođice Hewitt. Ja sam čovjek koji se ponosi svojom sposobnošću samokontrole. Povrh toga, odgojen sam kao džentlmen.

- U to nimalo ne sumnjam, gospodine - rekla je, još uvijek zbunjena. - O čemu je zapravo riječ?

- Svjestan sam činjenice da isprika nije baš prikladna u danim okolnostima, ali jedino vam to mogu dati.

- O čemu govorite, za ime svijeta, gospodine? Čeljust mu se ukočila. - Razumijem. Želite da priznam pravu veličinu svoje uvrede. Vjerujte mi, priznajem je. Nikad ranije nisam silom pokušao uzeti neku ženu. Želite li znati zašto sam danas poslijepodne bio onako bijesan kad sam vas našao kako bježite pred svojim klijentom? Zato što sam postao naglašeno svjestan činjenice da se one noći nisam nimalo drukčije ponašao.

Zabezegnuto ga je pogledala. - Gospodine Ware.

- Jasno mi je da mi to nećete moći oprostiti, ali nadam se da ću vas uspjeti uvjeriti da mi možete vjerovati kad kažem da se tako nešto više nikad neće ponoviti.

Zaprepaštena, impulzivno je koraknula naprijed i prstima mu pokrila usta.

- To je sasvim dovoljno - rekla je. Odjednom je postala svjesna dodira njegovih usana na svojim prstima i žurno spustila ruku. - Ne želim čuti više niti jedne riječi vaše isprike. To je posve nepotrebno. Ne krivim vas za ono što se dogodilo u kočiji. Kako ste to uopće mogli pomisliti? Veoma sam dobro znala da ste pod utjecajem onog otrovnog plina.

- To nije isprika. Vidite, mada sam bio pod jakim utjecajem droge, znao sam što radim. - Glas mu je postao napetiji. - Žao mi je što moram reći da sam sve ono činio posve namjerno.

Njome je prostrujao treptaj uzbuđenja. Pokušala ga je potisnuti. Ona je stručnjak za takve stvari, podsjetila se. Ima iskustva u radu s najintimnijim snovima svojih klijenata.

- Halucinirali ste, gospodine - žustro je rekla.

- To je bio jedan oblik sna. Priznajem, bila je to veoma intenzivna verzija doživljaja, ali ipak -

- Nalazio sam se usred noćne more. Ali vi, gospođice Hewitt, niste bili jedna od mračnih maštarija u mojem snu. Zapravo, bili ste jedino u onoj kočiji za što sam bio siguran da je stvarno, jedina vizija kojoj sam mogao vjerovati.

- Doista?

- Usredotočio sam na vas svaki djelić volje do kojega sam mogao doći u nastojanju da izbjegnem potpuno padanje pod utjecaj prikaza.

- Shvaćam - šapnula je jer je napokon počela shvaćati. Ponovno je sićušan plamsaj nade u njoj ugašen naletom stvarnosti. - Zasiurno ste upotrijebili veoma mnogo energije kako ne biste utonuli dublje u noćnu moru.

- Jesam. I žao mi je što moram reći da je snaga iz koje sam crpio energiju proizlazila iz

najprimitivnijeg aspekta moje naravi. To je bila energija proizišla iz sirove, nesputane požude, gospođice Hewitt.

Osjećala je kako se njome širi vrelina sve dok nije bila sigurna da je prožela cijelo njezino tijelo, od glave do pete. Svim se srcem nadala da sjenke skrivaju njezino rumenilo. Pročistila je grlo i progovorila tonom za koji se nadala da djeluje službeno.

- Nema potrebe da išta više kažete. Budući da već niz godina radim s kristalima, dobro znam da osim stanja sna postoje i drugi aspekti naše naravi koji mogu stvarati mnogo energije. Kad se dovedu do velike razine uzbuđenja, kako je bio slučaj, sve elementarne emocije, kao što je seksualna strast, stvaraju snažne struje, čak i kod onih koji nisu svjesni svojih paranormalnih osjetila.

- Žao mi je što moram reći da je žudnja bila jedina sila dovoljno snažna da pobije neke učinke onog prokletog otrova.

- Zapravo, ne, nije - rekla je.

Namrštio se. - Sto time, dovraga, želite reći?

- S obzirom na ono što sam saznala o vašoj naravi dok sam vašu energiju usmjeravala u kristal, uvjeravam vas da ste mogli crpiti snagu i iz drugog izvora.

Upitno ju je pogledao. - Kojeg drugog izvora?

- Čovjek može crpiti golemu energiju iz nasilnog aspekta svoje naravi.

Stegnuo je čeljust. - Da, naravno.

- Svi smo sposobni za nasilje - blago je rekla. - Dio onoga što nas definira kao civilizirana bića je naša sposobnost kontrolirati ga. Vjerujte mi, imali ste veliku kontrolu nad tim svojim elementom one noći. Tada sam to znala. Zato vas se nisam bojala.

Stisnuo je oči. - Osjetio sam vaš strah. Nemojte se pretvarati da me se niste bojali.

- Dobro me slušajte, gospodine Ware. - Dotaknula mu je obraz i fiksirala ga odlučnim pogledom. - Ono što ste osjećali bio je moj strah da vas neću uspjati spasiti.

Ništa nije rekao; samo je ondje stajao u sjenkama i promatrao je kao da je nikad u životu nije vidio.

Odjednom svjesna topline njegove kože pod svojim prstima, spustila je ruku, uspravila se i poravnala ramena. - Podsjetila bih vas da se ja time bavim, gospodine. Svjesna sam činjenice da u Ezoteričnom društvu nemaju dobro mišljenje o mojoj stručnosti. Unatoč tomu, kad je riječ o kristalima, ja sam stručnjak.

- Da niste uspjeli uspostaviti kontrolu nad kristalom, situacija bi sasvim drukčije završila.

- Priznajem da je situacija nakratko bila donekle opasna - rekla je. - Vi ste najmoćniji klijent od svih koje sam ikad imala. Tijekom nekoliko minuta u kočiji oboje smo bili u klopci kristala jer su strujanja vaše energije bila tako jaka. Ali uvjeravam vas da bi, u slučaju da ste posve izgubili kontrolu nad sobom i postali ona vrsta zvijeri kakva vjerujete da jeste, rezultirajući kaos imao poražavajuće učinke. Sasvim je moguće da niti jedno od nas dvoje ne bi to preživjelo, barem ne s netaknutim zdravim razumom.

- Jeste li sigurni u to?

- Vjerujte mi kad vam kažem da je jedini razlog iz kojega sam uspjela kontrolirati sile što smo ih zajedno oslobodili bio taj da ste još uvijek donekle vladali sobom.

- Mislite li da sam imao kontrolu nad svojom žudnjom za vama? - pitao je bezizražajnim tonom.

Možda je imuna na njegove hipnotizerske sposobnosti, pomislila je, ali svaki put kad upotrijebi riječ *žudnja*, prijetila je opasnost da je dovede u trans.

- Predlažem da promijenimo temu - vedro je rekla. - Nema apsolutno nikakva razloga da gubimo vrijeme na raspravljanje o onome što se među nama dogodilo u kočiji. Sigurno nema nikakve potrebe da se ispričavate, i ne smijete osjećati nikakvu krivnju zbog toga. Nije riječ o tome da sam ja neka naivna mlada dama čiji je senzibilitet pretrpio šok.

- Shvaćam.

GIGA

Učinilo joj se da je u njegovu glasu osjetila neobičan ton, ali nije bila sigurna. Zvučilo je kao da nastoji potisnuti neku snažnu emociju. Očito je njegov osjećaj krivnje bio veoma izražen. Pokušala se sjetiti još nekih umirujućih riječi.

- Kao što vam neprestano govorim, ja sam profesionalka - rekla je.

- Shvaćam - ponovio je.

- Povrh toga, imam nešto iskustva sa žudnjom.

- Doista?

- Prije dvije godine bila sam zaručena i trebala sam se vjenčati. Sigurna sam da više ništa ne moram reći kako bih vas uvjerala da sam iskusna žena kad je riječ o takvim stvarima. -

Zamahнула je rukom. - Možete mi vjerovati kad vam kažem da niti u jednom trenutku vaše izljeve strasti nisam shvatila osobno, kad smo već kod toga. Svjesna sam činjenice da vam je samo trebao fokus kako biste lakše kontrolirali halucinacije. Slučajno smo vam na raspolaganju bili ja i moj kristal.

- Cijenim vaše umirivanje, gospodo profesio-nalko - rekao je.

Prvi se put nakon nekoliko minuta pomaknuo, smanjivši onaj maleni razmak između njih. Svjetlost je pala preko njegova odlučnog lica. Prvi je put vidjela da se on smiješi. Toliko o osjećaju krivnje, skrušeno je pomislila. Obuzela ju je neugodna posramljenost.

- Pa, sad kad smo riješili taj problem, možda bismo se trebali vratiti u kuću - predložila je.

Dlanom joj je uhvatio bradu i malo podigao njezinu glavu. - Ostao je još jedan problem među nama o kojemu treba raspraviti.

Bilo je teško normalno disati dok mu se nalazila tako blizu. Morala je nekoliko puta progutati slinu prije nego je uspjela pronaći riječi.

- Koji problem? - oprezno je pitala.

- Već je prošlo neko vrijeme otkako sam se oslobodio djelovanja otrova, ali moja je praiskonska žudnja još uvijek usredotočena isključivo na vas.

Ukočila se. Disanje je odjednom postalo njezin najmanji problem. Više nije mogla čak ni misliti. Vrhom je jezika ovlažila usne.

- Usredotočena na mene, kažete - uspjela je izustiti, nadala se, službenim tonom.

- Da, gospođice Hewitt, na vas.

- Štoviše - nastavio je Thaddeus glasom zavodničkim poput mjesečine na tamnoj vodi - trebali biste znati da je razlog iz kojeg ste one noći bili tako savršeni da budete fokus za mene bio taj da ste me već privlačili.

- Ali tada smo se prvi put sreli - dahnula je.

- Kad je riječ o žudnji, vrijeme ne igra nikakvu ulogu, barem ne za muškarca. Znao sam da vas želim prije nego smo uopće izišli iz onog prokletog muzeja. U tom sam trenutku najviše žalio da možda neću živjeti dovoljno dugo da vodim ljubav s vama.

U njoj su lepršali leptirići uzbuđenja.

- Doista? - šapnula je.

Proučavao je njezino lice na blijedoj svjetlosti plinske lampe. - Sto je s tobom, Leona? jesi li osjetila nešto među nama?

- Da. Da, jesam - brzo je rekla, a zatim je oklijevala. - Ali kasnije sam si govorila da su strujanja između nas najvjerojatnije posljedica opasnosti toga trenutka. Opasnost oslobađa svakojake vrste mračnih energija.

- Ja znam da sam sigurno bio spolno uzbuđen

- suho je rekao.

- Sigurna sam da bi događaji koje smo zajedno proživjeli izazvali ekstremno uzbuđenje čak i kod najsmirenijih pojedinaca hladnih glava.

- Pojedinaca kao što smo mi? Ovlažila je usne. - Da.

- Predlažem da provedemo znanstveno testiranje kako bismo potvrdili tvoju teoriju.

- Testiranje?

- Trenutno niti jedno od nas dvoje nije suočeno s ekstremnom opasnošću - rekao je. - Čini mi se da bi ovo bio izvrstan trenutak da vidimo jesu li emocije koje smo oboje imali neku noć bile jedinstvene za onu situaciju.

- O. - Oklijevala je. - Kako bismo trebali provesti to testiranje?

- Poljubiti ću te, gospođice Hewitt. Ako ti je pomisao na to odbojna, reci mi to odmah i smjesta ćemo prekinuti testiranje.

- Sto će to testiranje dokazati?

- Ako s entuzijazmom uzvратиš moj poljubac, moramo zaključiti da među nama postoji neka vrsta energije koja nema nikakve veze s opasnošću, učincima Delbridgeova otrova ili s tvojim kristalom. Ukratko rečeno, gospođice Hewitt, budemo li oboje uživali u poljupcu, moći ćemo sa sigurnošću reći da privlačimo jedno drugo.

- A ako jedno od nas dvoje ne uživa u poljupcu?

- *Ti, na primjer*, dodala je u sebi.

Nasmiješio se. - Čini mi se da si one noći kad smo bježali iz Delbridgepva zdanja insistirala na koristi od pozitivnog mišljenja. Sad ću prihvatiti taj savjet.

Njegova su se usta spustila na njezina, vrela i zamamna. Njezina su se osjetila zagrijala dok su joj neodoljive struje senzualne energije treperile tijelom. Odjednom je sva drhtala; činilo joj se da je u bestežinskom stanju. U njoj se oslobodila žudnja i ponijela je u uzbudljivi vrtlog.

Čula je tihi, usrdni zvuk koji je bio prožet potrebom i zahtjevom, a znala je da dolazi negdje iz njezina vlastitoga grla.

Thaddeus je duboko, grleno zastenjao - kao da je i njega iznenadila blještava, plamsava energija.

- Znao sam da to nije bila halucinacija - rekao je uz njezina usta. Njegove su se usne pomicala na njezinima, opijajući je. - Reci mi da osjećaš moć koja struji među nama.

- Da. - Čvrsto mu je prstima stisnula široka ramena, uživajući u njegovoj snazi. - O, *da*.

Obujmio joj je glavu drugom rukom i sagnuo se nad njome, produbljujući poljubac, gurajući joj glavu unatrag.

Ne postoje riječi kojima bi se mogle opisati nebrojene nijanse i boje struja svjetlosti koje su pulsirale oko njih. Za razliku od prošloga puta, kad se borila kako bi spasila Thaddeusa od djelovanja otrova, večeras se nije morala opirati snazi žudnje. Ovdje, u ovoj ostakljenoj džungli, slobodno se mogla prepustiti elementarnom uzbuđenju strasti.

Thaddeus je jednu po jednu otkopčavao malene kukice koje su učvršćivale uzak gornji dio njezine haljine. Nije nosila steznik. Kad se tkanina raširila, samo joj je fini batist tanke potkošulje pokrивao dojke. Kao da je bila naga. Podigao je glavu i spustio pogled.

- Prekrasno - dahnuo je.

Prstima je dotaknuo jednu bradavicu. Njome su se širili osjeti. Stvarala se duboka, predivna, bolna napetost.

Ohrabrena vrelom, erotiĉnom atmosferom senzualnosti koja ih je obavijala, pokušala je revnim, drhtavim prstima otkopĉati njegov kaputić. Nakon nekoliko trenutaka njezina nezgrapnog prtljanja nježno joj je uhvatio prste.

- Mislim da bi bilo bolje kad bih ja to uĉinio - rekao je, a istodobno je zvuĉio nestrpljivo i kao da se zabavlja.

Oslobodio se zagrljaja tek toliko da se riješi tog odjevnog predmeta. Kad se vratio k njoj, stavila mu je ruke na struk, uŹivajuĉi u intimnosti trenutka. Kroz finu tkaninu njegove košulje osjeĉala je vrelinu i Źilavu snagu njegova tijela. Osjeĉaj potrebe koji se širio duboko u njoj postao je zahtjevniji.

DrŹeĉi je jednom rukom, ispruŹio je drugu i ugasio lampu. Sad se samo slaba svjetlost mjeseca probijala kroz lisnati svod i osvjetljavala tropski svijet.

Thaddeus je gurnuo haljinu niz njezine bokove tako da joj je pala i raširila se oko nogu. Zatim je maknuo potkosulju. Blijeda svjetlost kratko je zasjala na bijelim naborima njezine podsuknje. Odvezao je i taj odjevni predmet i pustio ga da padne.

- Źelim te vidjeti cijelu - blago je rekao. Odvezao je njezine gaĉe. Pale su u mekanoj hrpi na svu ostalu odbaĉenu odjeću.

Na trenutak joj se u misli naglo vratila stvarnost. Prvi put u Źivotu stoji naga ispred muškarca. Istina, veoma je mraĉno, pa on zacijelo ne vidi nju nimalo bolje nego ona njega. Unatoĉ tomu ovo je šokantna pustolovina na koju je ništa nije moglo u potpunosti pripremiti. Upravo će uĉiniti veoma vaŹan, moŹda veoma opasan korak u nepoznato.

Nesigurnost koja ju je obuzela nije imala nikakve veze s ĉednom strepnjom ili oklijevanjem povezanim s uŹicima zabranjene ljubavi. Kanila je uŹivati u svakom trenutku tog aspekta doŹivljaja. Ali nešto se drugo događalo; nešto što nije u potpunosti razumljelo. Intuicija ju je upozoravala da neće biti povratka nakon što jednom krene tim putem s Thaddeusom.

- Thaddeuse?

Ali se spustio na koljeno ispred nje i otkopĉavao njezine ĉizmice visokih peta. Nježno joj je izuo jednu po jednu. Kad je završio, obavio joj je ruke oko bedara i poljubio голу koŹu odmah iznad tamnog trokuta.

Zadrhtala je i zatvorila oĉi pred silinom tako nevjerojatne intimnosti.

Kad se uspravio, više se nije mogla koncentrirati na ono što joj je intuicija pokušavala reĉi. Drhtavim mu je prstima uspjela rastvoriti košulju. Kad je raširila prste na njegovim golim prsima, osjetila je oštre dlaĉice. Ćvrsto ju je stisnuo uza se, priljubivši je uz ĉvrsti zid mišića. Ovoga je puta njegov poljubac bio spor i intenzivan. Doslovce je osjeĉala kako je snagom volje nastoji natjerati na reakciju. Kao da bi moglo biti drukĉije, pomislila je i obavila mu ruke oko vrata.

Kad je Thaddeus podigao glavu, ĉula je njegovo oštro, isprekidano disanje. Objumio joj je lice rukama.

- Reci mi opet da me se ne bojiš - promuklo je rekao.

- Ne bojim te se, Thaddeuse - blago je rekla. - Nikad te se nisam bojala. Pa, moŹda na trenutak ili dva u Delbridgeovoj galeriji kad sam te vidjela kako stojiš nad tijelom one sirote Źene. Ali

GIGA

uskoro sam shvatila da ti nisi ubojica. Ne bih rekla da je taj trenutak zabrinutosti važan, zar ne?

Napola se nasmijao, a napola zastenjao i utišao je još jednim vatrenim poljupcem.

- Ni najmanje, slatka moja - rekao je kad je podigao usta s njezinih. - Jasno mi je zašto si u tom trenutku imala poneku sumnju. Međutim, ni ja tada nisam bio posve siguran u tvoju nedužnost.

- Doista?

- Kad sam te prvi put ugledao u onoj muškoj odjeći, palo mi je na pamet da bi ti mogla biti ubojica.

Zaprepastila se. - Nebesa. Ja? Mislio si da sam ja mogla ubiti onu ženu?

- Samo mi je proletjelo kroz glavu.

- Nebesa - ponovila je. - Nisam imala pojma.

- Moramo li sad o tome razgovarati? Bojim se da bi razgovor o umorstvu mogao pokvariti romantičan ugođaj.

- Oprosti - brzo je rekla.

Njegov je tihi smijeh lepršao oko nje, djelujući na sva njezina osjetila. Čula je šuštanje teškog platna. Kad je pogledala dolje, vidjela je da je maknuo presavijenu ceradu s radne plohe i raširio je na podu.

- Nije baš krevet od ruža - rekao je i skinuo čizme. - Ali večeras ti samo to mogu ponuditi.

- Sasvim će odgovarati - rekla je. Zakoračila je na ceradu. Dočekao ju je vi sredini, bos, a košulja mu je raskopčana visjela preko hlača. Ispružio je ruku i nježno podigao maleni kristalni privjesak što ga je nosila. Mjesečina je svjetlucala na kamenu.

- Tko ti je ovo dao? - pitao je.

- Dobila sam ga od majke.

- Je li to kamen s nekim moćima ili je samo ukras?

- Posjeduje moći, ali rijetko ga rabim.

- Razumijem - reče Thaddeus. - To je uspomena.

-Da.

Zagrlio ju je.

Zajedno su se polako spuštali dok nije ležala na leđima, a on je bio nad njome.

Nadvio se nad njome u tmini. Polako ju je milovao, ne samo upoznavajući njezino tijelo, nego je na neki način što ga ne bi mogla objasniti polagao pravo na nj vi. Osjetivši potrebu reagirati na isti način, zavukla je ruke ispod njegove košulje i istraživala mu kontvire leđa. Koža mu je bila vrela na dodir i skliska od znoja. Njegov joj je miris ispunio glavu i zamaglio um.

Ljubio joj je vrat i našao jezgru njezinih osjetila između nogu. Sok njegova dodira ondje bio je gotovo previše za njezina prenapeta osjetila. Otvorila je usta i tiho kriknula. Brzo ju je utišao poljupcem, a zatim je podigao glavu.

- Zvukovi se bolje čuju u noći - upozorio ju je. Čula je prizvuk zabavljanja u njegovu glasu i užasnula se pri pomisli da bi služinčad mogla dotrčati iz kuće.

No prije nego se dospjela previše opterećivati tom mogućnošću, počeo ju je obrađivati nježno i nezaustavljivo, dovodeći neobičnu napetost u njoj do točke usijanja.

Odjednom se zgrčila u njegovim rukama, svijajući se oko njega u svojem prvom orgazmu.

Ovoga bi puta vrisnula, ne obazirući se na mogućnost uzbunjivanja kućanstva. Ali on je bio pripravan. Ponovno je spustio usta na njezina, zatamljujući njezin krik.

Pomaknuo se prije nego je prestalo podrhtavanje, namjestivši se iznad nje i gurnuvši se u nju, tvrd i neumoljiv.

Sok izazvan time naglo ju je vratio u stvarnost. Ukočio se, uronjen duboko u nju, i zagledao u njezino lice, oslonjen na laktove.

- Zašto mi, dovraga, nisi rekla da to nikad ranije nisi radila? - pitao je. Činilo se da jedva izgovara te riječi.

GIGA

Prstima mu je stisnula ramena i oprezno se namjestila. - Zar bi to nešto promijenilo? Nekoliko je sekunda oklijevao, a svaki mu je mišić bio tvrd poput kamena. Zatim je tiho zastenjao, sagnuo glavu i poljubio joj vrat.

- Ne - rekao je. - Ništa se ne bi promijenilo. Ali bih malo drukčije pristupio situaciji.

- Imala sam dojam da se situacija sasvim lijepo razvija. Predlažem da svoje pritužbe sačuvaš za kasnije.

- Izvrstan savjet - procijedio je kroza zube.

Držala ga je dok je pojačavao silinu i tempo svojega pomicanja. Ramena su mu postala skliskija, a disanje otežano. Trenutak kasnije još je jednom do kraja uronio u nju, leđa izvijenih poput napetog luka, i prepustio se vlastitom vrhuncu. Na mjesečini je opazila bljesak njegovih zuba i čvrsto zatvorene oči. Iskrice su zapalile tropsku atmosferu.

Kad je bilo gotovo, srušio se na nju, zasićen i nepomičan. Dugo je tiho ležala pod njim, gledajući gore u tminu i slušajući kako se njegovo disanje postupno vraća u normalu.

Sad je napokon razumjela ono što joj je intuicija ranije pokušavala reći. Nema povratka nakon vođenja ljubavi s Thaddeusom jer je sad na neki neobjašnjiv način vezana uz njega - i to ne samo fizičkim vezama nastalim od strasti. Te bi se veze, uz dovoljno vremena i snage volje, vjerojatno mogle presjeći, ili barem uvelike oslabiti. Strast je, prema svim tvrdnjama, snažna ali prolazna sila.

Ne, lanci koji je vežu uz Thaddeusa su psihičke naravi. Temelj za veze među njima uspostavljen je neku večer kad su zajedno radili s kristalom.

Fizički čin vođenja ljubavi nekako je pojačao i učvrstio te veze.

Nije to u potpunosti razumjela, ali sad je znala da se nikad neće osloboditi spona koje ju vežu uz njega, bez obzira na to što će se dogoditi.

Naočit, elegantan džentlmen večeras je opet stajao u uličici, promatrajući je iz maglom obavijenih sjenki. Mislio je da ga nije opazila. Annie se osmjehnula. Kad za život zarađuješ na ulicama, opažaš čak i najsitnije pojedinosti. Odnosno, opažaš ih ako si pametan. Cure koje tu lekciju nisu naučile na samom početku svoje karijere nisu dugo mogle preživjeti na ulici. Ponosila se činjenicom da je ona preživjela. Ne samo to, nego je, za razliku od mnogih drugih djevojaka koje su svoju budućnost uništavale bocom džina ili lulom opijuma, ona imala planove. Njezini nisu bili oni nemogući snovi kakvih se drže mnoge cure njezine profesije: budalaste maštarije što obično uključuju nekog otmjenog džentlmena koji će djevojku uzeti za svoju ljubavnicu i obasipati je draguljima, elegantnim haljinama i vlastitom kućom. Znala je da od toga neće biti ništa. Imućni se džentlmen katkad može zabavljati s uličnom kurvom, ali takvu nikad ne bi izabrao za svoju ljubavnicu. Ljubavnice su skupe. Kad muškarac troši novac na ženu, očekuje da ona bude otmjena jednako kao i njegova kočija ili njegov klub: glumica, možda, ili jedna od rafiniranih, obrazovanih, uglednih dama iz srednje ili čak više klase koja je, zbog stečaja ili smrti muža, bila primorana prodavati sebe. Sto se tiče onih budalastih cura koje se nadaju da bi ih neki takav džentlmen čak mogao oženiti, pa, one su jednostavno obične glupače.

Ne, njezini su snovi daleko praktičnije naravi. Nadarena je za izrađivanje ljupkih šešira. Ako ima na raspolaganju nekoliko sati, može napraviti šeširić od ostataka tkanine i nekoliko jeftinih umjetnih cvjetova koji se može uspoređivati s najelegantnijim kreacijama u izlozima najekskluzivnijih kitni-čarskih prodavaonica.

Odsutno je dotaknula obod svojeg novog šeširića od zelena pusta. Jučer ga je dovršila. Nojevo pero zavučeno ispod zelene trake bilo je pravo. Našla ga je na ulici ispred jednog kazališta ranije u tjednu. Očito je ispalo iz večernje tokice neke dame. Pokazalo se kao savršen završni dodatak za zeleni pust.

Jednog će dana zauvijek nestati s ulica. Stedjela je svaki novčić kako bi mogla unajmiti malenu prodavaonicu i započeti svoj posao. Nitko od njezinih otmjenih klijenata nikad neće znati da je jednom morala zarađivati za život kao prostitutka.

Zaustavila se ispod ulične lampe i ležerno pogledala prema ulazu u uličicu. Silueta otmjenog neznanca bila je tek malo više od sjenke, ali je vidjela da je još uvijek ondje. Očito je on jedan od onih nervoznih džentlmena koji mora skupiti hrabrost kako bi prišao curi.

Polako se zaputila prema njemu, promatrajući ga ispod nakrivljenog oboda zelenog šeširića. Nije ga željela prestrašiti. U ovom dijelu grada nema mnogo otmjenih klijenata poput njega, ne u maglovitoj noći kakva je ova.

- Dobra večer, gospodine - rekla je. - Jeste li večeras zainteresirani za malo zabave?

Sjenka se pomaknula iz uličice i pošla prema njoj. Dok joj se približavao, vidjela je da se kreće veoma graciozno za muškarca. Njegovi dugi, spori koraci podsjetili su je na veliku mačku.

- Ovdje vani je hladno i vlažno - rekla je svojim najzamamnijim tonom. - Zašto ne dođete gore u moju sobu? Brzo ću vas zagrijati.

Čovjek se napokon pojavio u krugu svjetla ulične lampe. Sad je vidjela da ga je dobro procijenila. Njegova se odjeća doimala skupom. Kao i štap za šetnju što ga je nosio. Povrh toga, bio je jedan od najljepših muškaraca što ga je ikad vidjela. Uredno ošišana kosa koja se vidjela ispod njegova šešira bila je boje svijetlog zlata.

- Rado ću prihvatiti tvoj poziv, Annie - rekao je i osmjehnuo se.

Od toga se ukočila. - Kako znate moje ime?

- Promatrao sam te neko vrijeme. Čuo sam kako te jedna od tvojih prijateljica zove Annie. Sad je već bio veoma blizu, na samo nekoliko koraka od nje. Iz nekog je razloga osjetila drhtaj strepnje. *Kao da mi je netko prešao preko groba.*

Oklijevala je. U prošlosti je katkad imala sličan osjećaj u vezi s nekim klijentima. Općenito govoreći, obraćala je pozornost na takve neobjašnjive osjećaje i odbijala posao. Cura mora biti oprezna u današnje vrijeme, osobito uza sve one glasine o zločincu kojeg zovu Ponoćno Čudovište.

No u ovom se slučaju činilo da nema logičnih temelja za takvu strepnju. Otmjeni je džentlmen izgledao poput anđela, čistog anđela. Štoviše, izgledao je poput nekoga tko bi rado više platio za posebne usluge.

- Opazila sam da se zadržavate u ovoj uličici jednom ili dvaput tijekom proteklog tjedna - vedro je rekla. - Drago mi je da ste večeras razgovarali sa mnom.

Iznenadila se kad je shvatila da ga je to naljutilo.

- Nisi me vidjela do večeras - rekao je, a glas mu je postao grublji od ljutnje. - Tvoja se mašta poigrava tobom.

Posljednje što je željela bilo je izgubiti tako otmjenoga klijenta zbog besmislene prepirke.

- Sigurno imate pravo, gospodine - rekla je i koketno mu se smiješila ispod oboda šeširića. -

Na kraju krajeva, vi ste ona vrsta džentlmena o kakvoj cura sanjari tijekom ovakve večeri.

Tako naočito i otmjen.

Opustio se i opet se nasmiješio. - Jedva čekam da pođem u tvoju sobu, Annie.

Osjetila je ledene žmarce na leđima. Ignorirala ih je snagom volje.

- Nalazi se iznad gostionice, gospodine - rekla je.

Kimnuo je, gledajući prema uličici u kojoj je ranije stajao. - Zacijelo postoji ulaz sa stražnje strane.

- Nema potrebe da se ulazi kroz kuhinju - uvjerala ga je. - Imam dogovor s vlasnikom. Jedu ne smeta ako svoje posjetitelje dovodim na glavni ulaz.

U zamjenu za povremeno besplatno valjanje među plahtama i maleni postotak njezine zarade, Jed joj je iznajmio sobu iznad gostionice. U pravilu, uvodila je svoje mušterije kroz glavni ulaz, ali ako su se osjećali nelagodno, koristila se kuhinjskim ulazom. Ovako ili onako, Jed je mogao vidjeti muškarca kojeg je vodila na kat. Ako bi neki od njih stvarao probleme ili postao nasilan, davala mu je znak udaranjem nogom po zidu. Uvijek joj je dolazio u pomoć.

- Ako u tvoju sobu ne možemo ući a da nas nitko ne vidi, moram odbiti tvoj ljubazni poziv - sa žaljenjem je rekao elegantni muškarac. - Trenutno se udvaram imućnoj mladoj dami čiji bi tata bez razmišljanja odbio moju prosidbu ako bi se pročulo da su me vidjeli s curom tvoje profesije.

To objašnjava njegovu plahost, pomislila je. Udvaranje i brak ozbiljne su stvari za džentlmen iz njegove klase. Nema sumnje da je na kocki mnogo novca. Ne bi želio riskirati gubitak mlade nasljednice samo radi brzog seksa s kurvom. Čovjek u njegovu osjetljivom položaju mora biti oprezan, barem do nakon vjenčanja.

- Razumijem, gospodine - rekla je. - Onda dobro, proći ćemo kroz uličicu i okolo do kuhinje. Nitko vas neće vidjeti sa mnom.

- Hvala ti, Annie. - Nasmiješio se svojim anđeoskim smiješkom. - Kad sam te prvi put vidio, znao sam da si ti baš onakva cura kakvu sam tražio.

Atmosfera u stakleniku postala je hladnija tijekom proteklih nekoliko minuta. Njegova je prednja polovica bila ugodno topla jer je ležao na Leoni, ali Thaddeus je bio svjestan hladnoće na stražnjem dijelu svojega tijela.

Nevoljko se pomaknuo i ustao. Uska traka mjesečine prešla je preko Leonina lica kad je sjela na ceradi. Bilo je nečeg novog u njezinu izrazu lica, nečega što je u njemu izazvalo nelagodu. Sagnuo se kako bi joj pomogao da ustane.

- Je li ti dobro? - pitao je pustivši da mu dlanovi kliznu po kao saten glatkoj koži njezinih nagih ramena i mekanih nadlaktica. Doista je doživio potpuno zadovoljstvo i užitek, pomislio je. Doista, doživljaj nije bio sličan ničemu što je ranije iskusio. Kako je onda moguće da u njemu tako brzo opet raste žudnja?

- Da, naravno, dobro sam. - Malo je popravila kosu, a zatim se naglo okrenula kako bi uzela svoju potlakošulju. - Zašto ne bih bila?

Trenutak ju je promatrao, nesiguran kako bi trebao protumačiti njezino neobično raspoloženje. -Možda zato što nikad ranije nisi imala ljubavnika?

Odjenula je potlakošulju i nespretno navukla podsuknju preko bokova. - Besmislice. Imala sam ljubavnika. Rekla sam ti, neko sam vrijeme bila zaručena.

Obuhvatio joj je lice rukama. - Da, jasno si mi stavila do znanja da si iskusna žena s obzirom na tvoj rad s kristalima i nesretnu ljubavnu vezu. No čini se da sam tvoje riječi shvatio malo previše doslovno.

Koraknula je unatrag, mirno se smiješeći. -Maloprije si rekao da to nema nikakve važnosti.

- Ne, nisam to rekao. Rekao sam da se ništa ne bi promijenilo. Postoji razlika.

Posve se usredotočila na oblačenje haljine. -Doista, gospodine, jesu li svi muškarci tako brbljavi nakon ovakvih stvari?

- Ne bih znao za druge muškarce. - Uzeo je hlače s radne plohe. - Ali što se mene tiče, ne, obično nisam ovako sklon razgovoru. - Navukao je hlače, zakopčao ih i uzeo košulju. - Ali sve je ovo bilo novo i za mene. Ti nisi jedina nevinna ovdje.

Zastala je u činu učvršćivanja kukica na haljini. - Kako, molim?

- Vjeruj mi kad ti kažem da ovo što se večeras među nama dogodilo nije tipično za taj čin.

Promatrala ga je, a oči su joj bile veoma duboke i - nije uspijevao smisliti drugu riječ za to - *opsjednute*.

- Energija - šapnula je. - I ti si je osjetio?

Nasmiješio se, malo se opustivši sad kad je shvatio što je muči. - Bilo bi nemoguće izbjeći je.

- Ali što je to bilo? Što se dogodilo među nama?

- Neka sam proklet ako znam. - Odjenuo je košulju, previše opušten i zadovoljan da bi se opterećivao njezinom smučenošću. Aura koja ih je maločas obavijala bila je veoma, veoma ugodna. Nije vidio razloga za zabrinjavanje oko toga. -Vjerojatno varijacija onoga što nam se dogodilo one noći kad su se struje naših energija sudarale u aurora-kamenu.

- Da, bilo je nečega poznatog u tome - rekla je, i dalje veoma ozbiljna. - Ali Thaddeuse, radila sam s kristalima mnogo, mnogo puta, pa i s aurora--kamenom kad sam još bila veoma mlada. Moram ti reći da nikad nisam doživjela ništa slično onomu što se zbivalo večeras.

Tražio je svoju kravatu, posve siguran da je završila negdje na radnoj plohi. - Činjenica da je to bilo jedinstveno ne bi trebala biti poseban razlog za brigu. Ovo nije prvi put da sam čuo za pojavu da se neobična vrsta energije stvara oko dvoje ljudi koji imaju određenih moći, a sudjeluju u strastvenom činu.

- Ja to nikad nisam čula.

Prikrio je smiješak. - U Ezoteričnom je društvu uvijek bilo onih koji su tvrdili da se različite vrste veza mogu razviti između dvoje ljudi, osobito ako oboje posjeduju izuzetnu darovitost.

- Takve su veze česte? - pitala je, sad osjećajući još veću nelagodu.

- Ne. Nastaju uslijed neke snažne emocije ili dramatičnog događaja rezonantnog s objema osobama.

- Može li bilo koja vrsta snažnih emocija stvoriti takve veze?

Slegnuo je ramenima. - Teoretski, valjda može. Ali u stvarnosti samo najsnažnije emocije, kao što je strast, mogu stvoriti dovoljno moći da bi nastala veza.

- *Strast*. - Ponovila je riječ kao da je nije čula nikad ranije u životu. - To je obično veoma privremeno stanje, nije li?

Privremeno stanje? Zar očekuje da će takva biti ova veza među njima? Njegovo je dobro raspoloženje u trenu nestalo. Prisilio se da govori mirnim tonom, bez ikakvih emocija, znanstvenika koji drži predavanje.

- Strast svakako može biti prolazna - složio se.

- Ili može postati veoma snažna.

Namrštila se. - Poput opsesije? Prebacio je kravatu oko vrata i vezao je brzim, uvježbanim pokretima. - Ili može prerasti u ljubav.

- Čekao je nekoliko sekunda, ali nije odgovorila. - Pričaj mi o svojem bivšem ljubavniku.

Sumnjičavo ga je pogledala. - Zašto želiš znati o njemu?

- Valjda zato jer me ti zanimaš.

- O. - Kratko je razmišljala o tome dok je učvršćivala kosu. - Pa, zvao se William Trover. Upoznala sam ga kad je došao k meni kao klijent, u Little Ticktonu. Njegov je otac bogat investitor.

- Zašto je Trevor potražio tvoje usluge?

- Patio je od snova koji su ga činili krajnje tjeskobnim.

Zavukao je košulju u hlače. - Kakvih snova?

- Radilo se o njegovu ocu. William se u svojim snovima uvijek nalazio u situacijama u kojima je očajnički nastojao udovoljiti svojem ocu. To mu nikad nije uspjelo.

- Mislim da bih mogao pogoditi zašto tvoja veza s Trevorom nije dobro završila.

- Da, sigurna sam da bi mogao. - Dovršila je s uređivanjem kose i protresla skute haljine. -

Kad je Williamov otac otkrio da se njegov sin jedinac i nasljednik potajno zaručio s jednom od onih *lažljivih praktičarki paranormalnih besmislica*, naredio mu je da smjesta raskine zaruke i zabranio mu da me ikad više vidi.

- A mladi je William, prirodno, poslušao svojeg oca.

- Nije baš imao mogućnost izbora. Gospodin Trover je zaprijetio da će ga se odreći. -

Uzdahnula je. - U normalnim okolnostima to ne bi bio kraj svijeta. Nije bilo općepoznato da smo William i ja u vezi. Stoga raskidanje zaruka nije trebalo izazvati skandal, što je općenito slučaj.

Raskinute zaruke mogle bi uništiti dobar glas ugledne žene, pomislio je. Takva se situacija nikad ne smatra nečim manjim od velikog poniženja. Uvijek postoje glasine i nagađanja o razlozima iz kojih je neki džentlmen smatrao obveznim odbaciti damu. Je li otkrio da njezina moralna mjerila nisu na najvišoj razini? Ili - užas nad užasima - je li pogrešno prikazala svoj financijski status?

- Što je pošlo po zlu? - tiho je pitao.

- Valjda sam trebala znati da neće sve glatko teći, ali bila sam zaljubljena, znaš. I William je volio mene.

- Dopustila si da te vodi tvoj prirodni optimizam i jaka narav.

- Valjda jesam - priznala je. - U svakom slučaju, William me posljednji put posjetio. Oprostili smo se. Ali Williamov je otac očito bio zabrinut da bi njegov sin mogao promijeniti odluku i prkositi mu. Zato je poduzeo korake kako bi bio siguran da se to neće dogoditi.

- Uništio je tebe i tvoj posao.

- Trover je proširio glasine da sam ja tek malo više od obične prostitutke koja se upušta u seks sa svojim muškim klijentima. - Nabrala je nos. - Moram reći da mi se posao proširio

tijekom nekoliko dana nakon što su se proširile glasine. Dobila sam mnogo novih klijenata.

- Sve muškarci, kladio bih se.

- Da. No uskoro su supruge tih džentlmena čule glasine i moj je posao dramatično počeo propadati. To je bio maleni gradić. Nisam mogla čak ni proći ulicom a da mi netko ne dobaci sramotne primjedbe. Nisam imala drugog izbora osim da se spakiram i preselim u London. Dugi ju je trenutak promatrao, razmišljajući o silovitim strujama strastvene energije koje su naelektrizirale atmosferu u stakleniku. Još je i sada osjećao odjeke uzbuđujuće oluje. Znao je što sve to znači, makar ona nije. Njegovi su roditelji imali takvu vezu. Priča se da vođa Društva ima sličnu vezu sa svojom novom ženom. No intuicija ga je upozoravala da Leona još nije spremna nositi se sa stvarnošću onoga što se upravo dogodilo. Još nije u potpunosti shvaćala. Trebalo joj je vremena da se prilagodi njihovoj novoj vezi; vremena da shvati da su sad neopozivo povezani.

- Oba Trovera, starijeg i mlađeg, treba bičevati - rekao je. - No moram priznati, veoma mi je drago što si se preselila u London.

Opet ju je privukao u zagrljaj. Mirisna ih je noć obavijala poput plašta. Otkopčao je kukice njezine haljine drugi put te večeri.

Nešto kasnije vratili su se u kuću. Fog ih je čekao sklopčan pred kuhinjskim vratima. Ustao je i s njima ušao u stražnji hodnik.

Leona je strepjela od ponovnog susreta s Victorijom. Bila je sigurna da je oblivena rumenilom od glave do pete i da je prilično neuredna. Srećom, činilo se da se starija žena nije vratila u prizemlje.

Svjetla su bila prigušena, a kuća se doimala neprirodno "tihom. Činilo joj se pomalo neobičnim da se sva služinčad povukla na spavanje prije gospodara kuće i njegove gošće, ali je bila previše rastresena da bi obraćala pozornost na tu pojedinost.

Thaddeus ju je u podnožju stubišta poljubio za laku noć.

- Sanjaj o meni - tiho je rekao. - Jer ja ću sanjati o tebi. - Uputio joj je spor, intiman smiješak.

- Ako uopće budem spavao, moram reći.

Osjetila je kako je ponovno preplavljuje vrelina, te je bila zahvalna na prigušenoj svjetlosti. Podsjetila se da je ona sad iskusna žena i ne bi je trebao smućivati zavodnički ton jednog džentlmena.

- Koliko mi je poznato iz iskustva, čovjek ne može naručiti san onako kako može naručiti jaja na maslacu za doručak - rekla je. - I što je doista neobično, snovi su rijetko kad ugodni.

Zapravo zapanjuje koliko snova sadrži bizarna svojstva, ali također i određenu količinu tjeskobe i nelagode. Zapravo, često sam se pitala -

Ušutkao ju je brzim, strastvenim poljupcem. Kad je podigao glavu, znala je da joj se smije, premda u sebi. Palcem je prešao duž linije njezine čeljusti, a njome su proletjeli lagani drhtaji.

- *Sanjaj o meni* - naredio je svojim hipnotičkim glasom.

Riječi su uzbudile sva njezina osjetila. Jedva se obuzdala da se ne baci na njega i povuče ga na pod.

Očito zadovoljan, koraknuo je unatrag.

- Laku noć - ponovio je.

Okrenula se i potrčala uza stube, a Fog joj je bio za petama. Na odmorištu se zaustavila i okrenula. Thaddeus je još stajao u sjenkama u podnožju stubišta, a jedna mu je ruka počivala na zaobljenom stupu stubišne ograde. Smiješio se - intimnim, značajnim osmijehom koji joj je oduzimao dah. Tada se okrenuo i zaputio prema knjižnici.

Brzo je na prstima hodala prema svojoj sobi na kraju hodnika. Fog se šuljao za njom.

Nervozno se trgnula kad je opazila da se ispod Victorijinih vrata još vidi svjetlo. Požurila je dalje, napola očekujući da će Victoria naglo otvoriti vrata i održati joj lekciju o lošem moralu onih koji čitaju kristale.

Victorijina su vrata ostala čvrsto zatvorena.

Leona je naglašeno osjećala tišinu kuće. Nešto nije u redu. Obuzeo ju je zloslutni osjećaj. Koliko je zapravo kasno?

Zastala je ispod svijećnjaka na zidu i pogledala sat pričvršćen za struk svoje haljine. Dva sata ujutro.

Potisnula je užasnuti uzvik. Nije ni čudo da svi ostali spavaju. Ona i Thaddeus su *satima* bili u stakleniku. Kako su mogli tako izgubiti pojam o vremenu? Victoria i svaki član osoblja zasigurno znaju da nisu pola noći proveli diveći se rijetkim biljkama.

Usljedila je još jedna pomisao, poništavajući svaki osjećaj olakšanja. Nebesa, morat će se suočiti s Victorijom i poslugom za doručkom, svjesna da svi oni znaju što se dogodilo u stakleniku.

Duboko je udahнула i uspravila ramena. Ovo je ona vrsta situacije s kojom se žena mora naučiti nositi nakon što postane iskusna. Pa što ako je noćas izgubila svoje djevičanstvo? Već je bilo krajnje vrijeme. Na kraju krajeva, ima gotovo trideset godina. Štoviše, bila je posve sigurna da veoma malo žena to doživi na tako veličanstven način. Sjećat će se ove noći do kraja života; noć strasti u tropskome vrtu.

Stigla je do sigurnosti svoje sobe i žurno ušla. Nakon što je upalila lampu, sjela je na rub kreveta kako bi se pribrala. Fog je zijevnuo, napravio nekoliko krugova po sagu i zatim se udobno smjestio.

Odjednom je postala svjesna činjenice da osjeća laganu ranjavost, kao da su određeni dijelovi njezine anatomije malo ozlijeđeni. Ustala je, razodje-nula se i oprala u lavoru.

Stavila je spavaćicu, a potom, zaključivši da je u sobi prilično hladno, kućnu haljinu i papuče. Nakon nekog vremena shvatila je da neće moći spavati, barem ne neko vrijeme. Prišla je škrinji što ju je donijela sa sobom iz Ulice Vine, podigla poklopac i izvadila majčin dnevnik. Morala je skrenuti misli s onoga što se dogodilo između nje i Thaddeusa. Vrijeme je za malo istraživanja o aurora-kamenu.

Malo prije doručka idućeg jutra Thaddeus je osjetio nečiju nazočnost na vratima knjižnice. Podigao je pogled s bilježaka što ih je unosio. Na vratima je stajala Victoria. Na licu je imala opasno odlučan izraz.

Do tog je trenutka bio izuzetno dobro raspoložen, osobito s obzirom na činjenicu da je nestao važan kristal i trebalo je riješiti nekoliko umorstava. Činilo se da je dan veoma dobro počeo. Sunce je doista sjalo u vrtu. Počeo se pitati ima li možda ipak nečega u pozitivnom razmišljanju.

Međutim, imao je osjećaj da će Victoria uskoro promijeniti njegov novopronađeni optimizam. Ustao je. - Dobro jutro, teta Vicky. Danas si rano ustala.

- Uvijek rano ustajem. - Žustrim je koracima ušla u prostoriju i sjela ispred pisaćeg stola. - Znaš da patim od nesаницe i neugodnih snova.

- Možda bi o tom problemu trebala porazgovarati s gospođicom Hewitt. Prilično je vješta u rješavanju takvih stvari.

- Slučajno sam jutros ovamo došla upravo radi gospođice Hewitt.

Sjeo je i prekrizio ruke na stolu. - Bojao sam se toga. Nadam se da ovo neće dugo trajati. Ne želim biti nepristojan, ali upravo sam želio pojesti doručak, a kasnije tijekom dana moram obaviti mnogo stvari.

- Doručak - hladno je rekla - jest razlog iz kojeg sam ovdje.

- Nešto nije u redu s doručkom?

- Leona je jutros zatražila da joj ga sluškinja donese u sobu.

Victoria je očito očekivala da će ga ta vijest zaprepastiti. Trenutak je pomno razmislio o tome, tražeći klopku. Znao je da postoji, ali nije ju uspio naći.

- Shvaćam - rekao je. Odavno je otkrio da je to najkorisnija riječ kad je netko posve zbunjen.

-Možda gospođica Hewitt ujutro više voli privatnost.

Victorijina su ramena bila ukočena. - Sigurna sam da traži privatnost.

Osjetio je početak panike. - Zar govoriš da joj nije dobro? Sinoć je bila savršeno zdrava. Ima li vrućicu? Odmah ću poslati po liječnika.

- Nema potrebe da šalješ po liječnika - oštro će Victoria.

Prokletstvo. Zacijelo je riječ o jednom od onih ženskih problema povezanih s određenim razdobljem u mjesecu. Ali ako je tako, zašto mu Victoria priča o tome? Žene o takvim stvarima ne raspravljaju s muškarcima. Zapravo, cijela je tema velika zagonetka pripadnicima njegova spola. Jedini razlog iz kojega on ponešto zna o tome je taj da ga je otprilike u dobi od trinaest godina obuzela nezasitna znatiželja o ženskom tijelu. Jednoga ga je dana otac našao u njegovoj spavaćoj sobi kako proučava neki drevni medicinski tekst i dva priručnika posvećena umijeću vođenja ljubavi, a sve je to našao spremljeno u golemoj obiteljskoj knjižnici.

Medicinska je knjiga bila napisana na krajnje kompliciranom, gotovo nerazumljivom latinskom. Priručnici, napisani na kineskom, bili su još teži za odgonetavanje. Međutim, bili su lijepo ilustrirani, a pojedinosti su bile jednako fine i jasne kao u bilo kojoj od stotina botaničkih tekstova koji su dominirali u zbirci njegova oca.

»Vidim da su se tvoji intelektualni interesi u posljednje vrijeme proširili«, rekao je tada njegov otac, zatvorivši vrata. - *Toliko o novom akvariju što sam ti ga kupio prošli tjedan.*

Mislím da je vrijeme da malo razgovaramo.

Latinska medicinska knjiga i ilustrirani priručnici još uvijek se nalaze u knjižnici. Kanio ih je jednoga dana dati svojem sinu.

Pogledao je Victoriju. - Ne razumijem sasvim što očekuješ da učinim, teta Vicky.

Na zloslutni je način uzdigla bradu. - Prva ću priznati da sam se pomalo iznenadila kad si jučer u kuću doveo gospođicu Hewitt.

Ukočio se. - Najbolje da nešto odmah razjasnimo. Ti si moja teta, a ja te volim i duboko poštujem. Međutim, neću ti dopustiti da vrijeđaš gospođicu Hewitt.

- Ha, nema nikakva smisla sada je vrijeđati. Šteta je počinjena.

Osjetio je ljutnju i ledenu krivnju. - O čemu, dovraga, govoriš?

- Valjda nisi tako bešćutan, Thaddeuse. Poznajem te cijeli tvoj život. Imala sam bolje mišljenje o tebi.

- Vrijeđaš mene, a ne Leonu?

- Zar misliš da ja i svi ostali u kućanstvu, od gospođe i gospodina Gribbsa, kuharice i svih drugih članova osoblja sve do malene Mary, nove djevojke za sve, ne znamo što se sinoć dogodilo u stakleniku?

Osjećao se kao da ga je pogodila munja. - Svi su bili u krevetima kad smo se sinoć vratili u kuću.

- To ne znači da nismo točno znali kad ste se vratili u kuću - prasne Victoria. - *U dva ujutro.*

- Dovraga - veoma je tiho rekao. Uopće nije razmišljao o Leoninu dobrom glasu. Bio je previše zauzet uživanjem u intenzivnom zadovoljstvu što ga je osjećao.

- Neki od osoblja tvojega oca poznaju te od kolijevke - zloslutnim ga je tonom podsjetila Victoria. - Što li oni jutros misle? Gospođica Hewitt nije u ovoj kući provela čak niti jednu noć prije nego si je odveo u staklenik i ondje je zaveo.

- Dovraga - ponovio je. Ništa mu pametnije nije palo na pamet. Kad pomisli da je samo prije nekoliko trenutaka razmišljao o ljepoti dana i svojem neuobičajeno dobrom raspoloženju. Toliko o moći pozitivnog razmišljanja.

- Sad je ona sirota mlada žena zaključana gore u svojoj sobi - nastavila je Victoria. - Previše je ponižena da bi sišla na doručak. Vjerojatno misli da je uništena. Kladim se da lije suze.

- Zacijelo bih trebao biti zahvalan da se njezin pas nije okomio na moj vrat - umorno je rekao.

Ustao je, obišao stol i zaputio se prema vratima.

Victoria se okrenula na stolici. - Kamo si sad krenuo?

- Gore, popričati s Leonom.

- Valjda ne kaniš biti nasamo s njom u njezinoj spavaćoj sobi? Ne dok smo ja i služinčad u kući. Nisi li već dovoljno učinio?

Zaustavio se na vratima, s jednom rukom na kvaki. - Pretpostavljam da je to retoričko pitanje.

Victoria je pucnula jezikom. - Još nešto, prije nego odjuriš gore.

Obuzeo ga je još jedan zloslutni osjećaj. - Sto?

- Vjerujem da nisi zaboravio prvi proljetni bal?

- Teta Vicky, prokleti je proljetni bal trenutno posljednje što me zanima. Zapravo, živo mi se fućka za to.

- Očekuje se da ćeš se pojaviti ondje, kao i svaki drugi visoko rangirani član društva.

- Kakve to veze, dovraga, ima s mojom nakanom da jutros razgovaram s Leonom?

- Ovisi.

- O čemu? - oštro je pitao posve izgubivši strpljenje.

Victoria otmjeno šmrčne. - O tome namjeravaš li na taj događaj odvesti gospođicu Hewitt ili ne.

- Grom i pakao, sad mi je dosta. Teta Vicky, za slučaj da si to zaboravila, trenutno pokušavam oduzeti veoma opasan relikv muškarcu koji je već otrovao dva čovjeka kako bi ga prigrabio. Povrh toga, nastojim otkriti identitet ljudskog čudovišta koje uživa u klanju žena. Nemam vremena opterećivati se razmišljanjem hoću li nekoga odvesti na proljetni bal.

Victoria uzdigne obrve. - Sinoć si imao vremena za kompromitiranje jedne žene.

Nije imao povjerenja u sebe da će na to smireno odgovoriti. Stoga je otvorio vrata, dugim koracima izašao iz knjižnice i popeo se stubama, grabeći po dvije odjednom.

Kad je stigao do zatvorenih vrata Leonine sobe, oštro je pokucao.

GIGA

- Uđi, Mary - dovikne Leona.

Bez obzira na razdraženost, njegova se napetost donekle ublažila. Njezin glas nije se doimao plačnim.

Oprezno je otvorio vrata. Leona je sjedila za malenim pisaćim stolom kraj prozora. Dah mu je zastao u prsima kad ju je ugledao. Na sebi je imala jutarnji ogrtač proljetnozeleno boje sa žutim vrpcama. Ogrtač je, sa svojim dugim rukavima, zakopčan do vrata i dug do poda, bio čedan u svakom smislu te riječi. Taj je stil, uvezen iz Francuske, bio namijenjen za ležerno nošenje u kući. Nije iziskivao tijesno vezivanje ili steznik. Moderne žene poput njegove majke bez ikakva ustručavanja silaze na doručak u takvim ogrtačima.

No jutarnji je ogrtač izazvao veliku pomutnju kad je postao popularan. Kritičari su se okomili na udoban stil, tvrdeći da će labavi dizajn neminovno dovesti do još labavijeg morala. Prvi je put shvatio šok i gnjev među puritancima. Bilo je nečega nepobitno senzualnog u laganom, lepršavom načinu na koji je ovaj jutarnji ogrtač obavijao tijelo upravo ove žene.

Palo mu je na pamet da ne bi želio da bilo koji drugi muškarac vidi Leonu u njezinu jutarnjem ogrtaču, bez obzira na visoko zakopčan ovratnik i duge rukave.

- Samo stavi pladanj na toaletni stolić - reče Leona. Nije podigla pogled s dnevnika u kožnom uvezu što ga je proučavala. - I molim te, zahvali kuharici u moje ime.

Prekrižio je ruke na prsima i ramenom se oslonio na dovratak.

- Možeš joj sama zahvaliti - rekao je.

Naglo se trgnula i okrenula na stolici, a oči su joj se doimale ogromnima. - Thaddeuse. Što radiš ovdje, za ime svijeta?

- Izvrsno pitanje. Dali su mi do znanja da si zatražila doručak u sobu jer se nisi mogla suočiti s tetom Vicky u blagovaonici, da i ne spominjem služinčad.

- Nebesa, kakve besmislice.

- Naglašeno je da ovdje, u privatnosti svoje spavaće sobe, roniš suze jer se smatraš uništenom. Namrštila se. - Tko ti je to rekao?

- Moja teta.

Leona se lecne. - Shvaćam. Sigurna sam da je imala dobre namjere. Kako veoma nezgodno.

- Za oboje.

Trepnula je. - Kako to misliš?

- Ti nisi jedina čiji je dobar glas ovdje na kocki. Očito su moja teta i služinčad zaključili da sam te sinoć nemilosrdno iskoristio.

- Shvaćam. - Veoma je oprezno zatvorila dnevnik. - Ispričavam se. Nisam imala pojma da bi jednostavan zahtjev da mi se doručak donese u sobu mogao izazvati takvu pomutnju. Odmah ću se preodjenuti i sići na doručak.

- Hvala ti. Nisam siguran da će to spasiti moj ugled, ali barem se neću morati sam suočiti sa svima njima.

Nasmiješila se. - Posve sam sigurna da bi se mogao nositi sa situacijom kad bi se to pokazalo potrebnim.

- Možda. Ali padaju mi na pamet druge stvari kojima bih se radije izložio.

- Kao na primjer?

- Dao izvaditi dva zuba. Nasmijala se.

- Još nešto - rekao je i uspravio se. - Da?

- Prije nego se suočimo s porotom na doručku želio bih razgovarati s tobom u knjižnici.

Razvedrila se. - Imaš neke vijesti o kristalu?

- Ne. Imam nekoliko pitanja za tebe.

U trenu je postala oprezna. - Kakvih pitanja?

- Malo prije nego se moja teta okomila na mene radi obrane tvoje časti, shvatio sam da ti vjerojatno više od ikoga znaš o novijoj povijesti aurora-kamena. Sigurno više od Caleba Jonesa i mene. Posljednji vjerodostojni izvještaj što smo ga našli bio je star četrdeset godina.

GIGA

Ti si posljednji put vidjela kamen kad si imala šesnaest godina. To je bilo prije deset ili jedanaest godina, točno?

- Jedanaest. - Odjednom su joj oči postale malo tamnije. - Ne znam što bih ti mogla ispričati, a da ti to pomogne naći ga.

- Ne znam ni ja. Ali ako sam nešto naučio tijekom svoje karijere istražitelja, onda je to činjenica da se katkad i najmanji djelić informacije može pokazati korisnim. Ti si jedina osoba koju poznajem i znam da može raditi s aurora-kamenom. To ti daje poseban uvid. Želim prijeći svaku pojedinost tvoje obiteljske povijesti koja se odnosi na tvoju karijeru čitačice kristala.

Užasnuto se ukočila. - Svaku pojedinost? Je li to doista potrebno?

- Mislim da jest. Moja je metoda istraživanja pomalo primitivna. Opisujem je kao zavirivanje ispod svakog kamena sve dok ne nađem zmiju otrovnicu, ali je nevjerojatno produktivna. Prikupljanje što je moguće više informacija je temelj te metode.

- Shvaćam.

- Čekat ću te dolje.

Tiho je zatvorio vrata i zaputio se hodnikom do stubišta, pitajući se zašto su njegove riječi zapalile maleni plamen panike u Leoni.

Odjenula je najstrože krojenu haljinu što ju je imala, smeđu s tamnim zlatnim prugama, te učvrstila kosu u šinjon. Dok je promatrala svoj odraz u zrcalu, nije bila zadovoljna. Šteta da ne može naći neku izliku za nošenje i jednog od šešira s gustim velom, pomislila je. Možda bi joj bilo lakše kad bi znala da joj Thaddeus ne može vidjeti lice. No s druge strane, možda to ipak ne bi pomoglo.

Sinoć je znala da bi ovaj dan mogao doći, podsjetila se. Ali s obzirom na njezinu filozofiju pozitivnog razmišljanja rekla je sebi da se neće opterećivati tom mogućnošću.

Iz hodnika je začula tiho cviljenje. Kad je otvorila vrata, našla je Foga kako je čeka. Napeto ju je promatrao svojim vučjim očima, kao da je osjetio njezinu uznemirenost i došao joj ponuditi utjehu.

Lagano ga je potapšala i protrljala posebno mjesto iza njegovih ušiju. - Ne moraš se zabrinjavati zbog mene. Gospodin Ware će se nesumnjivo pomalo šokirati kad mu kažem tko sam zapravo ja, ali to ništa ne mijenja. Najvažnija je potraga za kristalom. Moramo ga dobiti natrag. Ako posjedujem neke informacije koje bi mu mogle pomoći u vraćanju kamena, neka bude. Reći ću mu sve što znam.

Zaputila se hodnikom, a Fog je koračao uz nju. S vrha stubišta ugledala je Mary. Punašna malena sluškinja penjala se stubama s mnogo entuzijazma, usprkos teškom pladnju što ga je nosila. Doimala se kao da jedva potiskuje uzbuđenje.

Opazila je Leonu i zbunjeno se zaustavila.

- Zar ste se predomislili, gospojo? - pitala je.

- Da, jesam. - Leona se vedro nasmiješila. -Jutro je tako lijepo, previše lijepo da bih ga provela sama u sobi, čitajući. Odlučila sam da ću radije jesti s ostalima.

Na Marynu se licu pojavio izraz neprikrivena razočaranja.

- Da, gospojo - promrmljala je.

Poraženo se vratila niza stube i nestala u smjeru kuhinje.

Upravo sam oduzela vjetar njezinim jedrima, pomislila je Leona. Toliko o pružanju mogućnosti domaćici, kuharici i ostalom osoblju da tračaju o sirotoj gošći koju je sinoć uništio gospodar kuće. Dama nije ponižena, uvela ljubičica koja se u svojoj spavaćoj sobi skriva od svijeta. Ona je svjetska žena.

Malena je scena silno popravila njezino raspoloženje. Uspravivši ramena, sišla je stubama i nakratko se zaustavila na otvorenim vratima knjižnice.

- Nadam se da ovo neće dugo trajati, gospodine Ware - rekla je svojim najboljim glumačkim glasom, nadajući se da će se čuti sve do kuhinje. -Jedva čekam doručak.

Thaddeus je odložio pero i ustao. Osmjehnuo se.

- Uopće neće dugo trajati, gospođice Hewitt. I ja jedva čekam da sjednem za stol za doručak. Moj apetit je jutros također veoma dobar, vjerojatno zato što sam noćas tako dobro spavao.

On nije morao podizati glas kako bi bio siguran da će se čuti u drugim dijelovima kuće. Samo je dodao malo energije. Njegove su se riječi kotrljale prostorijom i odjekivale hodnikom. Fog se ukočio, odjednom veoma napet, i tiho zacvilio.

Leona je ljutito pogledala Thaddeusa i tišim glasom rekla: - Prestani se praviti važan.

- Oprosti. - Prešao je knjižnicu i zatvorio vrata za njom. - Samo sam slijedio tvoj primjer.

Opazio sam da katkad pokazuje sklonost teatralnom.

Znala je da joj lice oblijeva rumenilo, ali uspjela se pribitati dok se on vraćao do pisaćeg stola, te je sjela i pomno namjestila skute haljine. Fog se ispružio kraj njezinih nogu.

Thaddeus je sjeo na kut pisaćeg stola tako da mu se jedna noga oslanjala na pod. Nestalo je vedrine koja je nakratko ublažila njegove oštre crte lica. Zamijenio ju je ozbiljan, napet izraz.

- Reci mi sve što možeš o kristalu - rekao je. -I o povezanosti tvoje obitelji s njim.

- Ne sjećam se svojega oca - rekla je. - Umro je kad sam bila veoma malena. Odgojile su me

baka i majka. Prehranjivale su sebe i mene radeći s kristalima. Žene iz moje obitelji uvijek su bile nadarene za to. Majka i baka uspijevale su udobno živjeti od toga. Kao što zasigurno znaš, sve para-normalno je već nekoliko godina veoma popularno.

- I za razliku od mnogih šarlatana i prevaranata koji stvaraju karijere od održavanja demonstracija, tvoja majka i baka bile su istinski darovite. Doista su mogle raditi s kristalima.
- Kad sam navršila trinaest godina, počele su se pojavljivati moje vlastite sposobnosti. Postalo je očito da i ja posjedujem dar za rad s kristalima. Majka i baka naučile su me finijim nijansama posla.

- Jesu li tvoja majka i baka bile članice Ezoteričnog društva? - upita Thaddeus.

- Ne. - Zastala je, pomno birajući riječi. - Znale su za postojanje Društva, ali niti jedna se nikad nije prijavila za člana.

- Zašto ne?

- Valjda jednostavno nikad nisu vidjele nikakva smisla u tome - mirno je rekla. - Društvo nikad nije blagonaklono gledalo na njihove sposobnosti.

- Bojim se da taj stav potječe iz stare legende unutar Društva.

- Legende o Sybil Čarobnici. Da, znam.

- Zapravo, u Društvu je bolje poznata kao Sybil Djevica Čarobnica.

Uzdigla je obrve. - Zasigurno je status njezina djevicanstva manje važna stavka nakon svih tih godina.

Osmjehnuo se. - Nije bila za Sylvestera Jonesa, utemeljitelja Društva. Očito je odbila njegovo udvaranje.

- Tko joj to može zamjeriti? Prema svim pričama, on nije bio ono što bi bilo koja žena opisala kao romantičnog muškarca.

- U tome se ne mogu prepirati s tobom - suho se složio Thaddeus. - Međutim, razumijem zašto se tvoja majka i baka nisu željele učlaniti u Društvo. Nažalost, organizacija je oduvijek bila pretjerano sklona tradiciji i legendama.

- Da, pa, moja majka i baka to nisu bile.

- Kako su došle do kamena?

- Moja ga je majka našla kad je bila veoma mlada žena.

- Našla ga je? - Thaddeus je ponovio malo previše neutralno.

Hladno mu se nasmiješila. - Tako je.

- Jednostavno je negdje ležao na tlu?

- Ne, ležao je u prašnjavoj prodavaonici antikviteta, mislim.

- Nešto mi govori da u toj priči ima još nečega.

- Ako ima, moja mi majka to nikad nije rekla. Pričala mi je da je jednoga dana prolazila kraj prodavaonice i osjetila uznemirujuće treperenje svijesti. Ušla je i ugledala kamen. Odmah ga je prepoznala.

- Vjerovat ću ti na riječ. Molim te, nastavi.

Ponovno je razmislila. - Neko se vrijeme situacija za nas tri sasvim dobro razvijala. Tada je baka umrla. Dvije godine kasnije, onog ljeta kad sam navršila šesnaest, moja je majka poginula u nesreći kočije.

- Žao mi je - blago je rekao.

Lagano je kimnula. - Hvala. - Ruka joj se smirila na Fogu, a on joj se primaknuo. - Vozila se natrag na željezničku postaju nakon što je posjetila imućnog, povučenog klijenta. Bila je oluja. Vozilo je s klisure palo u rijeku. Moja je majka ostala zatvorena u kabini i utopila se.

- Strašno.

- Tada je uza se imala aurora-kamen. Klijent je insistirao da ga rabi kad dolazi na konzultacije s njim.

Thaddeusov se izraz lica gotovo neprimjetno izoštrio. - Toga je dana kamen nestao?

- Da. Sigurna sam da je lopov zaključio kako će svatko koga zanima kamen misliti da je

izgubljen u rijeci. Ali ja ni u jednom trenutku to nisam vjerovala.

- Misliš da je klijent tvoje majke pripremio nesreću kako bi prikrio krađu kristala?
- Tada sam došla do tog zaključka. Vidiš, znala sam da je bio član Ezoteričnog društva. To mi je bio sasvim dovoljan dokaz. Samo bi član Društva mogao znati za postojanje kristala i njegovu moć.

- Kako se zvao klijent tvoje majke?

- Lord Rufford. - Duboko je udahnula. - Bila sam uvjerena da je kamen kod njega. Odlučila sam pretražiti njegovu kuću. Zato sam se prijavila za mjesto sluškinje.

Thaddeus se prvi put doimao smetenim. - Dobri Bože, ženo, zaposlila si se u kući čovjeka za kojeg si mislila da je ubio tvoju majku? Od svih idiotskih - Prekinuo se i stegnuo čeljust. - No to zacijelo nije bilo nimalo opasnije od odlaska u Delbridgeovu kuću odjevena kao jedan od slugu.

- Zapravo je bilo lakše. S obzirom na brzinu kojom se mijenja osoblje, osobito na tako niskoj razini, bez problema sam dobila posao djevojke za sve. Kao što znaš, to je najniži položaj u bilo kojem kućanstvu.

- Sigurno nije bilo lako.

- Nije. Ali imala sam izliku za pojavljivanje u bilo kojem dijelu kuće. Nekoliko sam dana praznila noćne posude i ribala podove, ali se sve pokazalo uzaludnim. Nisam osjetila nikakav trag kristala.

- Znači da te nisu otkrili? - upita Thaddeus.

- Ne. Rufford je bio veoma star, veoma bolestan džentlmen. Umro je uskoro nakon što sam prestala ondje raditi. Na koncu sam bila primorana zaključiti da je netko drugi organizirao nesreću kočije.

- Netko tko je znao da tvoja majka ima sastanak s Ruffordom, te zaključio da bi to bila idealna prilika da je makne s puta i ukrade kristal.

- Da. Nakon toga neko vrijeme nisam mogla nastaviti potragu za kristalom jer sam uskoro ostala bez prebijene pare.

- Zar nisi preuzela majčine klijente?

- Pokazalo se da ljudi nisu spremni konzultirati se s mladom djevojkom od šesnaest godina kad je riječ o stvarima tako osobne naravi kao što su snovi.

- Shvaćam.

Ispravila je ramena i usredotočila se na svoju priču. - Nakon što sam pokopala majku i završila beskorisno istraživanje lorda Rufforda, shvatila sam da mi nije ostao niti jedan klijent. Povrh toga, beskrupulozni upravitelj pogrebnog zavoda uspio je pokupiti veći dio novca što mi ga je majka ostavila. Čovjek me prevario, ali to nikako nisam mogla dokazati. Posve se ukočio, promatrajući je nedokučivim izrazom lica. - Zasično si bila posve očajna.

- Jesam. - Pogledala je kraj njega kroz prozor. - Svijet tako otežava ženama da se bave uglednim poslom, a zatim se svi čude zašto tako mnogo žena završava na ulici.

- Vjeruj mi, nema potrebe da mi držiš lekciju o toj temi. Žene iz moje obitelji redovito raspravljaju o tome.

- Razmišljala sam o tome da se doista zaposlim kao sluškinja kad se pojavio ujak Edward.

- Tko je ujak Edward?

- Moj jedini preostali bliski rođak. S majčine strane obitelji. Putovao je po Americi kad je moja majka umrla. Nisam znala gdje je, pa mu nisam mogla pisati ili poslati brzojav kako bih ga obavijestila što se dogodilo. No vratio se u Englesku dva mjeseca kasnije i odmah me posjetio. Odmah je shvatio kakva je moja financijska situacija i pozvao me da živim s njim.

- Je li tvoj ujak znao za aurora-kamen?

- Naravno. Mislila sam da sam to jasno rekla. Kamen je dugo bio u mojoj obitelji.

- Osim kad nije - reče Thaddeus na svoj izluđujuće neutralan način.

Ljutito ga je pogledala. Činilo se da to nije opazio.

GIGA

- Pričaj mi o svojem ujaku - rekao je. Potisnula je uzdah i nastavila svoju priču. - Iskreno rečeno, tada ga nisam dobro poznavala. Rijetko sam ga viđala u djetinjstvu. Nije nas često posjećivao. Znala sam da ga baka i majka vole, ali nisu posve odobravale njegov način života.
- Zašto?
- Između ostaloga, bio je glumac. Uvijek je bio na putovanjima, ili ovdje ili u Americi. Povrh toga, bio ga je određeni glas kad je riječ o ženama. Premda, ako želim biti poštena, prema onome što sam ja vidjela, nije se morao osobito truditi kako bi privukao pozornost žena. On je izuzetno šarmantan muškarac dostojanstvena izgleda. Privlači žene kao što med privlači pčele.
- Je li se dobro ophodio prema tebi?
- O, da. - Osmjehnula se. - Na svoj me vlastiti način veoma voli.
- Ako je tako, gdje je on sada?
- Spustila je pogled na Foga. - Opet putuje po Americi.
- Gdje u Americi?
- Zavukla je prste u Fogovu dlaku. - Ne znam.
- Tvoj je ujak otputovao u Ameriku i ostavio te samu?
- Namrštila se. - Nemam više šesnaest godina. Sasvim sam sposobna voditi računa o sebi.
- Kad je ovoga puta otišao?
- Oklijevala je. - Prije otprilike dvije godine.
- Je li ti se javio?
- Primila sam brzopjav od nekog policajca u San Franciscu kojim me obavijestio da je ujak Edward poginuo u hotelskom požaru. To je bilo prije osamnaest mjeseci.
- Thaddeus je dugo šutio. Kad ga je pogledala, vidjela je da je promatra zamišljenim očima.
- Ne vjeruješ da je mrtav - rekao je.
- Možda je riječ samo o tome da ne želim vjerovati. Ujak Edward je moj jedini preostali rođak. Teško je zamisliti da nemaš baš nikoga od obitelji.
- Razumijem. Pričaj mi o životu s ujakom Edwardom.
- Zar je to doista važno za tvoju istragu?
- Ne znam - priznao je. - No kao što sam rekao, volim imati informacije; što više, to bolje.
- To je pomalo komplicirana priča - rekla je.
- Slušam.
- Moj je ujak bio svjestan činjenice da sam naslijedila majčinu darovitost za čitanje kristala. Predložio je da zajedno pokrenemo obiteljski posao u kojem bi on imao ulogu mojeg menadžera.
- Kako je zaobišao činjenicu da klijenti nisu imali povjerenja u tako mladu osobu?
- Kao što sam spomenula, ujak Edward je imao podosta iskustva u kazalištu. Došao je na ideju da me odjene kao otmjenu udovicu, što je podrazumijevalo i gusti veo. Klijenti su me smatrali mnogo starijom, zrelijom ženom. Također im se sviđalo ozračje tajanstvenosti što ga je stvarao moj kostim.
- Činilo se da to Thaddeusa zabavlja. - Tvoj je ujak znao što radi.
- Da. Bilo je tako učinkovito da sam nastavila nositi udovičku odjeću i nakon svoje dvadesete godine.
- Posao je dobro išao?
- O, da, nekoliko smo godina sasvim uspješno poslovali. - Zastala je. - Odnosno, sve dok ujak Edward nije skovao svoj investicijski plan.
- Thaddeusove su se oči lagano stisnule. - Investicijski plan?
- Moraš mi vjerovati kad ti kažem da je moj ujak iskreno vjerovao da se na američkom Zapadu mogu zaraditi bogatstva, osobito u rudarstvu.
- U rudarstvu - ponovio je Thaddeus.

Nije mogla procijeniti što misli, pa je žurno nastavila. - Ujak Edward je imao dovoljno prilika za razgovore s mojim klijentima jer je on dogovarao sve sastanke. Spomenuo je uvjerenje da određeni rudarski projekt na Divljem zapadu obećava veliki profit. Prije nego smo se snašli, nekoliko je džentlmena insistiralo na tome da mu daju novac za ulaganje u taj pothvat.

Thaddeusova su se usta trznula, a zatim podigla u kutovima. - I prije dvije je godine dobri stari ujak Edward otplovio za Ameriku s nekoliko stotina tisuća funti novca tvojih klijenata i otad se za njega nije čulo.

Ukočila se. - Sigurna sam da će se jednoga dana vratiti s profitima.

Njegov se smiješak proširio. - Ti si nećakinja Edwarda Pipewella.

Ponosno je uzdigla bradu. - Da, jesam.

Thaddeusove su oči sad već blistale od smijeha. - Žena koja je dr. Pipewellu pomogla operušati neke od najbogatijih ljudi u Ezoteričnom društvu.

- Moj ujak nije ukrao njihov novac - rekla je, odjednom osjetivši gnjev. - Osmislio je investicijski plan. Nije on kriv da je situacija pošla po zlu.

Ali uzalud se trudila. Thaddeus se glasno smijao. Tako se silno smijao da nikako nije mogao čuti što je govorila. Urlao je od smijeha; previjao se od smijeha.

Fog ga je znatiželjno promatrao, lagano nakri-vivši glavu u stranu. Leona je nepomično sjedila jer nije bila sigurna što bi trebala učiniti.

Otvorila su se vrata knjižnice.

- Sto se ovdje događa, za ime svijeta? - oštro je pitala Victoria.

Thaddeus je uložio vidljivi napor kako bi se smirio. Uputio je Victoriji svoj vučji smiješak.

- Ništa važno, teta Vicky - rekao je. - Leona i ja smo ti se upravo kanili pridružiti na doručku.

- Hmm. - Victoria je sumnjičavo pogledala Leonu prije nego se vratila u hodnik. Vrata su se zatvorila uz lagani tresak neodobravanja.

Leona pogleda Thaddeusa. - Razumjet ću ako ne želiš nastaviti intimnu vezu s nećakinjom dr. Edwarda Pipewella.

Ustao je sa stola, a u očima mu je još uvijek svjetlucaao smijeh. - Meni ništa ne znači tvoja rodbinska veza s Pipewellom. Nisam izgubio novac u investicijskom planu tvojeg ujaka.

Ispružio je ruke, povukao je sa stolice i podigao joj bradu.

- Thaddeuse?

- Ne pada mi na pamet ništa što bih više želio od nastavka naše intimne veze, gospođice Hewitt.

Poljubio ju je sa strašću koja je zapalila energiju u atmosferi oko njih. Kad ju je pustio, morala se uhvatiti za rub pisaćeg stola kako bi zadržala ravnotežu.

Opet joj se nasmiješio, doimajući se veoma zadovoljnim. - Mislím da je vrijeme da pođemo na doručak, nije li?

Leona je nesigurno pokucala na vrata spavaće sobe.

- Jeste li to vi, gospođice Hewitt? - Victoria je doviknula svojim ozbiljnim, oštrim tonom. - Možete ući.

Leona je nevoljko otvorila vrata. Nije se radovala ovom sastanku. Poziv je dobila nakon što je Thaddeus otišao iz kuće radi nečega što je opisao kao kratak sastanak s Calebom Jonesom. Ona je otišla u vrt s Fogom i majčinim dnevnikom. Sjedila je na klupi i čitala kad se pojavila Mary, djevojka za sve.

- *Lady* Milden me poslala da vam kažem da vas želi vidjeti, gospojo. - Mary je oprezno pogledavala Foga koji je njušio neko grmlje u podnožju vrtnog zida. - U njezinoj spavaćoj sobi, rekla je.

To je bilo gotovo slično kraljevskoj zapovijedi.

Leona je stajala na vratima i gledala Victoriju koja je sjedila za elegantnim malenim pisaćim stolom.

- Željeli ste sa mnom razgovarati? - uljudno će Leona.

- Da. Prestanite oklijevati tu na vratima. Uđite i zatvorite vrata.

Osjećajući se kao jedna od sluškinja, Leona ju je poslušala.

- Želim razgovarati s vama o jednoj osobnoj stvari - ustvrđi Victoria.

Sto je previše, previše je, pomisli Leona. Na kraju krajeva, nije ona došla na ideju da postane gošća u ovoj kući.

- Ako je riječ o mojoj vezi s gospodinom Wareom - mirno reče - nemam namjeru o tome raspravljati s vama.

Victoria iskrivi lice u grimasu. - Ništa ne želim reći o toj temi. Sasvim je očito da je vama dvoma bilo suđeno da budete ljubavnici. Ovdje je riječ o nečem posve drugom.

- Shvaćam - reče Leona, posve zbunjena.

- Koliko sam shvatila, vi ste neka vrsta stručnjaka za snove i nesanicu.

Leona pomisli na svjetlo što je noćas onako kasno dopiralo ispod Victorijinih vrata.

- Posjedujem određenu darovitost za bavljenje negativnom energijom koja nekome može onemogućiti miran san - oprezno je priznala.

- Vrlo dobro, želim se koristiti vašim uslugama. Leona proguta slinu. - Pa -

- Odmah.

- Ovaj -

- Postoji li neki problem, gospođice Hewitt?

- Ovaj, ne, ne, nema nikakvog problema - brzo će Leona. - Samo sam imala dojam da ne odobravate moj boravak ovdje.

- To sad uopće nije važno. Zasad me možete smatrati svojom klijenticom.

Leona je razmislila o situaciji sa svih mogućih strana, ali nije vidjela izlaza, barem ne takvog da ne ispadne kukavica. »*Moraš kontrolirati svoju publiku. Nikad nemoj dopustiti da publika kontrolira tebe.*«

- U redu - rekla je svojim službenim tonom. - U čemu je problem?

Victoria ustane. Držala se ukočeno kao i uvijek, ali je jutarnje sunce razotkrilo bore na njezinu licu. Kad je prišla prozoru i ondje stala, Leona je osjetila auru umora oko nje.

- Nisam se dobro noću naspavala otkako je moj muž umro, gospođice Hewitt. Kad god ugasm svjetlo, ležim budna, katkad satima. Kad ipak zaspim, muče me mračni snovi. - Čvrsto je jednom rukom stisnula zavjese. - Katkad se budim u suzama. Katkad -

-Da?

- Katkad mislim da se radije uopće ne bih probudila - šapne Victoria.

Bol i tuga u njezinu glasu raspršili su Leoninu razdraženost i oprez pred tom ženom. Victoria je u treptaju oka pretvorena u klijenticu.

Leona joj se približila.

- Čujem to od mnogih koji mi se obraćaju - tiho reče.

- Zasigurno me smatrate slabom. , - Ne - reče Leona.

- Ja sam stara žena, gospođice Hewitt. No imala sam dobar život. Imala sam izuzetnu sreću sa svojim zdravljem, a također imam i obitelj koja mi je pružila udoban dom u kojem ću provesti svoje preostale dane. Zašto mi san ne dolazi na oči? Zašto, kad ipak uspijem zaspati, moram trpjeti tako uznemirujuće snove?

Leona čvršće stegne majčin dnevnik. - Svatko u životu pretrpi neki gubitak. Sto dulje živimo, to moramo trpjeti više gubitaka. Takav je život.

Victoria je okrenula glavu i dugo je zamišljeno promatrala. - Vidim da ste već pretrpjeli gubitke mada još nemate ni trideset godina.

-Da.

Victoria se opet okrenula prema vrtu. - Broj može biti prilično nevjerojatan kad se čovjek osvrne na tako dugi niz godina. Nadživjela sam svoje roditelje, brata, mojeg dragog muža, jednu od mojih kćeri i novorođenče koje je umrlo s njom, te niz prijatelja.

- Moja je majka bila uvjerenjena da upravo tako mnogo gubitaka uništava miran san u kasnijim godinama. Težina sve te negativne energije ima svoju cijenu. Čovjek se protiv toga može boriti pozitivnim mislima.

- Pozitivnim mislima?

- Oni među nama koji rade s kristalima znaju kakva je moć vlastitih misli. U njima ima energije. Negativna energija stvara još negativne energije. Pozitivna energija može pobijati negativnu. Recite mi, gospođo, o čemu razmišljate dok noću ležite budni?

Victoria se ukočila. Tada se veoma polako okrenula. Leona je znala da ona ne vidi halucinacije kao Thaddeus one noći kad se ga otrovali. Ali oko nje je bilo nekakve aure opsjednutosti koja je bila neugodno slična.

- Razmišljam o prošlosti - šapne *lady* Milden. -Razmišljam o svim pogreškama što sam ih učinila. O onome što sam trebala učiniti. Mislim o gubicima.

- Idem po svoje kristale - reče Leona.

Sat vremena kasnije nagnula se unatrag na svojoj stolici i promatrala Victoriju koja je sjedila s druge strane malenog pisaćeg stola. Sjaj u plavom kristalu koji se nalazio na stolu između njih brzo je nestajao sad kad više niti jedna nije bila usredotočena na njega.

- Upozorila sam vas da to može biti iscrpljujući proces - blago će Leona. - Je li vam dobro?

- Da, samo sam veoma umorna. - Victoria se namrštila na kristal. - Jeste li ovu tehniku upotrijebili kako biste spasili mojeg nećaka one noći kad su ga otrovali?

- Pričao vam je o tome?

- Rekao je da mu niste spasili samo zdrav razum, već vjerojatno i život.

- Rabila sam drukčiji kristal, ali da, proces je bio isti. Gospodin Ware posjeduje veliku moć, pa je raspršivanje njegove negativne energije bio pravi izazov za oboje, ali smo uspjeli.

Victoria uzdigne obrve. - Stekla sam dojam da je zapravo bilo veoma opasno za oboje.

- Molim vas, *lady* Milden, imajte na umu da vam mogu pomoći s nesanicom i ružnim snovima, ali ne mogu djelovati na prikrivene uzroke vaše melankolije.

Victoria ispravi ramena. - Kad bih se samo uspjela naspavati i kad bi mučni snovi prestali, mogla bih se nositi sa svojim emocijama.

Leona je oklijevala jer nije bila sigurna koliko bi daleko trebala ići. - Oprostite mi ako se previše uplećem u vaš osobni život, ali kad sam prije nekoliko minuta usmjeravala vašu energiju, opazila sam da posjedujete veliku paranormalnu moć.

Victoria iskrivi lice. - Bojim se da je to nasljedno. S obje strane.

- Tijekom svoje karijere usmjeravala sam energiju sna za mnoge ljude, a među njima i za niz onih koji posjeduju snažna osjetila. Za ljude poput vas, *lady* Milden.

- Što želite reći?

- Primijetila sam da oni s izraženim sposobnostima često uvelike pate od depresije i melankolije ako ne rabe svoje paranormalne moći.

- Shvaćam.

- Moraju pronaći svoju strast ako u životu žele ostvariti određenu mjeru zadovoljstva i smirenosti.

Victoria se namrštila, šokirana. - O čemu to govorite, za ime svijeta? Vjerujte mi, posljednje što bih željela je neka ljubavna veza. - Napučila je usne. - To je za žene vaše dobi. U svakom slučaju, iskreno sam voljela svojeg muža; ne želim da ga netko zamijeni u mojem srcu.

Leona je znala da joj lice oblijeva rumenilo, ali je nastavila dalje, čvrsto odlučivši da će dovršiti ono što je započela.

- Ne govorim o seksualnoj strasti, *lady* Milden. Niti mislim na onu vrstu ljubavi kakvu se osjeća prema članovima obitelji. Govorim o onome što činimo kako bismo zadovoljili nešto u sebi. Ljudi koji posjeduju snažne paranormalne sposobnosti obično otkrivaju da je njihova strast uvijek povezana s njihovim sposobnostima.

- Doista nemam pojma o čemu govorite.

- Gospodin Ware ima svoju karijeru istražitelja. To mu omogućuje da svoje hipnotizerske sposobnosti rabi na pozitivan način.

Victoria je tiho puhnula kroz nos. - I to bez potrebe da nastupa na pozornici.

- Pa, da, i to. Stvar je u tome da je za paranormalnu stranu svoje naravi našao odušak koji mu prčinjava zadovoljstvo.

- Zovu ga Duh, znate - tiho će Victoria.

- Tko ga tako zove? - iznenađeno će Leona.

- Ljudi na ulicama, njegovi doušnici i oni koji žele njegove usluge, ali ih ne mogu platiti.

Iskreno rečeno, mislim da mu je prijetila opasnost da postane pravi duh prije nego je postao privatni istražitelj.

- Valjda ne želite reći da ste se bojali da bi mogao dignuti ruku na sebe?

GIGA

- Ne, ima preveliku snagu volje - odlučno će Victoria. - Nikad ne bi na taj način povrijedio svoju obitelj. Ali prije nego je pronašao svoju strast, kako vi to zovete, počeo se sve više povlačiti u sebe. Njegovi su se roditelji sve više zabrinjavali zbog njegova mrzovoljnog raspoloženja. Činilo se da samo prolazi kroz život umjesto da ga živi.

- Razumijem.

- Njegova je darovitost na mnoge načine otežavala situaciju za njega - objasnila je Victoria. - Drugi ljudi koji znaju za njegovu sposobnost često osjećaju nelagodu u njegovoj blizini. Jedna od posljedica toga je ta da nikad nije imao mnogo prijatelja.

- Shvaćam.

Victoria ju je napeto promatrala. - Upravo zbog svoje darovitosti nikad nije našao ženu s kojom bi želio provesti život. Sasvim je prirodno da žene nisu spremne udati se za muškarca koji bi ih mogao kontrolirati samo snagom svojega glasa.

- Hmm, da, mogu shvatiti u čemu je problem -žustro će Leona. Posljednje o čemu je željela raspravljati je Thaddeusov problem pronalaženja supruge. Požurila se kako bi vratila razgovor na pravu temu. - Rekao mi je da je veličanstveni staklenik kraj kuće rezultat nadarenosti za botaniku njegovih roditelja. To je njihova strast.

Victoria je oklijevala, a zatim kimne. - Da, to je zacijelo točno. Čudno, nikad nisam na taj način razmišljala o Thaddeusovoj karijeri i stakleniku.

- Veoma dobro poznajete članove svoje obitelji. Pokušajte bilo koga od njih zamisliti bez njihovih osobnih strasti.

- Doista, ne mogu. Kad Thaddeus ne bi imao svoje istražiteljske poslove i kad Charles i Lilly ne bi imali svoj staklenik, pa, jednostavno ne mogu zamisliti kakvi bi bili.

- Možda bi bili podložni napadajima melankolije? - blago će Leona.

Victoria uzdahne. - Možda imate pravo. A kad pomislim da sam te stvari uvijek više smatrala hobijima ili razbibrigom.

- Smijem li pitati za što ste vi nadareni? Victorijino se lice ukočilo. - Bojim se da su moje moći beskorisne naravi.

- Kako to mislite?

Victoria ustane i pođe leći na krevet. Namjesti jastuk ispod glave i zatvori oči. - Oduvijek sam posjedovala sposobnost koju sam, uslijed pomanjkanja boljeg izraza, nazivala *neposredovanje kod sklapanja brakova*.

- Nikad nisam čula za takvu sposobnost.

- Nažalost, meni se čini posve normalnom. -Victoria rukom pokrije oči. - Pokažite mi bilo koji zaručeni ili bračni par, a ja ću vam moći odmah reći odgovaraju li jedno drugomu ili ne.

- Kako neobično.

- I, kao što sam rekla, posve beskorisno.

- Ne razumijem. Zašto?

Victoria makne ruku s očiju i zagleda se u nju. - Baš i nema nekog smisla obavijestiti neki bračni par da su počinili golemu grešku. Razvod za većinu ne dolazi u obzir, osobito ako ima djece.

- Ali što je s parovima koji razmišljaju o sklapanju braka? Očekivala bih da će oni željeti znati odgovaraju li jedno drugomu.

- Gluposti. Otkrila sam da veoma malo ljudi koje je obuzelo prvo uzbuđenje uzajamne privlačnosti želi čuti da im zajednički život neće odgovarati.

Leona se namrštila. - Zašto je tako, pitam se?

Victoria opet rukom pokrije oči. - Jer su općenito zasljepljeni ili opčinjeni, kako to već biva, trenutnim zbivanjima kao što su strast, ljepota, financijski ili društveni status ili jednostavno željom da pobjegnu od usamljenosti.

Usamljenost. To je bila sila koja je motivirala njezino zanimanje za Williama Trevora prije dvije godine, pomislila je Leona. U ono je vrijeme bila tako usamljena. Barem dok se Fog nije

pojavi. Bi li ona bila spremna poslušati nekoga tko bi je pokušao upozoriti da će njezina udaja za Williama biti pogreška?

- Razumijem - tiho reče. - Ti drugi faktori mogu imati veliku težinu.

- Čak zajedničko sudjelovanje u velikoj pustolovini može izazvati veliku strast kod nekih ljudi - suho će Victoria.

Leona nabere nos. - Zнала sam da nećete moći odoljeti želji da mi održite lekciju o mojoj vezi s gospodinom Wareom.

- Ne zabrinjavajte se. Rekla sam vam da nemam namjeru gubiti vrijeme.

Leona se nasmiješila. - Veoma sam vam zahvalna. Dakle, vratimo se na vašu sposobnost neposredovanja.

- Što s tim?

- Čini mi se da je glavni problem u tome što primjenjujete svoju darovitost na one koji su već u vezi, na ovaj ili onaj način.

Victoria iskri lice. - Kako bi se drukčije mogla iskoristiti ta sposobnost?

- Pa, ako to nešto znači, ujak Edward uvijek kaže da ljudi ne cijene savjete ukoliko za njih ne plate.

Victoria se ukočila. - Dobri Bože. Zar predlažete da se počnem baviti poslom posredovanja?

- Nema potrebe da o tome mislite kao o poslu - brzo će Leona. - Mogli biste biti neka vrsta savjetnice. To bi se moralo raditi veoma diskretno, naravno.

- Najblaže rečeno.

- Vjerujem da bi se pojavilo mnogo klijenata koji bi tražili vašu pomoć kad biste u određenim krugovima proširili vijest da biste rado savjetovali pojedince koji traže odgovarajuće bračne partnere.

- Kako nevjerojatna ideja - reče Victoria. - Usput rečeno, jutros sam razgovarala s

Thaddeusom. Odvest će vas na prvi proljetni bal Ezoteričnog društva koji se održava krajem tjedna.

- Što?

- Novi vođa, Gabriel Jones, i njegova mlada žena bit će domaćini događaja. Očito smatraju da bi se članovi Društva trebali više družiti. Pazite, nisam sigurna da je to posve dobra ideja, ali Gabriel je sad na čelu Društva i očito je da kani unijeti neke promjene.

- Lady Milden, doista mislim da uopće ne bi bilo mudro da se ja ondje pojavim.

- Gabriel je zaključio da je Društvo previše konzervativno i sklono tradicijama. Smatra da je tijekom godina bilo previše tajnovitosti. Želi da članovi više komuniciraju jedni s drugima. Nekakve besmislice o pripremanju organizacije za ulazak u moderno doba. Od svakog uglednog člana Društva, a to znači od svakog člana obitelji Jones, očekuje se da se ondje pojavi.

- Ja nisam članica obitelji Jones.

- Ne, ali Thaddeus jest.

- Što? - Osjećala se kao da pada u zečju rupu iz dječje priče. - Thaddeus je Jones? Nemoguće. Njegovo je prezime Ware.

- On je Jones po majčinoj strani. Plodna obitelj.

- Nebesa. - Bila je tako zaprepaštena da joj ništa drugo nije padalo na pamet. - Nebesa. Jones.

- Poslala sam poruku svojoj krojačici - nastavi Victoria. - Doći će ovamo danas u dva poslije podne kako bi nam pokazala neke prijedloge za vašu haljinu.

Leona se svim silama nastojala pribitati. - Lady Milden, ne želim zvučiti nepristojno, ali odlazak na bal Ezoteričnog društva, osobito s članom obitelji Jones, ne dolazi u obzir.

GIGA

Victoria opet makne ruku s očiju. - Doista, gospođice Hewitt, ako ste spremni upustiti se u nezakonitu vezu s mojim nećakom, najmanje što možete učiniti je naučiti se ponašati malo dostojanstvenije. Taj izraz zabezegnute užasnutosti nije nimalo privlačan.

- Dovraga, *lady* Milden -

- Morat ćete me ispričati. Sad ću spavati.

Čekala ga je kad je ušao u knjižnicu malo prije dva sata. Čim ju je Thaddeus ugledao, znao je da mu prijete suočavanje s olujom.

Leona je odložila staru knjigu u kožnom uvezu, što ju je svuda nosila sa sobom, i ljutito ga promatrala s kauča.

- Već je i vrijeme da stigneš kući.

Sagnuo se i potapšao Foga koji mu je prišao kako bi ga pozdravio. - Tako nježne riječi ženstvene dobrodošlice moraju zagrijati srce svakog muškarca koji se vraća u zagrljaj svoje obitelji, nije li tako, Fog?

Fog mu je polizao ruku.

Leonino se lice još više smračilo. - Ovo nije trenutak za šalu.

- U redu, pokušajmo na drugi način.

Prišao je kauču, podigao je na noge i poljubio je. Pustio ju je prije nego je uopće dospjela pomisliti na otimanje. Pala je natrag na kauč, na trenutak ostavši bez riječi. Iskoristio je tu prigodu da pođe do sigurnosti što mu ga je pružao njegov pisaći stol.

- No, dakle - reče i sjedne - čemu mogu zahvaliti na ovom šarmantnom dočeku?

- Dok si ti jutros bio vani, razgovarala sam s tvojom tetom. Rekla je da ćeš me odvesti na prvi proljetni bal Društva.

Nagnuo se unatrag na stolici. - Mislim da se sjećam da mi je tako nešto spomenula. - Uzdigao je obrve. - Je li to problem?

- Naravno da je problem. Nikako se ne mogu s tobom pojaviti na nekom tako formalnom događaju.

Njezina neočekivana žestina stegnula je nešto duboko u njemu. Dosad je proljetni bal smatrao samo još jednim potezom u smrtonosnoj igri što ju je igrao s lopovom koji je ukrao kristal.

Ali odjednom je sve to postalo osobno. Leona je njegova ljubavnica, dovraga. Žene bi trebale uživati u nošenju spektakularnih haljina dok plešu sa svojim ljubavnicima.

Spektakularnih haljina. Naravno. Trebao je odmah shvatiti. Leona si nikako ne može priuštiti plesnu haljinu.

- Siguran sam da će se moja teta pobrinuti za odgovarajuću haljinu, ako je to ono što te brine - rekao je.

- Kad smo već kod toga, krojačica bi trebala stići svakog trenutka. - Odmahnula je rukom na to. - I Liljina je najmanja od mojih briga.

- Koje su onda, dovraga, tvoje brige?

- *Lady Milden* mi je jasno slavila do znanja da će proljetni bal biti važan događaj unutar Društva.

- Veoma važan. Mogao bi se opisati kao svečana predstava na zahtjev vladara.

- U tom slučaju - mračno je zaključila - moramo pretpostaviti da će biti nazočni mnogi investitori koji su uložili novac u investicijski plan mojeg ujaka.

- Ah, znači u tome je problem. - Udobnije se smjestio na stolici, malo se opustivši. Nije ju zabrinjavala činjenica da će on biti njezin pratitelj; bojala se da će netko u njoj prepoznati Pipewellovu nećakinju. S tim se može nositi.

- „Budi uvjerena da nemaš razloga za zabrinutost - rekao je.

- Jesi li lud? Prije dvije godine radila sam s kristalima za sve te investitore. Ako me prepoznaju, netko će zasigurno pozvati policiju. Misli na svoj vlastiti ugled, ako već nećeš na moj. *Lady Milden* kaže da si ti Jones.

- Po majčinoj strani.

- Sigurna sam da bi se tvoja obitelj zgrozila kad bi se tvoje ime pojavilo uz moje u tisku.

Nasmijao se. - Trebalo bi mnogo više od toga da se moja obitelj zgrozi.

- Thaddeuse, posve ozbiljno ti govorim.

- Rekla si mi da si uvijek nosila gusti veo dok si radila sa svojim ujakom, a konzultacije si održavala u zamračenim prostorijama.
- Ujak Edward je uvijek govorio da ljudi vole malo tajanstvenosti.
- Vjerojatno je bio u pravu, ali mislim da je to što te nagovorio da nosiš udovičku odjeću bio njegov način na koji te nastojao zaštititi za slučaj bilo kakvih problema.
- Treptala je, nakratko smetena tom mogućnošću. - Nikad mi to nije palo na pamet.
- Nema sumnje, jer tvoj ujak nikad nije spomenuo da bi mogao postojati veoma praktičan razlog iz kojeg bi trebala ostati anonimna.
- Uzdahnula je. - Valjda je doista bio donekle zabrinut u tom smislu.
- Nitko od investitora nije ti vidio lice, zar ne?
- Tako je.
- Raširio je ruke. - U tom slučaju nema razloga zabrinjavati se da će te netko na balu prepoznati. Iskreno rečeno, ne vjerujem da bi bilo problema čak i ako su te tvoji klijenti vidjeli tijekom tih seansi.
- Kako to možeš reći? - zbunjeno je pitala. Nasmiješio se. - Ljudi vide ono što očekuju da će vidjeti. Ne bi te prepoznali iz jednostavnog razloga što nikomu ne bi palo na pamet da bi Pipewellova nećakinja imala smjelosti pojaviti se na proljetnom balu u pratnji nećaka jedne od njegovih najistaknutijih žrtava.
- Što?
- Sjećaš se lorda Trenowetha? Džentlmena koji je prvi počeo sumnjati u Pipewella i oglasio alarm koji je izazvao skandal?
- Nebesa. Tvoj *ujak*?
- Majčin brat.
- Dobri Bože. - Osupnuta, mlitavo se opustila u kutu kauča. - Moj je ujak olakšao Trenowetha za nekoliko tisuća funti.
- Zauzevši pozitivan stav, za koji su me uvjeravali da je uvijek najbolji način, uspio je preboljeti gubitak. Moj je ujak imućan čovjek. Pipewell je povrijedio njegov ponos mnogo više nego njegov bankovni račun.
- Spustila je lice u ruke. - Ne znam što bih rekla.
- Reci da ćeš mi dopustiti tja te pratim na proljetni bal.
- Polako je podigla glavu, a oči su joj se suzile. -Zašto ti je tako važno da ja pođem na bal?
- Nagnuo se naprijed i prekrizio ruke na stolu. -Priznajem da to nije bilo na vrhu popisa mojih prioriteta kad je moja teta to jutros spomenula. Ali otad sam se predomislio.
- Zašto?
- Jer bi nam to moglo pomoći da dobijemo natrag aurora-kamen.
- Na trenutak se doimala kao da ju je upravo pogodila munja.
- *Thaddense*. - Skočila je na noge i brzo prešla sobu. Raširivši ruke na površini stola, nagnula se naprijed, a oči su joj blistale od uzbuđenja. -Odlazak na proljetni bal je dio tvog plana za pronalaženje kristala? Kako?
- Opet se nagnuo unatrag na stolici, uživajući u laganim valovima njezine izrazito stimulirane aure. Uzbudivala ga je na načine što ih ne bi znao čak ni opisati.
- Upravo sam se vratio s razgovora s Calebom, čovjekom koji može istkati obrasce od niti kaosa. Neki kažu da to čini pretjerano uspješno. Kako god bilo, to je njegova darovitost.
- Da, da, nastavi.
- Posljednjih je dana mnogo istraživao. Kao što znaš, kamen je tijekom proteklih dvjesto godina promijenio mnogo vlasnika, ali prema onome što Caleb tvrdi, uvijek je postojao obrazac.
- Kakva vrsta obrasca?
- Prvo, svi oni koji su posjedovali kamen također su na neki način bili povezani s Ezoteričnim društvom.

GIGA

- Naravno. Nitko komu nije poznata njegova povijest vjerojatno ne zna za legendu.
- Točno. Povrh toga, svi koji su se u prošlosti nastojali domoći kristala bili su opsesivni kolekcionari.
- Ili članovi moje obitelji - polako je rekla. Kimnuo je. - Ili članovi tvoje obitelji. Poanta je u tome da su sve to bili pojedinci koji su uglavnom djelovali sami. Caleb smatra da je ovoga puta situacija posve drukčija.
- Na licu joj se pojavio izraz razumijevanja. - Jer je toliko ljudi umrlo?
- Djelomice, da. Ali također i zato što se Delbridge, sve do sada, nije upuštao u umorstva kako bi se dokopao željenih antikviteta.
- Koliko je vama poznato.
- Koliko je nama poznato - složio se. - Ono što ipak znamo je činjenica da je Delbridge spreman ubiti za taj kristal mada nema nikakvih pokazatelja da se može koristiti njegovom moći.
- Stoga dolazimo do pitanja zašto tako silno želi baš taj relik, je li o tome riječ?
- Da. Caleb je uvjeren da je na kocki nešto važnije. Vjeruje da je slučaj aurora-kamena možda povezan s drugim pokušajem krađe najmračnije tajne Društva, formule što ju je izumio Sylvester Jones.
- Shvaćam.
- Sve donedavno eliksir je bio samo legenda, ali je prije nekoliko mjeseci iskopan Sylvesterov grob i unutra je pronađena formula.
- Nebesa - šapnula je, očito osupnuta. - Nisam imala pojma.
- Osjetio je kako mu se diže kosa na zatiljku. Oslonivši se na naslone za ruke svoje stolice, ustao je, prišao prozoru i pogledao prema stakleniku.
- Gotovo odmah nakon što je formula otkrivena došlo je do pokušaja krađe iste - rekao je. - Gabriel Jones i dama koja je sad njegova supruga osujetili su pokušaj. Tada se pretpostavljalo da je tu kraj priče. I bio je, barem što se tiče tog incidenta. Luđak koji je skovao zavjeru sad je mrtav.
- Jesu li svi posve sigurni u to? - sumnjičavo upita Leona.
- Nema nikakve sumnje. Gabe i Venetia bili su svjedoci njegove pogibije, ali Caleb vjeruje da je Pandorina kutija sad otvorena, da tako kažemo. Boji se da je gotovo uspješan prvi pokušaj inspirirao drugi.
- Valjda ima određene logike u takvom načinu razmišljanja - rekla je. - Ali kako bi aurora-kamen mogao biti povezan sa Sylvesterovom formulom?
- Okrenuo je glavu. Opčinjeno ga je promatrala.
- Ne znamo - priznao je. - Jedino u što je Caleb apsolutno siguran je to da oni koji su skovali tu novu zavjeru potječu iz najviših krugova Ezoteričnog društva, ljudi poput Delbridgea. Više nije dovoljno zaustaviti njega. Moramo otkriti identitete ostalih.
- U očima joj se pojavilo razumijevanje. - A pripadnici najviših krugova Društva bit će nazočni na proljetnom balu.
- To je teorija koje se Caleb i ja trenutno držimo, da.
- Namrštila se. - Ali kako ćemo ih identificirati? Kad bi jedan od njih imao kristal kod sebe, mogla bih ga osjetiti kad bih mu se dovoljno približila. Ali čini se malo vjerojatnim da će lopov donijeti aurora-kamen na svečani bal.
- Slažem se. Može stati u džep ogrtača, ali je prevelik da bi stao u večernje odijelo. Pokvario bi liniju.
- Osmjehnula se. - Govoriš kao pravi Jones.
- Što?
- Pogledala je čvor njegove kravate, a zatim gumbe za manšete od srebra i oniksa. - Ujak Edward je jednom spomenuo da su muškarci iz obitelji Jones poznati po osjećaju za modu i stil.

GIGA

Slegnuo je ramenima. - To nam je u krvi. Naši nas krojači obožavaju. Ali vratimo se na glavnu temu razgovora. Cilj će biti identificirati neke od ostalih koji su, uz Delbridgea, upleteni u tu novu zavjeru.

- Kako ćete to učiniti?

- U jednom trenutku tijekom večeri Gabriel Jones će ustati i službeno objaviti da je aurora--kamen upravo vraćen u okrilje Ezoteričnog društva. Kamen je velika legenda unutar organizacije. Većina nazočnih bit će ushićena kad čuje tu vijest.

Njezine su se usne lagano izvile u osmijeh. - Ali Delbridgea i ostale upletene u krađu nesumnjivo će obuzeti panika.

- Panika stvara jedinstvenu vrstu energije. Ostavlja snažan trag. Među nazočnima bit će nekoliko članova Društva od povjerenja koji su sposobni osjetiti tu vrstu straha.

- Kakvu vrstu darovitosti podrazumijeva ta vještina?

- Zapravo, nekoliko vrsta. Panika je jedna od emocija koju je najlakše detektirati jer je veoma jaka i elementarna. Ja je mogu osjetiti. Vjerojatno možeš i ti ako se slučajno nađeš u blizini nekoga koga obuzme panika. Veoma ju je teško prikriti.

- Sto ćete učiniti ako uspijete identificirati ostale zavjerenike? - pitala je.

- Slijedit će ih neki od onih nadarenih za lov, te vidjeti kamo će poći i što će učiniti nakon bala. Vjeruj mi, oni koji su upleteni u tu zavjeru neće imati pojma da ih netko slijedi. Uz malo sreće jedan od nitkova odvest će nas do kamena. Ako to ne uspije, doći ćemo do mnogo više informacija no što ih imamo sada.

- Drugim riječima, proljetni će bal biti klopka za zavjerenike.

- Da - rekao je. - A ti ćeš biti ondje kako bi nam pomogla. Razumiješ li sada zašto je tako važno da sa mnom pođeš na bal?

Njezino je treperavo uzbuđenje stvaralo tako mnogo energije u atmosferi da je Fog željno cvilio i gurao joj svoju njušku u šaku.

Leona mu je protrljala dlaku, smiješeći se svojim zagonetnim osmijehom.

- Ne bih ga propustila ni za što na svijetu - rekla je.

Gungula iz jutarnje sobe čula se sve do knjižnice. Madam LaFontaine, krojačka, bila je obdarena neugodnim, veoma prodornim glasom i izrazito lošim francuskim naglaskom žene koja je vjerojatno emigrirala iz kraja koji je bio mnogo bliže dokovima nego Parizu.

- ... *non, non, non*, gospođice Hewitt. Ne nabrana svila. *Absolument pas*. Zabranjujem. To je krajnje dosadna nijansa sive, nimalo ne odgovara vašoj kosi i očima. Zar želite nestati u pozadini?

Thaddeus je odložio svoje pero i pogledao Foga koji je našao utočište kod njega. Pas je stajao kraj prozora i čeznutljivo gledao u vrt.

Thaddeus je ustao. - Ne zamjeram ti što želiš izići iz kuće. Dođi sa mnom.

Fog je brzo tapkao za njim, spljoštivši uši uz glavu kako bi se zaštitio od prodornoga glasa.

- Šešir s velom? Jeste li poludjeli, gospođice Hewitt? Ne može se nositi veo u plesnoj dvorani, ne uz jednu od mojih haljina. U kosi dopuštam samo cvjetove od dragulja. Kad već govorimo o *les cheveux*, Maud, zabilježi. Poslat ću gospodina Duquesnea da na dan -bala uredi kosu gospođice Hewitt. Samo se u njega može imati povjerenja da će napraviti frizuru koja je dovoljno moderna za jednu od mojih haljina.

Thaddeus se osmjehnuo. Usprkos njegovim uvjerenjima zvuči kao da Leona svim silama nastoji smisliti nekakvu krinku za proljetni bal. Imao je osjećaj da vodi izgubljenu bitku.

Otvorio je kuhinjska vrata i pustio Foga u vrt. Putem natrag do knjižnice zastao je pred vratima jutarnje sobe i pomalo se zabavljajući promatrao mahnitnu scenu. Nikad nije vidio Leonu tako izmučenu, čak ni dok je bježala s mjesta umorstva.

Madam LaFontaine, sićušna žena oštih crta lica odjevena u elegantnu tamnoplavu haljinu, dominirala je u prizoru. Njezina je sitna grada prkosila impresivnom glasu. Stajala je usred zbirke uzoraka tkanina raširenih po sagu i po stolu te upravljala postupcima dviju izmučenih pomoćnica. U jednoj je ruci držala sklopljenu lepezu mašući njome kao da dirigira orkestru.

- *Alors*, maknite se od satena boje dima, gospođice Hewitt. - Madam LaFontaine je prilično oštro lupnula lepezom po Leoninim prstima.

- Jao. - Leona je žurno ispustila komad sivog satena.

- Madam LaFontaine ima posve pravo -ustvrdila je Victoria s druge strane stola. - Morate se držati sjajnih nijansa.

- Sasvim točno, *lady* Milden. - Madam LaFontaine joj je dobacila pogled odobravanja, a zatim se naglo okrenula i uperila lepezu u jednu od svojih pomoćnica. - Donesi mi svilu boje jantara. Vjerujem da će savršeno odgovarati neobičnim očima gospođice Hewitt.

Pojavio se komad tkanine, te je raširen na stolu. Victoria je, doimajući se živahnijom nego bilo kada tijekom nekoliko posljednjih godina, prišla bliže kako bi se posavjetovala s madam LaFontaine. Dvije su žene proučavale jantarnozlatnu svilu kao da je riječ o zemljovidu koji pokazuje gdje se nalazi skriveno blago.

- *Out, parfait* - ustvrdila je madam LaFontaine.

- Napraviti ću je s najelegantnijom, najdelikatnijom izbočinom straga i, naravno, s bogatom povlakom.

- Poljubila je vrhove prstiju.

Leona je u tom trenutku pogledala prema vratima i opazila Thaddeusa. S određenim je osjećajem zadovoljstva promatrao njezin očajnički izraz lica, lagano joj mahnuo i zaputio se niz hodnik. Jedva je čekao da iziđe iz kuće, baš kao i Fog.

Na ulici je zaustavio fijaker, udobno se smjestio i razmišljao o intrigantnoj novoj zagonetki koja ga je zaokupljala tijekom proteklog sata. Pojavila se dok je objašnjavao Leoni da Caleb Jones vjeruje da imaju posla s opasnom zavjerom čiji je cilj krađa utemeljiteljeve tajne formule.

Leona mu je postavila mnogo pitanja, ali ima jedno veoma važno pitanje koje nije postavila;

GIGA

pitanje koje bi postavila svaka prirodno znatiželjna osoba.

Nije pitala o naravi i svojstvima formule koja je tako opasna i moćna da ljude može navesti na umorstvo. Mogao je jedino zaključiti da ga nije postavila jer je već znala odgovor.

Istina o tome koja je bila svrha formule poznata je samo malenoj nekolicini unutar Društva.

Pitanje kako je Leona došla do tog podatka doista je intrigantno.

- Odlučila sam postati savjetnica za posredovanje u sklapanju brakova - objavila je Victoria. Thaddeus je podigao pogled sa svojeg lososa i krumpira. - Što si rekla?
- Victoria ga je fiksirala izazovnim pogledom s drugoga kraja dugog stola. - Čuo si me.
- Čuo sam te - uljudno se složio. - Ali ne razumijem.
- Zaključila sam da članovi Ezoteričnog društva trebaju moje posebne sposobnosti kako bi sklapali odgovarajuće bračne veze. Onima koji posjeduju izražene darovitosti veoma je teško snaći se u tome, znaš. Uzmi sebe, na primjer.
- Thaddeus je pogledao Leonu, tražeći objašnjenje. - Mislim da mi je nešto promaklo u ovom razgovoru.
- Leona se nasmiješila. - To je sjajna ideja. Tvoja je teta nadarena za bračno posredovanje.
- Shvaćam - rekao je.
- Također se nalazim u dobrom položaju za pomaganje ljudima da pronađu odgovarajuće partnere - nastavila je Victoria. - Na kraju krajeva, cijeli sam život članica Ezoteričnog društva. Štoviše, udala sam se u obitelj Jones. To znači da imam izvrsne veze na svim razinama Društva. Moći ću se raspitivati o pojedincima kako bih utvrdila koga treba s kim upoznati.
- To je zanimljiva ideja - oprezno će Thaddeus.
- Kako kaniš reklamirati svoje usluge?
- Usmenom predajom. Bez brige, vijest će se veoma brzo proširiti.
- Sigurno hoće - rekao je Thaddeus, a zabavljala ga je pomisao na ono što će reći njegova majka kad sazna za Victorijine planove.
- Napraviti ću registar onih koji traže partnere -reče Victoria, a uzbuđenje joj je razvedrilo cijelo lice. - Obavljat ću razgovore i voditi bilješke. Gospođica Hewitt je uvjeren da ću uskoro postati veoma tražena.
- Nije vidio svoju tetu ovako punu entuzijazma otkako je pokopan njezin muž. Leoni je mogao zahvaliti na toj preobrazbi. Nasmiješio joj se.
- Siguran sam da gospođica Hewitt ima pravo
- reče. Opet se okrenuo k Victoriji. - Iako moram priznati da te nikad nisam zamišljao kao poslovnu ženu, teta Vicky.
- Gospođica Hewitt je objasnila da ljudi ne cijene savjete ukoliko ne plate za njih.
- Nasmijao se. - Gospođica Hewitt bi to trebala znati.

Leona se naglo probudila i trenutak nepomično ležala, čekajući da izblijede posljednji djelići neugodnog sna. Tada je polako sjela pokušavajući odgonetnuti što ju je trgnulo iz nemirnog sna.

Iz sjenki se opet začulo tiho rezanje. Shvatila je da to nije bio prvi put da je Fog dao upozorenje.

- Sto je? - Odgurnula je pokrivače i ustala. - Sto nije u redu?

Fog je bio kraj prozora, s prednjim šapama podignutim na prozorsku dasku, a glava mu se ocrtavala na mjesecini. Prišla mu je. Kad ga je dotaknula, osjetila je napete mišiče ispod njegove dlake.

Zajedno su gledali u vrt. Trenutak nije vidjela ništa neobično. Tada je opazila treperavo svjetlo. Netko se kretao kroz grmlje. U jednoj je ruci držao fenjer u kojem je gorjelo slabo svjetlo. Prsti su joj se ukočili na Fogu. - Uljez - rekla je. - Moram oglasiti uzbunu.

No baš kad se kanila okrenuti i jurnuti prema vratima, drugi je lik izišao iz kuhinje i brzo se zaputio prema osobi s fenjerom.

- To je Thaddeus - rekla je Fogu. - Što se događa, za ime svijeta?

Dolje je par kratko razgovarao. Čovjek s fenjerom otišao je na isti način na koji je i došao, nastavši u noći. Thaddeus se vratio u kuću.

Požurila je do vrata spavaće sobe i tiho ih otvorila. Fog je odano tapkao za njom i pokušao gurnuti njušku kroz uski otvor. Iz prizemlja su se začuli tihi koraci. Thaddeus je otišao u predvorje.

Šire je otvorila vrata. Fog je praktički skočio u hodnik i jurnuo prema stubama. Zgrabila je kućnu haljinu s kukice i pošla za njim.

Kad je stigla do vrha stubišta, vidjela je Foga u prizemlju kako uzbuđeno poskakuje oko Thaddeusa. Obojicu je osvjetljavala slaba svjetlost zidnog svijećnjaka. Thaddeus je na sebi imao crnu lanenu košulju, crne hlače, čizme i dugi crni ogrtač što ga je nosio one noći kad su se sreli u Delbridgeovu muzeju.

Obuzela ju je panika. Stežući revere svoje kućne haljine, desnom se rukom uhvatila za ogradu stubišta i jurnula dolje. Thaddeus ju je čekao u sjen-kama u podnožju stubišta.

- Trebao sam znati da neću moći otići a da ne uzbunim psa i tebe - rekao je.

- Kamo ideš u ovo doba noći? - Zaustavila se na posljednjoj stubi. - Tko je bio čovjek u vrtu? Onaj s fenjerom?

- Vidjela si Pinea? - Nasmiješio se i prstima joj pomilovao obraz. - Zacijelo nisi spavala nimalo čvršće od mene.

- Thaddeuse, molim te, što se ovdje događa? Spustio je ruku. - Nemam vremena objašnjavati. Obećavam da ću ti ujutro sve ispričati.

Osjetila je njegovu odlučnost i žurbu, te je znala da ga neće zaustaviti ništa što bi mogla reći.

- Mogla bih poći s tobom - brzo je rekla.

To ga je na trenutak zbunilo. Tada se nasmiješio. - Da, mogla bi. Ali nećeš.

- Onda uzmi Foga.

- Njegov je zadatak čuvati tebe. Nemoj se zabrinjavati zbog mene, slatka moja. Bit ću dobro. Imam ponešto iskustva u ovakvim stvarima.

- Ima li to kakve veze s tvojim poslom istražitelja?

- Da.

Nagnuo se naprijed i poljubio je pomalo žestoko, kao da ona pripada njemu i on se kani pobrinuti da nikad ne zaboravi tu činjenicu.

Trenutak kasnije izišao je u noć i zatvorio vrata za sobom.

Njegovo je pravo ime Foxcroft, ali svi su ga tako dugo zvali Red da to zacijelo nije znao nitko osim njegove majke. Bio je žilav, crvenokos i lukav, a od rođenja je živio na najokrutnijim gradskim ulicama. Njegovu su instinkti bili izoštrani. Od samog početka suradnje s čovjekom koji ga je čekao u uličici znao je da je njegov poslodavac opasan.

Nije bilo teško doći do tog zaključka. Svaki džentlmen koji se ne boji dogovarati sastanke u mračnim uličicama u ovom dijelu grada je ili izrazito opasan ili je obična budala. Nakon njihova prvog susreta, prije otprilike dvije godine, Red je brzo zaključio da njegov poslodavac sigurno nije budala. Tako je ostala samo druga mogućnost.

Red je zastao unutar slabašnog kruga svjetla što ga je davala ulična lampa i zavirio u uličicu. Činilo mu se da ondje osjeća nečiju nazočnost, ali nije bio siguran.

- Jeste li ovdje, gospodine? - oprezno je pitao.

- Da, Rede, ovdje sam. Primio sam tvoju poruku. Imaš vijesti?

Glas ga je uvijek podsjećao na udaljenu grmljavinu oluje koja se sprema, dubok i zloslutan. Red nikad nije vidio džentlmenovo lice i ne bi ga mogao opisati. Nije znao kako se zove. Ali noću, na ulicama, čovjek je bio poznat kao Duh.

Red je katkad osjećao žmarce pri pomisli da možda radi za mrtvaca, ali nije se moglo zaniijekati da, barem u ovom slučaju, mrtvi plaćaju bolje od živih, a Red kod kuće ima šest gladnih usta.

- Je, gospodine - rekao je. Maknuo se iz relativne sigurnosti svjetla ulične lampe i približio mračnom ulazu u uličicu. - U gostionici se priča da je noćas umrla još jedna cura, a jedna je sinoć nestala.

Duh je kratko šutio. Tišina je potrajala dovoljno dugo da se Red počeo pitati nije li se prikaza stopila sa sjenkama.

- Kako se zovu te cure i gdje žive? - upita Duh.

- Ona koja je mrtva zvala se Bella Newport. Kažu da je njezino tijelo još uvijek ondje gdje ga je Ponoćno Čudovište ostavilo, u podrumu ispod njezine sobe u Ulici Dalton. Čovjek koji ju je našao bojao se pozvati policiju da ne bi pomislili da ju je on ubio. Grlo joj je prerezano, kao kod ostalih.

- Sto je s drugom curom? S onom koja je nestala?

- Annie Spence. Radi na ulici ispred Falcona. Vlasnik gostionice kaže da je cijelu večer bila vani pod uličnom lampom. Ali nije niti jednu mušteriju dovela gore. Mislio je da posao slabo ide, baš kao i njegov. Rano je zatvorio i izišao vidjeti je li raspoložena za one stvari. Ali nije je bilo. Veoma je zabrinut za nju. Kaže da joj nije slično samo tako otići s mušterijom.

- Je li tko opazio da neka od tih cura razgovara s nekim muškarcem ranije tijekom večeri?

- Ne znam za Bellu Newport. Ali vlasnik gostionice mi je rekao da se Annie hvalisala da je neki džentlmen povremeno promatra u proteklim danima. Mislila je da je čovjek veoma otmjen, ali je rekla da je sramežljiv kad je riječ o pristupanju curi.

- Hvala, Rede.

Kočija se pojavila iz lagane magle i prošla dalje. Red je svoju pozornost zadržao na tminom ispunjenoj uličici. Učinilo mu se da je opazio slabašno pomicanje sjenki, ali nije mogao biti siguran. Stro-pot kotača i topot konjskih kopita prikrili su svaki zvuk koraka, pod pretpostavkom da je uopće bilo koraka.

Kad se vozilo opet izgubilo u magli, Red je znao da je ostao sam. Polako je pošao naprijed. I doista, na kamenu za popločavanje nalazila se uobičajena omotnica. Unutra će biti novca, možda dovoljno da svojoj ženi kupi novi šeširić. Bessie bi bila presretna. Nije odobravalala njegovu novu karijeru pomoćnika jednog duha, ali nije imala ništa protiv prihoda.

Gurnuo je debelu omotnicu u unutrašnji džep kaputa i požurio prema svojem domu. Kad bude pijuckao vrući čaj i sjedio ispred tople vatre, moći će samog sebe uvjeriti da zapravo ne radi

GIGA

za mrtvaca.

Nikakav pozornik nije čuvao stražu ispred mračne, trošne zgrade, a na ulici se nije okupilo mnoštvo znatiželjnika. Činilo se da umorstvo Belle Newport još nije prijavljeno policiji, premda za to neće dugo trebati s obzirom na glasine koje već kolaju ulicama. Thaddeus je znao da neće imati mnogo vremena.

Pomno je osluškivao i sva su mu osjetila radila punom parom dok je provjeravao je li sam na ulici. Nije ni vidio ni čuo ništa što bi pokazivalo da je još netko u blizini. Nisu se pomicale nikakve struje energije, barem ne takve koje je on mogao detektirati.

Zadovoljan, izašao je iz sjenki kamene veže, uhvatio se za željeznu ogradu i spustio dolje, ispod razine ulice, ispred stare zgrade. Bilo je dovoljno svjetla od ulične lampe da bi se vidjeli otpaci i trulo lišće što se nakupilo u malenom prostoru.

Čuo je šuštanje i brzo tapkanje. Trenutak kasnije dva su štakora, očito razdražena jer ih je netko prekinuo u traženju plijena, jurnula uza stube i nestala ispod donjeg ruba ograde.

Uski prozori postavljeni tako da zrak i svjetlost mogu dopirati u kuhinje ispod stubišta tijekom dana sad su bili crni i neprobojni. Rukom u rukavici pritisnuo je kvaku. Vrata su se bez problema otvorila.

Zapahnuo ga je vonj smrti čim ih je otvorio. Podigao je ruku i rukavom ogrtača pokrio nos i usta.

Trenutak je stajao na pragu kako bi se donekle priviknuo na užasni ugođaj. Nakon nekoliko sekunda shvatio je da nimalo svjetlosti ulične lampe ne dopire kroz prozore.

Zatvorio je vrata, upalio lampu i odmah shvatio zašto izvana ne dopire nimalo svjetla. Prozori su bili zastrti prljavom ceradom koja je nekoć pokrivala kuhinjski pod. Osim toga maleni su pravokutnici odrezani iz cerade i čavlima zabijeni preko stakla na vrhu vrata.

Ubojica se pripremio prije umorstva. Vrebao je na svoju žrtvu.

Tijelo je ležalo na kuhinjskom stolu, vezano i s povezom na ustima. Njezina su plava kosa i haljina bile natopljene krvlju koja je istekla iz odvratne rane na vratu.

Thaddeus se prisilio da priđe bliže onomu što je ostalo od Belle Newport. Ovo je bio prvi put da je imao priliku pregledati jednu od žrtava Ponoćnog Čudovišta.

Bio je spreman na činjenicu da je žena ubijena nožem. Proširile su se glasine da su i druge dvije žrtve umrle na isti način. Na kraju krajeva, noževi su ipak najomiljenije oružje među pripadnicima zločinačkog podzemlja. Za razliku od pištolja, oni su tihi, učinkoviti i lako ih se nabavlja.

Ono što nije očekivao bila je malena posudica rumenila na stolu kraj tijela.

- Misliš da je Annie Spence ubio isti čovjek koji je ubio onu sirotu ženu koju smo našli u Delbridgeovu zdanju? - Leona je jedva mogla povjerovati u ono što je upravo čula. No s druge strane, pomislila je, još uvijek se nije oporavila od šoka što ga je doživjela kad je otkrila da Thaddeus istražuje umorstva što ih je počinilo Ponoćno Čudovište.

Victoria je zabezegnuto zurila u Thaddeusa. - Zar govoriš da je Ponoćno Čudovište bilo pozvano na Delbridgeovu zabavu? Da je bio gost?

- Ne znam je li primio pozivnicu. - Thaddeus je protrljao zatiljak. - No posve sam siguran da je one noći bio ondje. Također sam siguran da je on lovac kojeg lovim proteklih nekoliko tjedana.

Bilo je malo iza pet ujutro. Okupili su se u knjižnici. Leona i Victoria bile su u svojim jutarnjim ogrtačima. Jedna od kuharica, koja je ustala kako bi započela s pripremanjem za doručak, poslala im je pladanj čaja i prepečenca. Leona je opazila da se osoblje nimalo ne čudi onomu što bi se u drugim kućanstvima zasigurno smatralo čudnim ponašanjem.

Samo Thaddeus nije sjedio. Stajao je kraj prozora, još uvijek odjeven u crnu košulju, hlače i čizme. Nemirna energija nevidljivo je treperila u zraku oko njega. Fog ju je osjetio čim je maločas ušao u kuću. Pas se sad zadržavao uz Thaddeusa, te je hodao amo-tamo kad je to i Thaddeus činio.

- Sjećaš se one posudice za rumenilo kraj tijela u galeriji, Leona? - upita Thaddeus. - Sutnula si je vrhom cipele.

Namrštila se. - Sjećam se da sam nogom udarila nešto dok sam se pokušavala osloboditi tvog stiska - Naglo se prekinula, svjesna da je Victoria promatra fascinirana izraza lica.

Brzo je pročistila grlo. - Htjela sam reći, sjećam se da sam vrhom cipele udarila u neki maleni predmet. Ti si ga podigao, ali ja nisam vidjela o čemu se radilo.

- O posudici za rumenilo. - Vratio se do pisaćeg stola i podigao malenu porculansku posudicu ukrašenu sićušnim ružičastim ružama. - Ona što sam je noćas našao kraj tijela Belle Newport činila se veoma sličnom ovoj.

Svi su zamišljeno promatrali posudicu za rumenilo. Victoria se opet okrene k Thaddeusu.

- Što je tako neobično u posudici za rumenilo? - upita. - Rekao si da je ta sirota djevojka bila prostitutka. Svi znaju da žene te vrste rabe kozmetiku.

Thaddeus se namršti. - Žene te vrste? Zar mi govoriš da to samo prostitutke rabe? Victoria pogleda Leonu.

Leona pročisti grlo. - Glumice također rabe kozmetiku.

- I Francuskinje, naravno - doda Victoria optu-žujućim tonom. - Međutim, jedna engleska dama rabi samo najfinija pomagala za ljepotu. Može umivati lice u blagoj kupki od čiste kišnice u kojoj se namače nekoliko kriški krastavca ili limuna, ali to je sve.

- Pa, povremeno se na kožu može staviti zdrav losion napravljen od vrhnja i bjelanjaka - dometne Leona.

- Ali nikad ništa tako vulgarno kao što je rumenilo - odlučno zaključila Victoria.

Thaddeus se podbočio. - Ne mogu vjerovati. Zar ćete vas dvije ovdje sjediti i tvrditi da je za ružičastu boju što je čovjek vidi na usnama i obrazima svake dame u plesnoj dvorani zaslužno samo svakodnevno umivanje u kišnici s kriškama krastavca?

- Ženski časopisi doista pružaju neke savjete o tome kako će se postići taj mladenački sjaj - prizna Victoria. - Samo sitne lukavštine, razumiješ.

- Kakve savjete? - oštro upita Thaddeus. Leona se nagne naprijed i ulije još čaja u svoju šalicu. - Savjetuje se da dama prilično snažno gricka usne i štipa svoje obraze prije nego uđe u neku prostoriju.

Thaddeus se doimao mrko i razdraženo. - Sve su to besmislice, i vi to dobro znate.

Proizvođači kozmetike i pomagala za ljepotu sasvim dobro žive u Engleskoj. Ne pokušavajte

me uvjeriti da zarađuju svoja bogatstva prodajom svojih proizvoda isključivo glumicama, prostitutkama i ponekoj turistkinji iz Francuske.

Leona je pijuckala čaj prepuštajući riječ Victoriji.

- Vrlo dobro, Thaddeuse - ukočeno će Victoria.

- Priznat ću da zapravo ima veoma mnogo posu-dica za rumenilo po toaletnim stolićima u Engleskoj. Ali ne smiješ dahnuti ni riječi o tome izvan ove prostorije. Razumiješ li me?

Leona je prikrila smiješak. - Dobar glas engleskih žena je u tvojim rukama.

Thaddeus provuče prste kroz kosu. - Ne mogu vjerovati u sve te besmislice o tome rabi li neka žena kozmetiku ili ne.

Victoria ga prijekorno pogleda. - Nije poanta u tome što ugledne žene čine ili ne čine u privatnosti svojih spavaćih soba. Ono što ti pokušavam objasniti je činjenica da se korištenje kozmetike smatra veoma vulgarnim.

Leona je razmislila o toj primjedbi, a zatim pogledala Victoriju. - Ako je ubojica želio naglasiti da je njegova žrtva bila prostitutka, mogao je na mjestu zločina ostaviti posudicu za rumenilo.

Victoria kimne. - Da, to bi bio simboličan način na koji ju je optužio da je uličarka.

Kutovi Thaddeusovih očiju lagano su se stisnuli.

- U slučaju Belle Newport, nije samo ostavio posudicu za sobom. Na njezino je lice nanio mnogo boje.

Victoria je zaprepašteno zurila u njega. - Ubojica joj je stavio rumenilo na obraze? Jesi li siguran da to nije učinila sama žrtva prije nego je ubijena?

- Vidio sam da je ubojica morao obrisati malo krvi prije nego je nanio rumenilo - tiho će Thaddeus.

- Dobri Bože. - Victoria je zadrhtala.

Leona se namrštila. - Sto je sa ženom u Delbridgeovu muzeju?

- Ne mogu reći za nju - prizna Thaddeus. - Bilo je veoma malo svjetla, ako se sjećaš, i nisam imao priliku pregledati tijelo. - Thaddeus je proučavao malenu posudicu što ju je držao. - No s obzirom na činjenicu da je ovo rumenilo bilo na mjestu zločina, mislim da sad možemo biti prilično sigurni da je onaj koji je ubio tu ženu upravo Ponoćno Čudovište.

- Gost u kući lorda Delbridgea. - Victoria zapanjeno odmahne glavom. - Ali zašto bi tako nešto učinio? Nema nikakve logike u takvom postupku.

- Nema nikakve logike ni u klanju prostitutki -naglasni Thaddeus. - Mislim da on uživa u tome. Možda su posudice za rumenilo na mjestima zločina njegov potpis.

- Taj je čovjek zasigurno lud - šapne Leona.

- Lud, možda - složi se Thaddeus - ali nije glup. Lukav je, i uspijeva se držati u sjenkama.

- Ako Caleb Jones ima pravo, i Čudovište je lovac, nije nikakvo čudo da se tako uspješno skriva - primijeti Victoria.

Thaddeus je nastavio proučavati malenu posudicu. - Lovac koji je, čini se, za jednu noć izabrao drukčiji plijen. Pitanje je zašto je promijenio obrazac?

Leona uzdigne obrve. - Govoriš o mrtvoj ženi u Delbridgeovoj galeriji?

- Da. - Thaddeus se naslonio na pisaći stol. - Bez obzira što je ona još bila, žena koju smo našli nije bila obična uličarka. Bila je otmjena i nesumnjivo skupa pripadnica svoje profesije. Još je zanimljivije da mi je moj prijatelj iz Scotland Yarda rekao da njezino umorstvo još nije prijavljeno policiji.

- Delbridge prikriva zločin - reče Leona.

- Istina će prije ili kasnije izići na vidjelo - tiho će Victoria.

- Čini se da u ovom slučaju neće - reče Leona.

- Barem još ne, u svakom slučaju - ispravi je Thaddeus. Pogledao je Victoriju. - Treba nam više informacija, i to brzo. Dobro bi mi došla pomoćnica, teta Vicky.

Victoria raširi oči. - Želiš moju pomoć u svojoj istrazi?

GIGA

- Ako si voljna - reče Thaddeus. - Posve sam siguran da neće biti nikakve opasnosti.

Na Victorijinu se inače strogom licu pojavio neobično živahan izraz. - Rado ću pomoći da se taj odvratni ubojica dovede pred lice pravde. Ali što bih ja mogla učiniti?

- Očito mnogo znaš o kozmetici. Želio bih da jutros pođeš u kupovinu i vidiš možeš li pronaći prodavaonicu u kojoj je prodana ova posudica za rumenilo. Očito je prilično skupa. To bi trebalo smanjiti popis prodavaonica u kojima se prodaju takve stvari.

- Da, tako je - reče Victoria, još uvijek se doimajući pomalo omamljenom. - Zapravo, pada mi na pamet samo nekoliko mjesta gdje se prodaju tako fini kozmetički proizvodi.

- Što je sa mnom? - Leona upita Thaddeusa. - Sigurno neću ovdje sjediti i čekati na probu haljine dok ti i tvoja teta istražujete.

Nasmiješio se. - Ti i ja ćemo danas posjetiti neke osobe. Mislim da je prva upoznala ubojicu i moći će mi dati njegov detaljan opis.

- Doista? To bi bilo krasno. Tko je to?

- Netko koga prilično dobro poznaješ.

S nevjericom je zurila u njega. - Ja poznajem osobu koja je upoznala Ponoćno Čudovište?

- Bojim se da poznaješ - reče Thaddeus.

- Dakle slušajte, gospođo Ravenglass, već sam vam rekao da ne smijete dovesti tog psa u moju prodavaonicu. - Chester Goodhew je skočio na noge iza svojeg pisaćeg stola, nervozno promatrajući Foga. - To nije higijenski.

- Možda nije - reče Leona. Nasmiješila se iza crnog vela. - No zaključila sam da mi je, zahvaljujući lošim osobinama klijenata koje mi u posljednje vrijeme šalžete, potrebna neka vrsta tjelesne zaštite.

Fog se, nesvjestan činjenice da je bio uvrijeđen, spustio na pod, ispružio šape i netremice promatrao Goodhewa.

Thaddeus je ušao iza Leone i Foga. Sad je stajao u blizini, obavijen svojim nevidljivim plaštem nepomičnosti i sjenki, i proučavao doktora s izrazom lica koji je, prema Leoninu mišljenju, nevjerojatno podsjećao na Fogov. Obojica svi izgledala kao da ni u čemu ne bi više uživali od hvatanja Goodhewa za vrat.

Goodhew je tek tada opazio Thaddeusa.

- Ispričavam se, gospodine - brzo reče. - Nisam vas vidio da ondje stojite. Vjerojatno ste se došli raspitati za posebnu rasprodaju vitalnog eliksira za muškarce. Odmah ću vam se posvetiti.

- Nema žurbe - reče Thaddeus. U svoj je glas unio tek malo energije, dovoljno da prostorijom zavlada zloslutan osjećaj. - Ja sam s damom.

Goodhew je probljedio. Pribrao se uloživši vidljiv napor i opet se okrenuo k Leoni. - Sto to govorite o osobinama klijenata?

- Imamo sporazum, dr. Goodhew - oštro je rekla. - Vaš dio nagodbe uključuje provjeravanje jesu li ljudi koje mi šalžete legitimni klijenti kojima su potrebne moje usluge u radu s kristalima. Zauzvrat od mene dobivate lijep iznos. Ali činilo se da džentlmen kojeg ste mi poslali prejkjučer, gospodin Morton, vjeruje da se ja bavim pomalo drukčijim poslom.

Goodhew se trgnuo. Nelagodno je pogledao Foga, pa Thaddeusa. - Nemam pojma o čemu govorite.

Napravila je dva koraka prema pisaćem stolu. -Kako je zapravo Morton stekao dojam da bih ja mogla pristati na pružanje određene *terapije* u cilju ublažavanja kongestije muškog živčanog sustava?

Čim se pomaknula, Fog se podigao na noge i tiho zarežao. Goodhew se lecnuo i poskočio unatrag. Udario je o zid.

- Nemam pojma o čemu govorite - oštro je ponovio. - Ako je Morton stvorio neke zaključke, to nije moja krivnja.

- Upravo suprotno - reče Leona - točno je ustvrdio da ste vi postavili dijagnozu da su njegovi snovi posljedica kongestije određenih muških tekućina, a to pak stresno djeluje na živce i izaziva uznemirujuće snove.

- Siguran sam da me pogrešno shvatio.

- Rekao je da ste mu obećali jedan sat privatne terapije u *intimnom* okruženju.

- Pa? Nije li to način na koji obavljate svoj rad s kristalima, gospođo? Privatno i u intimnom okruženju?

- Savršeno dobro znate da ste namjerno Mortonu dali pogrešnu ideju o tome što može očekivati od konzultacija. Štoviše, naplatili ste mu više za moje *posebne usluge*.

- Dakle, slušajte me, gospođo Ravenglass, posao u posljednje vrijeme loše ide, znate i sami.

- Kakve to veze ima s činjenicom da me prikazujete kao prostitutku?

Goodhew je raširio ruke. - Pokušavao sam biti kreativan.

- *Kreativan* ? Preuzeli ste ulogu vlasnika bordela.

- Morton nije imao sreće s mojim vitalnim eliksirom za muškarce, a iskreno rečeno, nije bio nimalo zainteresiran za vašu terapiju kristalima. Rekao je da nema povjerenja u paranormalne

besmislice. Posve bih ga izgubio kao klijenta da nisam smislio neku novu koncepciju. Nisam mu dao nikakav poseban razlog da očekuje nešto drugo osim rada s kristalima za svoje snove.

- Gospodin Morton je svakako očekivao nešto više.

- Za to nisam ja kriv.

- U tom slučaju, zašto ste mu naplatili više? Goodhew se uspravio i poravnao ramena. - Učinio sam to za dobrobit i vas i mene. Zaključio sam da je vrijeme za povećavanje cijena.

Doista sam vam namjeravao dati pola dodatne naknade što sam je naplatio.

- Besmislice. Mislili ste da nikad neću ni saznati da više naplaćujete. Koliko je drugih klijenata kojima ste dijagnosticirali mušku kongestiju?

- Smirite se, gospođo Ravenglass. - Goodhew je mahnuo rukama. - Tek mi je nedavno pala na pamet ideja da vam šaljem takve klijente, a uvjeravam vas da k vama ne šaljem gospodu koja imaju uspjeha s mojim eliksirom.

Učinila je još jedan korak prema stolu. - Koliko ih još ima, Goodhew?

Pročistio je grlo, olabavio kravatu i s nelagodom pogledao Thaddeusa. - Veoma malo.

- *Koliko?*

Činilo se da se Goodhew nekako urušio. - Dva. Morton je bio prvi. Drugi džentlmen ima zakazano za srijedu.

Thaddeus se pomaknuo i zaputio prema pisaćem stolu na varavo ležeran način. - Pokažite nam vašu knjigu dogovorenih seansi, Goodhew.

Goodhew se namrštio. - Zašto?

- Jer želim saznati koliko još klijenata koji imaju erotske snove izazvane kongestijom muških tekućina mogu očekivati u svojim prostorijama za konzultacije - hladno će Leona.

- Rekao sam vam, ima samo još jedan dogovor te vrste. - Goodhew se oprezno vratio do svojeg pisaćeg stola, ispružio ruku i otvorio rokovnik u kožnom uvezu. - Pogledajte sami. Rekao sam vam, posao je slabo išao protekli tjedan.

Thaddeus je brzim trzajem zapešća okrenuo rokovnik prema sebi. On i Leona su zajedno proučavali stranicu za taj tjedan. Bila su tri zakazana sastanka za dame, ali samo dva za muškarce, Mortona i još jednoga.

Thaddeus je hladnim pogledom fiksirao Goodhewa. - Jesu li ovo jedina dva muškarca za koje ste tijekom proteklog tjedna zakazali seansu kod gospođe Ravenglass?

- Da, da, samo su ta dvojica - progundā Goodhew.

Thaddeus je prstom pokazao pravokutnik za srijedu. - Kad je Smith dogovorio sastanak?

- Prekjučer.

- Ujutro ili poslijepodne? - upita Thaddeus. Goodhew je oklijevao. - Sredinom jutra, vjerujem. Slušajte, što sve to znači?

Thaddeus je ignorirao pitanje. - Opišite klijenta.

Goodhew je izražajno slegnuo svojim mršavim ramenima. - Kasne dvadesete. Svijetla kosa. Veoma elegantan. Vrsta džentlmena kojeg bi žene smatrale veoma privlačnim, mislim. - Ljutito je pogledao Leonu. - Uvjeravam vas da kod njega nije bilo ničega čemu bi se moglo prigovoriti.

- Opišite mi njegovu odjeću - reče Thaddeus.

- Skupa - prasne Goodhew.

- Je li njegov ogrtač bio svijetle ili tamne boje?

- Ne sjećam se.

- Je li nosio neki nakit? Prstenje? Ukrasnu iglu za kravatu? •

Na Goodhewovu se licu pojavio tvrdoglav izraz. - Slušajte vi, ne možete očekivati da ću se sjećati svih tih pojedinosti o klijentu koji je ovdje bio samo nekoliko minuta.

- *Da, Goodhew* - reče Thaddeus, a svaka je riječ što ju je izgovorio sad sadržavala struju opčinjavajuće moći. - *Sjetit ćete se svake pojedinosti klijenta koji se predstavio kao gospodin Smith.*

Leona je zadrhtala kao da se okrnula o duha. Cilj Thaddeusove moći nije bila ona, ali je ipak osjećala energiju koja se vrtložila u prostoriji. Kao i Fog. Tiho je cvilio i nije skidao pogleda s Goodhewa.

Goodhew se iza svojeg pisaćeg stola pretvorio u ljudski kip. Zurio je u prazno. S njegova su lica nestali svi tragovi emocija.

- Sjećam se - bezizražajno je rekao.

Thaddeus ga je neumoljivo vodio kroz podroban opis gospodina Smitha. Kad je završio, Leona je znala da više nema nikakve sumnje. Od svijet-lopplave kose do štapa za šetnju odgovarao je opisu čovjeka kojeg je gospoda Cleeves nakratko uočila u Ulici Vine. Goodhew je Smitha vidio izbliza pa je mogao dati više detalja.

- ... veliki srebrni prsten s oniksom na desnoj ruci - govorio je.

- ... štap za šetnju ima srebrnu ručku u obliku glave sokola...

- ... veoma svijetle sivoplave oči...

Kad je ispitivanje završilo, Thaddeus je pogledao Leonu. Njegove su oči još uvijek bile žarke i duboke. Leona je imala osjećaj da ne bi odoljela želji da uđe u plamen kad bi previše dugo gledala u tu vatru.

- Otišao je do tvojih prostorija za konzultacije u Marigold Laneu i ondje čekao dok nisi otišla kući - reče Thaddeus. - Tada te slijedio do tvoje kuće i čekao priliku da je pretraži.

Zadrhtala je. - Taj čovjek uživa u ubijanju. Nema sumnje da ga je samo Fog spriječio u nakani da uđe dok smo gospođa Cleeves i ja bile unutra. Da nije bilo njega -

Prekinula se, ne želeći dovršiti rečenicu.

Oboje su pogledali Foga, a on je njih promatrao s izrazom uljudnog pitanja.

Leona ga je pomilovala i opet se okrenula Thaddeusu. - Misliš li da je gospodin Smith doista Ponoćno Čudovište?

- Nimalo ne sumnjam da je tako. - Thaddeus se okrenuo prema vratima. - Dođi. Moramo poći na naš sljedeći sastanak. Izrazito je važno da saznamo ime mrtve žene koju smo našli u Delbridgeovu muzeju.

Leona je pogledala nepomičnog čovjeka iza pisaćeg stola. - Sto ćemo s dr. Goodhewom?

- Što bismo s njim? - Thaddeus je otvorio ulazna vrata. - Sto se mene tiče, može ondje stajati dok na vrbi rodi grožđe.

- Ne možeš ga tako ostaviti, Thaddeuse. Koliko će trajati začaranost?

Vrelina u njegovim očima, koja se počela hladiti, još se jednom rasplamsala.

- To nije začaranost, dovraga - rekao je. Iznenadio ju je oštar odgovor.

- Žao mi je - rekla je i požurila prema vratima s Fogom. - Nisam te željela uvrijediti.

Pogledao ju je kao da može vidjeti ravno kroz ru[^]tu koprenu.

- Ja nisam čarobnjak - bezizražajnim tonom reče Thaddeus.

- Naravno da nisi - složila se. - Ne postoji čaranje. Upotrijebila sam izraz *začaranost* u metaforičnom smislu.

- Više bih volio da tu riječ uopće ne rabiš - procijedio je. - Barem ne kad govoriš o meni. Ja sam hipnotizer, veoma moćan hipnotizer, svakako, ali moje su sposobnosti paranormalne, a ne nadnaravne.

- Da, znam, ali -

Bradom je pokazao ukočenog čovjeka. - Nema ničeg čarobnog u hipnozi. Upotrijebio sam svoje moći kako bih privremeno neutralizirao njegova osjetila. Mnogi praktičari to mogu učiniti do različitih stupnjeva. Premda je u tom stanju subjekt podložan sugestijama, nema nikakva čaranja. Samo je riječ o manipuliranju određenim strujama.

Odjednom je shvatila.

- Budi uvjeren da nisi jedini koji je patio od optužbi da se bavi okultizmom - tiho je rekla. -

Dok sam radila u Little Ticktonu, više puta sam slušala lekcije jednoga svećenika o zlu što ga činim svojim radom, te mi je savjetovao neka se okanim svojega zanimanja. U ranijim

generacijama žene iz moje obitelji često su bile primorane u tajnosti se baviti svojim vještinama, inače im je prijetila opasnost da ih spale na lomači. Više njih moralo je bježati glavom bez obzira od nekog previše revnog fanatika koji je mislio da mu je Bog dodijelio zadatak čišćenja svijeta od vještica i čarobnica. Čak i danas, čak unutar Društva, ima onih koji čitatelje kristala smatraju malo boljima od zabavljača na sajmovima.

Stajao je ondje nekoliko sekunda, napet i nepomičan, a tada se činilo da njegove napetosti polako nestaje. Iz očiju mu je nestalo vatre.

- Da - rekao je. - Ti razumiješ. Oduvijek si razumjela, od samog početka. Dođi, vrijeme je da krenemo.

Pročistila je grlo. - Doista ne smiješ dr. Goodhewa ostaviti u tom stanju, Thaddeuse. Sto ako ne dođe k sebi? Što ako netko ude ovamo i pomisli da je dobio napadaj paralize? - Pala joj je na pamet užasavajuća pomisao. - Nebesa, što ako netko pomisli da je *mrtav*, a on je zapravo *živ*? Postoje priče o takvim stvarima, grozne priče o ljudima koji su slučajno živi pokopani jer su svi mislili da su mrtvi.

Opet ju je iznenadio svojim brzim, vučjim osmijehom. - Je li ti ikad itko rekao da imaš izvrsnu maštu?

Lecnula se. - To je zacijelo posljedica dugotrajnog usmjeravanja tuđih snova. Thaddeuse, dr. Goodhew mi nije nimalo simpatičan, ali doista mislim da ga ne bismo smjeli ostaviti u transu. Bepomoćan je.

- Smiri se, draga moja. Ukoliko ne izgovorim točne upute po pitanju završetka transa, učinak hipnoze nestaje nakon nekoliko sati. Kad je riječ o hipnozi, čak i paranormalno pojačanoj hipnozi, učinak uvijek polako nestaje. To može biti prilično nezgodno u ovakvim slučajevima. - Oslobodi ga - naredila je izgubivši strpljenje. - Previše je ranjiv u tom stanju. Što ako neki lopov ude ovamo?

Thaddeusova su se usta trznula. - U redu. Ne mogu zamisliti da u Londonu ima baš mnogo lopova kojima je potrebna godišnja zaliha Goodhewova vitalnog eliksira za muškarce. Unatoč tomu, ako će te to smiriti, oslobodit ću ga.

- Hvala ti.

Thaddeusov se glas blago valjao prostorijom ispunjavajući je beskonačnom snagom velikog mora. - *Goodhew, probudit ćete se kad ura odbije četvrt sata. Razumijete li?*

- Da - reče Goodhew.

Thaddeus je uzeo Leonu pod ruku i izveo je do stubišta ispred kuće.

Osvrnula se preko ramena. - Hoće li se sjećati onoga što nam je ispričao dok je bio u transu?

- Ne, osim ako se ja ne vratim i kažem mu neka se sjeti. - Thaddeus se opet nasmiješio, ovoga puta sa zadovoljstvom. - No budi uvjeren da će se sigurno sjećati koliko si bila ljutita zbog vrste klijenata kakve ti je počeo slati. I ne vjerujem da će tako brzo zaboraviti Foga.

Uzdahnula je. - Čini se da će mi, kad se sve uzme u obzir, trebati netko drugi tko će mi slati klijente. Neko će mi vrijeme doista nedostajati klijenti.

U tri sata toga poslijepodneva stigli su na dogovoreni sastanak na Trgu Bluegate. Fog više nije bio s njima jer su ga ostavili da uživa u vrtu obitelji Ware.

Uvedeni su u veliku knjižnicu uređenu po najnovijoj modi. Draperije od tamnocrvena baršuna bile su učvršćene zlatnim uzetom, razotkrivajući visoke prozore. Pod je bio pokriven crvenim, plavim i zlatnim sagom s kompliciranim cvjetnim uzorkom. Zidne tapete imale su fini prugasti dizajn u istim bojama.

Adam Harrow se s ležernom elegancijom naslanjao na kut velikog, sjajno poliranog pisaćeg stola.

Gospodin Pierce je sjedio za stolom. Nije bio visok, ali se doimao čvrstim i nabijenim poput lučkog radnika. U njegovoj su se crnoj kosi vidjele prve srebrne vlasi. Promatrao je Leonu i Thaddeusa blistavim plavim očima.

Na sagu ispred kamina ležao je ispružen velik lovački pas. Leona je objasnila Thaddeusu da je životinja glavni razlog iz kojega ih Fog ne može pratiti. Caesar ne podnosi nazočnost drugih pasa na svojem teritoriju.

Ustao je, držeći se poput ostarjele kraljevske ličnosti, i ukočeno pošao naprijed kako bi pozdravio pridošlice.

- Zdravo, Caesare. - Leona mu je rukom u rukavici protrljala uši.

Caesar se okrenuo Thaddeusu koji je ponovio pozdrav. Zadovoljan, veliki se pas vratio na svoje mjesto ispred kamina i ponovno se spustio na pod.

Gospodin Pierce je ustao iza pisaćeg stola.

- Gospođice Hewitt - rekao je svojim glasom koji je podsjećao na konjak i cigare. - Zadovoljstvo mi je, kao i uvijek.

Leona se toplo nasmiješila. - Mnogo vam hvala što ste nas danas primili, gospodine Pierce.

- Nema na čemu. Izvolite sjesti. - Kimnuo je glavom Thaddeusu. - Ware.

- Pierce. - Thaddeus je uzvratio na kratak, muževan pozdrav, a zatim je učinio isto s Adamom Harrowom. - Gospodine Harrow.

Adamova su se usta izvila u neveselom osmijehu koji je odavao dosadu. - Zašto se u posljednje vrijeme događa da, kad god se okrenem, naletim na vas, Ware?

- Koincidencija je čudna sila - reče Thaddeus. Adam se doimao uvrijeđenim. - Ne vjerujem u slučajnosti ništa više od članova vašeg Ezoteričnog društva.

Thaddeus se osmjehnuo. - U tom, slučaju, mogu se jedino nad ti da nećete smatrati potrebnim poduzeti drastičnije korake kako biste me se riješili.

Pierce ironično uzdigne obrve. - Imam osjećaj da bi se trebalo silno potruditi kako biste vi nestali, gospodine.

Ali vjerojatno to ne bi bila posve nepoznata vrsta truda, pomisli Thaddeus. - Dat ću sve od sebe kako vas ne bih doveo u nepriliku - reče.

Pierce se tiho nasmije. - Mislim da se savršeno dobro razumijemo, gospodine. Molim vas, izvolite sjesti.

Vrata knjižnice su se bešumno otvorila. Pojavio se mlad lakaj s pladnjem za čaj. Spustio ga je na nizak stolić i pogledao Piercea.

- Hvala, Roberte - reče Pierce. - To će biti sve. Thaddeus je proučavao finu liniju Robertove čeljusti i zaobljenost njegove potkoljenice u tijesno pripijenoj livreji. Lakaj je još jedna žena u muškoj odjeći, baš kao i batler koji ih je uveo u knjižnicu. Činilo se da je cijelo Pierceovo kućanstvo sastavljeno od žena koje žive kao muškarci.

Pierce pogleda Leonu. - Hoćete li nas vi počastiti?

- Naravno. - Leona se nagne naprijed i podigne čajnik.

Adam klizne s kuta pisaćeg stola i počne dijeliti šalice dok ih je Leona punila. Kad je pružila šalicu Pierceu, Thaddeus je opazio suptilnu intimnost koja je prožimala malenu, prozaičnu

gestu. Kad je prvi put vidio par zajedno, bio je gotovo siguran da su ljubavnice. Danas je bio posve siguran u svoj zaključak.

- No, dakle - reče Pierce - imam popis gostiju s Delbridgeove zabave, kako ste tražili.

Oprostite mi na radoznalosti, ali prije nego vam otkrijem imena, moram pitati zašto su vam potrebna.

Leona spusti čajnik. - Nadamo se da će na tom popisu biti ime žene čije smo tijelo one noći našli.

- Da, Adam mi je pričao o tome. - Pierce se namršti. - Ako joj ne znate čak ni ime, zašto istražujete njezinu smrt?

Thaddeus se udobnije smjestio u naslonjaču. - Imam razloga vjerovati da je osoba koja ju je ubila ista ona koja je nedavno ubila dvije prostitutke.

Adam se zapanjeno zagleda u njega. - Govorite li o onom zlikovcu kojeg u novinama zovu Ponoćno Čudovište?

- Da - reče Thaddeus. - Ezoterično me društvo angažiralo da pronađem ubojicu.

Pierce se doimao zaintrigiran. - Zašto je Društvu stalo do tih umorstava?

- Imamo razloga vjerovati da ubojica posjeduje određene opasne sposobnosti koje će policiji otežavati njegovo otkrivanje.

- Shvaćam. - Pierce nije bio osobito impresioniran. - A Društvo osjeća obvezu uloviti toga ubojicu, je li o tome riječ? Kako veoma plemenito.

- To nije posve altruističan pothvat - suho će Thaddeus. - Društvo je zabrinuto, naravno, da će ubojica, zahvaljujući svojim sposobnostima, moći unedogled djelovati a da ga policija u tome ne osujeti. Ali također se boji da će se, ako i kad ga policija uhiti, u tisku razotkriti paranormalni aspekti njegove naravi. Novine i jeftini romani stvorili bi veliku senzaciju, takvu koja bi mogla imati trajne učinke na javno mnijenje.

- Ah, da, sad razumijem. - Pierce kimne, zadovoljan. - Bojite se posljedica takvog otkrića.

- Sve u svemu, javnost na sve paranormalno gleda sa skepticizmom ili velikom radoznalošću - reče Thaddeus. - U najgorem slučaju, one koji tvrde da posjeduju izrazite sposobnosti smatra prevarantima. U najboljem slučaju, doživljava ih kao one koji nude kontroverzna izlječenja ili samo kao zabavljače.

Adam ponovno jednim bokom sjedne na kut pisaćeg stola. - Ali kad bi se pročulo da Ponoćno Čudovište posjeduje neke veoma opasne paranormalne sposobnosti, stav javnosti mogao bi biti krajnje neprijateljski. Ljudi bi se lako mogli okrenuti protiv svih onih koji tvrde da posjeduju paranormalne sposobnosti, uključujući i one koji slučajno doista posjeduju određene moći.

- Ezoterično društvo bi, naravno, više voljelo da se to ne dogodi - blago će Thaddeus.

Pierce i Adam razmijene poglede intimnog razumijevanja.

- Sasvim je točno da javnost može uvelike otežavati život onima koji se ne žele uklopiti u ono što se smatra uglednim normama - tiho će Pierce.

- Hoćete li nam pomoći? - upita Leona.

- Dat ću vam popis. - Pierce otvori ladicu pisaćeg stola i izvadi list papira.

Thaddeus ustane iz svojeg naslonjača i uzme papir. Pogledao je imena. - Neću pitati kako ste došli do popisa.

Pierce slegne ramenima. - Mogu vam slobodno reći. Nije bilo nikakva posebnog trika. U prigodama kada Delbridge ima goste, zapošljava tajnika koji je slučajno prijatelj mojeg tajnika.

Leona se nasmiješila. - Ovo je malen svijet.

Adam se također nasmiješi. - Doista jest kad je riječ o svijetu privatnih tajnika koje zapošljava elita. Njihovi su krugovi još manji i užu nego oni njihovih poslodavaca.

Thaddeus je proučavao popis. - Većina imena odnosi se na Delbridgeove muške goste.

Ponoćno Čudovište bi lako moglo biti među njima. Ali zasad se želim usredotočiti na žene.

Ima ih dvanaest.

- Sve skupe dame noći - reče Pierce.

- Jedna od njih više neće biti među živima - primijeti Thaddeus. - Premda umorstvo nije prijavljeno, očekivao bih da je jedna od drugih žena na ovom popisu možda opazila njezin nestanak. Svijet ekskluzivnih kurtizana također je prilično malen.

Pierce se nagne unatrag u svojem naslonjaču. -Ne znam je li to važno, ali postoji jedna žena koja je one večeri lako mogla biti ondje, ali njezino ime nije na popisu.

Thaddeus je na to podigao glavu. - Tko?

- Delbridgeova ljubavnica. Vidio sam ih zajedno u kazalištu. Nismo se upoznali, ali izuzetno je lijepa. Nitko ne zna mnogo o njoj. Međutim, ima glasina.

- Kakvih glasina? - upita Leona.

- Priča se da je nekoć bila glumica. Povrh toga, čula sam glasine da nije osobito vjerna Delbridgeu.

Leona pogleda Thaddeusa. - Mrtva žena u galeriji očito je za tu noć imala nekakav dogovor.

- Čuo sam da se Delbridgeova ljubavnica upuštala u niz kratkih veza dok je bila pod njegovom zaštitom. Sve su te veze bile s muškarcima koji skupljaju antikvitete.

Thaddeus ga pogleda. - A Delbridge ima običaj krasti te antikvitete ako ih ne može pribaviti na neki drugi način. Pitam se je li imao običaj koristiti se svojom ljubavnicom da bi dobio pristup zbirka nekih svojih rivala.

- To ne bi bio prvi put da se neki muškarac koristio svojom ljubavnicom kako bi ostvario svoje ciljeve - primijeti Pierce.

- Delbridge se možda nije potrudio poslati formalnu pozivnicu svojoj ljubavnici jer ju je osobno kanio dovesti - reče Leona.

- Ili je njezino ime možda izostavljeno s popisa jer je Delbridge unaprijed znao da ona neće preživjeti noć - tiho će Thaddeus. - Za slučaj istrage, nije želio nikakve potvrde da je te večeri bila nazočna u kući.

Uskoro nakon toga izišli su iz kuće. Unajmljena ih je kočija čekala na ulici. Thaddeus je pomogao Leoni da se popne u kabinu. Skuti njezine tamno-ljubičaste haljine lepršali su oko njegove ruke. Opazio je zamamne obrise jedne lijepo oblikovane noge u čarapi. Brzo je nestala ispod nabora podsuknje. Navrla su sjećanja na interludij u stakleniku. Sve se u njemu čvrsto stegnulo.

Popeo se u kočiju za Leonom i sjeo joj prekoputa. Gledao je kako namješta nabore i ukrase svojih skuta.

- Mogu razumjeti zašto bi ženi katkad bilo udobno i prikladno nositi mušku odjeću - rekao je.

-Ali s muškog stanovišta moram ti reći da se mnogo dobroga može reći za prizor žene u haljini.

Leona se nasmiješila. - Govoreći sa ženskog stanovišta, uvjeravam te da se mnogo dobroga može reći za mogućnost izbora.

Kočija je krenula naprijed. Thaddeus se osvrnuo prema lijepoj Pierceovoj kući. - Imam dojam da su sve žene u Pierceovu životu odlučile odustati od mogućnosti nošenja haljina i podsukanja kako bi mogle živjeti u muškoj odjeći.

- Opazio si da su sve sluge zapravo žene? -iznenađeno upita Leona.

- Da.

- Kako si to vidio?

Slegnuo je ramenima. - Kad jednom počneš sumnjati u vidljivo, počneš gledati ispod površine.

Leona je slijedila njegov pogled do ulaznih vrata kuće. - Fascinantno je to da veoma malo ljudi gleda ispod površine. Gospodin Pierce i Adam, kao i njihovi poznanici i prijatelji u Janus-klubu, redovito hodaju naokolo kao muškarci, a čini se da to nitko ne primjećuje.

- Mene ne intrigira činjenica da su to sve žene preodjevene u muškarce - reče Thaddeus.

GIGA

- Što te intrigira?

Nasmiješio se i ispružio jednu nogu, dopuštajući da kao slučajno dotakne njezine skute.

- To je pomisao na reakciju svih džentlmena koji trenutno uživaju u svojem konjaku i cigarama u svojim klubovima u Ulici St. James ako bi ikad saznali da je jedan od najbogatijih, najzagonetnijih zločinačkih šefova u Londonu zapravo žena.

Grozničavo uzbuđenje obuzelo je Delbridgea kad je ušao vi tihu odaju. Mjesecima je čekao na ovaj trenutak.

Drevna kamena prostorija nije imala prozora. Unutar četiri zida pulsirala je moć, teška i zloslutna poput magle vani.

Aura prijeteće energije nije bila plod njegove mašte. Njegova su osjetila bila širom otvorena i registrirala snažne paranormalne struje što su se vrtložile u odaji. Stvarala su ih petorica muškaraca koja su sjedila za velikim stolom u obliku konjske potkove. Svaki od njih posjeduje visok stupanj nadarenosti.

Još nije znao identitete tih ljudi. Pet članova Trećega kruga, tajnovite organizacije koja mu je poznata samo kao Red smaragdne ploče, nosilo je halje s kukuljicama izvezene zagonetnim alkemijskim simbolima. Kukuljice halja bile su podignute tako da su lica svih osoba u dubokim sjenkama. Ispod kukuljica svi su na licima imali maske. Četiri su maske bile srebrne. Peta, ona koja obilježava vođu, bila je zlatna.

- Dobar dan, gospodine Delbridge - reče vođa. Oči su mu svjetlucale kroz otvore na maski. - Članovi Trećega kruga Reda smaragdne ploče raduju se vašemu daru.

Delbridge je osjećao kako mu krv pulsira u žilama. Obojica su znala da kristal nije dar, već plaća za uvođenje u organizaciju. Ispunio je zadatak što su mu ga ti ljudi postavili. Dokazao je da je dostojan mjesta među njima.

- Donio sam vam aurora-kamen, kao što ste tražili - reče Delbridge.

Osjetio je iznenadnu pohlepu i - ne postoji druga riječ za to - požudu koja je zaplamsala u odaji. Od početka svega ovoga znao je da ta petorica silno žele kristal. Uz malo sreće napokon će otkriti zašto im je taj kamen toliko važan.

- Možete predati svoj dar Trećem krugu - svečanim je tonom rekao vođa.

Lagano zamahnuvši rukom, Delbridge je izvadio baršunastu vrećicu iz džepa na svojem kaputu. Članovi su započeli uzbuđeno mrmljati.

Uživajući u trenutku, ušao je u udubljenje stola i spustio vrećicu pred vođu.

- Uz moje najbolje želje - reče.

Zlatna je maska zasvjetlucala kad je vođa podigao vrećicu. Delbridge i ostali promatrali su ga kako odvezuje uzicu i vadi kamen. Stavio je kristal na stol. Stajao je ondje, mutan i neprivlačan na prigušenoj svjetlosti.

Usljedila je kratka, nesigurna tišina.

- Ne izgleda kao nešto posebno - primijeti jedan od muškaraca.

Delbridge je osjetio lagani treptaj tjeskobe. To je pravi kristal. Mora biti. Sve je riskirao, čak i svoj položaj u društvu, da bi ga pribavio za njih. Ako bi se ikad pročulo da se udružio s ludim znanstvenikom i hladnokrvnim ubojicom kako bi se uspio ubaciti u tajni klub, bio bi uništen. S obzirom na njegovo bogatstvo i veze, možda bi uspio izbjeći zatvor, ali skandal bi ga pratio do kraja života.

Vođa je podigao kamen i držao ga na dlanu. Ispod ruba njegove maske tanke su mu se usne izvile od zadovoljstva. - Osjećam njegovu moć.

- Mnogi kristali imaju moći - progundao je jedan od članova vijeća. - Kako znamo da je to upravo onaj kamen koji nam je potreban?

Vođa ustane. - Tako što ćemo ga testirati, naravno.

Dok je hodao kamenim podom, čelik je zveckao o čelik, kao da ispod halje nosi starinski oklop. Drhtaj je nakostriješio kosu na Delbridgeovu zatiljku. Pitao se nosi li vođa mač. Ta ga je mogućnost natjerala da s mukom proguta slinu. Intuicija ga je upozoravala da ova skupina ne bi dobro podnijela neuspjeh.

Ne mogu ga jednostavno ubiti ako kristal ne obavi ono što se od njega očekuje, uvjeravao je sebe. On je lord Delbridge. Njegove su obiteljske veze besprijekorne. Kreće se u nekima od

najboljih društvenih krugova.

Da, i nedavno je poslao Ponoćno Čudovište na dva druga džentlmena koji su imali izvrsne veze.

Nekažnjeno je počinio umorstvo. Tko kaže da ova gospoda ne mogu učiniti isto?

Smiri se. Dao si im ono što su zahtijevali, pravi aurora-kamen. Uskoro ćeš biti jedan od njih.

Vođa je zastao ispred niskih, nadsvođenih vrata u drevnom kamenom zidu, posegnuo ispod svoje duge halje i izvadio ključ. To objašnjava zveckanje, pomisli Delbridge. Vođa je ispod halje nosio čelični privjesak s nizom ključeva na njemu, a ne mač. Ta mu je spoznaja donijela olakšanje.

- Da, testiranje - sikne jedan od ostalih i skoči na noge. - Ako otključa sef, odmah ćemo znati je li lord Delbridge donio pravi kamen.

Ostali su brzo slijedili njegov primjer. Delbridge je na trenutak pomislio da su zaboravili na njega, ali se vođa još jednom okrenuo i pogledao ga, fiksirajući ga svojim hladnim očima.

- Pođite s nama, gospodine. Svjedočit ćete rezultatima svojih nastojanja zajedno s nama ostalima.

Ne pokazuj nikakav strah, Delbridge je upozorio sebe.

- Kako želite - reče. Nadao se da je zadržao hladno uljudno držanje.

Prošli su kroz uska vrata i našli se u drugoj, manjoj odaji. Vođa je upalio lampu. Delbridge se osvrnuo naokolo osjećajući mješavinu strepnje i znatiželje. Činilo se da i ova soba potječe iz drevnih vremena. Također nije imala prozora. Delbridge je pogledao teška, željezom okovana vrata s masivnom bravom i zaključio da je malena odaja nekoć vjerojatno služila kao sigurno spremište.

Veliki čelični sef stajao je na debelom sagu u sredini prostorije. Doimao se starim. Kraj sedamnaestog stoljeća, zaključio je Delbridge, razdoblje Sylvestera Jonesa, utemeljitelja Ezoteričnog društva. Je li se Treći krug uspio domoći nekog artefakta povezanog sa Sylvesterom? Obuzelo ga je uzbuđenje i rastjeralo dio bojazni. Utemeljiteljeve tajne bile su ono što je unutar Društva činilo mitove i legende.

Svjetlost lampe treperila je na zlatnoj foliji koja je pokrivala zaobljeni vrh sefa. Na zlatu su bile ugravirane riječi i simboli. Delbridge je prepoznao neke simbole kao alkemijske, a neke su riječi bile mješavina latinskog i grčkog, ali nije uspio dešifrirati njihovo značenje. Privatna šifra, zaključio je. Stari su alkemičari bilo poznati po tajnovitosti.

Na sefu nije bilo brave ni vidljive linije koja bi ukazivala na poklopac. U sredini se nalazilo duboko uleknuće obrubljeno nekom tamnom, sjajnom tvari.

Vođa pogleda Delbridgea. - Po izrazu na vašem licu vidim da imate određenu ideju o vrijednosti ovoga drevnog sefa.

- Je li pripadao Sylvesteru Jonesu? - upita Delbridge, protiv volje zadivljen. - Prije nekog vremena proširile su se glasine o provali u Ezoteričnoj kući.

- Ovo nije ukradeno u Ezoteričnoj kući - reče vođa.

Delbridgeov osjećaj intenzivnog iščekivanja malo se ublažio. - Shvaćam.

Vođa mu se zagonetno nasmiješio. - Nije pripadao utemeljitelju - tiho je rekao. - Međutim, bio je imovina nekoga komu su bile poznate njegove najveće tajne. Vjerujemo da su te tajne zaključane unutra.

Delbridge se namrštio. - Jedan od Sylvesterovih rivala?

- Njegov najveći rival, Sybil Djevica Čarobnica. Delbridge je kao gromom ošinut zurio u sef.

- Mislio sam da je Sybil samo još jedna legenda Ezoteričnog društva. Zar kažete da je ona doista postojala?

- O, da. - Vođa je pokazao staru knjigu što ju je držao u ruci. - Postojala je. Ovo je jedan od njezinih dnevnika. Godinama sam ga tražio prije no što sam ga konačno našao u knjižnici jednog starijeg člana Ezoteričnog društva. Uspio sam ga dobiti nakon njegove smrti.

Prijašnji vlasnik zacijelo nije umro prirodnom smrću, pomislio je Delbridge.

- Cijeli je dnevnik napisan privatnom šifrom Carobnice, naravno - nastavio je vođa. -
Proteklo desetljeće svojega života posvetio sam dešifriranju. Uspio sam, a sadržaj me odveo do mjesta gdje se nalazio sef.
- Sto je unutra? - upita Delbridge, jedva se usuđujući nadati. - Kopija utemeljiteljeve formule, kojim slučajem?
- Da - nestrpljivo reče jedna od drugih kukuljicom pokrivenih osoba. - Prema onome što tu piše, Sybil je doista ukrala formulu i sakrila je u taj sef.
- Ne razumijem - reče Delbridge proučavajući maskirana lica oko sebe. - Zar niste pogledali?
- Nažalost, to dosad nije bilo moguće. - Vođa čvršće stisne dnevnik. - Sef je zatvoren krajnje neobičnom spravom. Sudeći prema upozorenju napisanom na zlatnoj foliji, svaki pokušaj nasilnog otvaranja sefa rezultirat će uništenjem svih tajni u njemu.
- Delbridge se namrštitio. - Kako ćete ga otvoriti?
- Vođa podigne baršunastu vrećicu. - Sybilino upozorenje jasno kaže da je aurora-kamen ključ. Delbridgea ponovno obuzme uzbuđenje. Napokon je shvatio veličinu dara što ga je donio Trećem krugu. Nije ni čudo da su mu obećali mjesto za stolom u susjednoj odaji ako im donese kamen. Dao je tim ljudima ključ za nešto što cijene iznad svega, nešto što nisu uspjeli sami sebi priskrbiti. Osjetio je kako se njegova vlastita aura mijenja i jače pulsira. Moć stvara moć.
- Vođa je pružio dnevnik jednom od ostalih u haljama. Zatim je podigao aurora-kamen. Trenutak su svi zurili u mutni, bezbojni kristal.
- Vođa je veoma precizno spustio kamen u crno stakleno udubljenje na vrhu sefa. Začuo se škljo-caj. Savršeno je pristajao, kao da je stvoren za to mjesto.
- Delbridge je zadržavao dah. Osjećao je da i ostali, uključujući vođu, čine isto.
- Ništa se nije dogodilo.
- Zavladala je kratka, napeta tišina. Kapljice znoja izbile su po Delbridgeovu čelu.
- Ne funkcionira - progundao je netko.
- Svi su pogledali Delbridgea. Nakratko ga je paralizirao sirovi strah. No uspio se pribiti zahvaljujući snazi volje.
- Ovo je kamen što ste ga tražili - rekao je što je mirnije mogao. - Ja mogu osjetiti njegovu moć, čak i ako vi ne možete. Nisam ja kriv što ne otvara sef.
- Vođa je jednom rukom pokrio aurora-kamen. -Mislím da imate pravo. Osjećam rezonantnu moć kamena. Sad je jača, ovako u kontaktu sa sefom. Ali energija je mutna i nije fokusirana. Čini se da su posljednje riječi Sybilina upozorenja ipak istinite. Nadao sam se da im je svrha bila samo obeshrabrivanje svakog pokušaja da se sef otvori.
- Sto kaže upozorenje? - oštro upita Delbridge.
- »Samo ona koja može zapovijedati aurora--kamenu smije otvoriti ovaj sef« - citirao je vođa.
- Znači to je rješenje - uzbuđeno je šapnuo jedan od ostalih. - Energiju u kristalu treba pravilno usmjeriti kako bi se sef otključao.
- Vođa se uspravio i zamišljeno promatrao Delbridgea. - Donijeli ste nam aurora-kamen, ali on nam je beskoristan ukoliko ne nađemo nekoga tko je nadaren za rad s kristalom.
- Delbridge se prvi put nakon nekoliko minuta opustio. Hladno se nasmiješio vođi. - To ste trebali spomenuti ranije, kad ste mi postavili zadatak da nađem kristal. Rado ću vam dovesti ženu koja može raditi s aurora-kamenom. Hoće li vas to zadovoljiti?
- Dovedite nam ženu koja može otključati ovaj sef i šesto mjesto za stolom Trećega kruga bit će vaše - reče vođa.

- Zvala se Molly Stubton - reče Thaddeus. -Nitko je nije vidio od večeri Delbridgeove zabave. Danas sam dobio opis od jedne njezine suparnice. Siguran sam da je ona bila mrtva žena koju smo Leona i ja našli u galeriji.

Bilo je kasno poslijepodne. Opet su se okupili u knjižnici kako bi razmijenili informacije što su ih prikupili. Thaddeus je jedva čekao da se spusti noć. Imao je planove za tu večer.

- Jasno mi je da se gospođica Stubton nije kretala u visokom društvu - reče Victoria. - Unatoč tomu čini mi se nevjerojatnim da u tisku nije objavljeno ništa o umorstvu te žene.

- Zato što nije pronađeno tijelo, barem prema onome što kaže moj poznanik u Scotland Yardu -reče Thaddeus. - Ali među njezinim poznanicama u svijetu otmjenih prostitutki kruže glasine.

Leona ga pogleda. - Što njezine prijateljice i suparnice misle da joj se dogodilo?

- Trenutna je teorija da ju je Delbridge ubio u ljubomornom bijesu i te se noći riješio tijela. - Thaddeus je prišao prozoru. - Ima nekih stvari koje idu u prilog toj mogućnosti.

- Kojih stvari? - upita Leona.

- Bilo je opće poznato u njezinim društvenim krugovima da je Molly Stubton imala i druge ljubavnike. Ali s obzirom na način na koji je umrla i postojanje posudice za rumenilo, mislim da ju je ipak ubilo Ponoćno Čudovište.

Victoria se namrštila. - Slažem se. Nekoliko sam puta srela Delbridgea. Čini mi se da je prilično pedantan čovjek. Ne mogu zamisliti da bi počinio tako gnusno umorstvo. Ubojica je zasigurno bio poprskan žrtvinom krvlju.

Thaddeus se oslonio na svoj pisaći stol i prekrizio ruke. - Tako je. Slučajno postoje još neki dokazi u prilog toj teoriji. Mada se svi poznanici gospođice Stubton slažu u tome da je imala i druge imućne ljubavnike, neki od njih vjeruju da je to činila kako bi udovoljila Delbridgeu.

Leonina se ruka zaustavila na Fogovoj glavi. -Zašto bi neki džentlmen želio da se njegova ljubavnica upušta u veze s drugim muškarcima?

Victoria prezirno puhne kroz nos. - Kad budete u mojim godinama, gospođice Hewitt, shvatit ćete da, kad je riječ o takvim stvarima, nema nikakvih granica po pitanju perverzija koje postoje.

Leona trepne i porumeni. - Nebesa. Želite reći da je Delbridge možda doista uživao u pomisli da njegova ljubavnica i neki drugi muškarac -Prekinula se i neodređeno mahnula rukom.

- Da je njegovo gospodstvo možda uživalo gledajući je u krevetu s drugim muškarcem? - mirno zaključi Victoria. - Da, upravo sam to željela reći. Leon a proguta slinu. - Kako neobično.

- Neobično, doista - mračno će Thaddeus. -Međutim, mislim da u ovom slučaju možemo Delbridgea osloboditi optužbe za voajerizam. On je opsesivni kolekcionar. Ostala gospoda s kojima se gospođica Stubton upuštala u ljubavne veze također su bili kolekcionari. - Zastao je kako bi naglasio svoje riječi. - Njezina posljednja dva ljubavnika bila su Bloomfield i Ivington.

Leonine su se oči raširile od uzbuđenja. - Dva čovjeka ubijena otrovnim plinom.

- Točno - reče Thaddeus. - Delbridge se svojom ljubavnicom koristio kako bi dobio pristup zbirkama te dvojice muškaraca. Nakon Bloomfieldove smrti počele su kružiti glasine o krađi aurora--kamenja. On je zacijelo bio posljednji koji ga je imao prije nego ga je Delbridge ukrao. Caleb je malo istraživao. Čini se da je Bloomfield prije otprilike jedanaest godina došao do toga kristala.

Leona se ukočila. - Onda je Bloomfield taj koji je ubio moju majku.

Thaddeus je gledao kako se Fog pripija uz nju. - Čini se da je tako - blago je rekao.

- Nakon svih tih godina - šapnula je. - Nikad nisam uspjela pronaći njezina ubojicu. A sad je on mrtav, zahvaljujući još jednom ubojici.

Na Thaddeusovo zaprepaštenje, Victoria se nagnula bliže Leoni i potapšala je po ruci.

- Pravda je, bez obzira koliko bizarna, ipak ostvarena, draga moja - tiho je rekla.

- Da - reče Leona. Brzo je treptala. - Da, to je valjda točno.

Thaddeus je spustio ruke, posegnuo u džep i izvadio rupčić. Pružio joj ga je bez riječi.

- Hvala - rekla je. Obrisala je oči.

- Bloomfield je bio jednako opsesivan kao i Delbridge - nastavio je Thaddeus. - Također je bio poznat kao izrazito povučen i tajnovit. Činjenica da je kamen bio kod njega bila je velika tajna. No imam osjećaj da je barem još jedan kolekcionar bio svjestan toga da ga ima.

Victoria se namrštila. - Govoriš li o Ivingtonu?

- Da. Ako se sjećaš, Ivington je prvi otrovan. Pretpostavljam da je ubijen nakon što je otkrio da Bloomfield ima kamen. Delbridge je želio prikriti svoje tragove.

Leona je zgužvala rupčić u ruci. - Misliš li da je Molly Stubton bila ta koja je obojici dala otrov?

- Ne - reče Thaddeus. - Tijekom svoje istrage prije nego sam sreo tebe ispitao sam služinčad iz oba kućanstva. Svi su bili prilično sigurni da nitko nije bio s njihovim poslodavcima u noćima kad su umrli. Oba su muškarca čvrsto spavala, sami u svojim krevetima, a tada su se probudili i poludjeli.

Victoria smjesta kimne, shvativši. - Umorstva je obavio netko tko se uspio neopazice uvući u spavaće sobe žrtava i opet van. Lovac.

- Ista osoba s darovitošću lovca koja ubija prostitutke - reče Thaddeus.

- Ali sinoć je došlo do još jednog umorstva, a šire se i glasine da je još jedna prostitutka nestala - naglasi Leona. - Zašto bi lovac opet počeo ubijati prostitutke ako sad radi za lorda Delbridgea?

Thaddeus ju je pogledao. - Svatko tko ubija žene na tako divljački, bezumni način očito je lud. Delbridge si je pronašao plaćenog ubojicu, svakako, ali je zaposlio pomahnitalog zlikovca koji ne može odoljeti porivu da se katkad vrati svojem omiljenom plijenu.

Leona zadrhti. - Shvaćam što želiš reći.

Victoria iskriki lice u grimasu. - Da sam ja Delbridge, veoma bih se zabrinula zbog tako nestabilnog zaposlenika. Taj lovac možda može biti koristan, ali sudeći po posudicama za rumenilo, ne može odoljeti porivu da za sobom na mjestima zločina ostavlja tragove.

- Kad već govorimo o posudicama za rumenilo - reče Thaddeus - jesi li imala sreće u potrazi za prodavaonicama u kojima se prodaju?

Na Victorijinu se licu pojavio samodopadan izraz. - Svakako, jesam. Iz Francuske su, kao što sam i pretpostavila. Dvije su posudice prodane u malenom, veoma ekskluzivnom dućanu u Wilton Laneu. Prilično su skupe, usput rečeno.

Leona se okrenula prema njoj, a njezino je uzbuđenje raslo. - Jeste li dobili opis osobe koja ih je kupila?

- Kupio ih je neki muškarac - reče Victoria. - Ali žao mi je što moram reći da to nije bio onaj kojega tražite. Vlasnica prodavaonice mi je rekla da je imao sive zaliske i malo dužu sivu kosu.

- Možda se prerušio - brzo će Leona. Victoria uzdigne obrve. - Da, to bi zacijelo moglo biti.

- Je li vlasnica prodavaonice dala još koju pojedinost? - upita Thaddeus.

- Čovjek je nosio veoma lijep štap za šetnju - reče Victoria. - Vlasnica prodavaonice divila se srebrnoj ručki. Bila je izrađena u obliku sokolove glave.

Zadovoljstvo i iščekivanje obuzelo je Thaddeusa. - Ponoćno Čudovište, kupuje za svoju sljedeću žrtvu.

Kuća što ju je Molly Stubton unajmila odzvanjala je bezglasnim, šupljim ugođajem koji karakterizira nenastanjeni prostor. Thaddeus je bio itekako svjestan činjenice da postoje osobe koje posjeduju sposobnost detektiranja izvanosjetilnih ostataka onih koji su negdje obitavali. Ljudi obdareni tom sposobnošću mogu razlikovati vrstu i jačinu različitih emocija upijenih u zidove. No čak i oni s drugim senzibilitetima mogu osjetiti jedinstvenu rezonanciju praznine. Trenutak je tiho stajao u stražnjem hodniku oslušujući svim svojim osjetilima. U atmosferi nije bilo traga svježeg energije. Molly je nesumnjivo zapošljavala barem domaćicu, a možda još i sluškinju ili kuharicu. Ali oni koji su nekoć ovdje radili očito su zaključili da se njihova poslodavka neće vratiti. Spakirali su svoje stvari i otišli.

Možda su čuli glasine o tome kako je umrla Molly Stubton, pomislio je. Služinčad priča, baš kao i njihovi poslodavci. Premda je Delbridgeova rezidencija udaljena kilometrima, osoblje dvaju kućanstava zasigurno je znalo za ljubavnu vezu. Glasine se slobodno šire u svim razinama društva i, kao što ga je Victoria podsjetila, istina će prije ili kasnije izići na vidjelo. Uvjerivši se da je sam u kući, započeo je metodičku pretragu. Nešto ranije žustro se prepirao s Leonom po pitanju svojih namjera za tu večer.

- Dovest ćeš se u veliku opasnost - rekla je.
- Ne onako veliku u kakvu si se ti dovela kad si ušla u Delbridgeovu kuću - odbrusio je.
- Doista bih željela da mi to prestaneš bacati u lice svaki put kad se svađamo.
- Čini se da si ne mogu pomoći. Kad sam te ondje našao, doživio sam šok.
- Taj incident samo pokazuje da sam veoma dobra u takvim stvarima. Poći ću s tobom.
- Ne, nećeš - rekao je. - Dvoje ljudi značilo bi dvostruko veći rizik.
- Što ćeš tražiti u kući Molly Stubton?
- Znat ću kada to vidim.

Ta je zadnja primjedba samo povećala njezinu tjeskobu, ali rekao joj je istinu. Nije znao što se nadao da će ovdje naći, kao ni postoji li uopće nešto što bi se moglo naći. Ali je tijekom svoje karijere istražitelja shvatio da obično prepozna trag kad ga ugleda. Nažalost, to nije uvijek značilo da je točno znao što znači spomenuti trag, ali to je već drugo pitanje. Kad čovjek primjenjuje pristup zavirivanja pod svaki kamen pri rješavanju slučajeva, mora zaviriti pod mnogo kamenja.

Sve su zavjese bile čvrsto navučene. Upalio je svjetlo i na brzinu pregledao kuhinju i malenu sobu domaćice. Ni u jednoj prostoriji ništa što bi moglo poslužiti kao nekakav trag. Isto je vrijedilo za maleni salon.

Izišao je u predsoblje i popeo se na kat, grabeći po dvije stube odjednom. Na katu su se nalazile dvije spavaće sobe. Činilo se da je jedna korištena kao garderoba. Dva velika ormara bila su krcata skupih haljina, cipela, šešira i podsukanja. Kutija za nakit, koja se nalazila na počasnome mjestu na vrhu visoke komode, bila je prazna. Pitao se je li se osoblje poslužilo sadržajem kutije prije nego je otišlo, ili je Delbridge poslao nekoga po nakit što ga je darovao svojoj ljubavnici.

Pretražio je ormare kako bi vidio ima li skrivenih ladica i podigao sag da vidi postoji li sef u podu. Uvjerivši se da je učinio sve što je mogao, prošao je kroz vrata između dviju soba i ušao u spavaću sobu.

Deset minuta kasnije našao je nedovršeno pismo ispod madraca. Upalio je svjetlo i počeo čitati.

Dragi moj J.

Imam uzbuđljive vijesti...

Nije se začuo nikakav zvuk, ali nešto se promijenilo u mračnoj atmosferi kuće. Dašak uznemirena zraka stigao je kroz vrata spavaće sobe.

Ugasio je svjetlo i otvorio sva svoja osjetila, tražeći izdajničko pulsiranje energije koje bi mu reklo da više nije sam u kući.

Vrući zapuh mutnih, kaotičnih, paranormalnih struja navalio je na njegova osjetila. Bezglasni način na koji je uljez uspio ući u kuću bio je dovoljan dokaz da je riječ o lovcu.

Ponoćno Čudovište je stiglo.

... Moć aurora-kamenaje dvosjekli mač. Mora se koristiti krajnje promišljeno i samo u posebno ekstremnim slučajevima. Osobi koja radi s kristalom i nastoji zapovijedati paranormalnim strujama kamena prijeti opasnost da će ga one svladati. Samo bi najjači smjeli pokušati manipulirati tom energijom.

Najveća opasnost je u tome da će svaki onaj koji radi s kristalima i dovoljno je moćan da kontrolira kamen također biti dovoljno snažan da ga preobrazi iz naprave za iscjeljivanje u oružje.

U rukama osobe koja posjeduje takvu moć kamen se može koristiti da se žrtva baci u budnu noćnu moru...

Šok strepnje poput strujnog udara pogodio je Leonina osjetila. Spoznaja da je Thaddeus u smrtnoj opasnosti zaustavila je dah u njezinim plućima. Dnevnik njezine majke ispao joj je iz ruku i pao na pod kraj kreveta.

Fog je ustao sa saga i primaknuo se krevetu. Tiho je cvilio.

- Dobro sam - blago je rekla.

Panični je osjećaj malo popustio. Barem je mogla opet disati. Unatoč tomu njezina je ruka drhtala kad ju je ispružila prema Fogu. Umjesto da ga umirujuće potapša kako je kanila, uhvatila ga je objema rukama i zagnjurila lice u njegovu dlaku.

Zloslutni se osjećaj zadržao, nevidljivo isparavanje u malenoj sobi.

- To su samo moji živci - rekla je Fogu nastojeći smiriti sebe. - U posljednje je vrijeme situacija bila pomalo stresna.

Fog joj je polizao ruku i gurao glavu uz nju, nudeći bezglasnu utjehu.

- Koga ja zavaravam? - Odgurnula je pokrivače i spustila noge na pod. - Užasnuta sam. On je u opasnosti, a ja baš ništa ne mogu učiniti. Nisam mu nikako smjela dopustiti da noćas sam ode u onu kuću.

Kao da ga je mogla zaustaviti.

Opet su je obuzimali valovi strepnje.

Thaddeus joj je dao adresu Molly Stubton.

»Broadribb Lane broj 22. Miran, ugledan kraj. Ne zabrinjavaj se zbog mene, bit ću dobro.«

Bez razmišljanja je ustala i požurila do ormara. Otvorila je ladicu i izvadila košulju i hlače što ih je nosila one večeri kad je otišla u Delbridgeovu kuću.

Ponoćno Čudovište nije bilo, kao što je Thaddeus zaključio, posve normalno. Ludilo se osjećalo u njegovoj nepostojanoj, nestabilnoj auri koja je sad bila izrazito jaka i vruća jer je Čudovište lovilo.

Izrazito je teško hipnotizirati one koji su doista ljudi jer takve osobe stvaraju divlje nestabilne, nepredvidljive struje moći. Upravo narav njihovih poremećenih umova otežava zadržavanje transa, čak i takvog koji je izazvan na paranormalni način.

Noćas je pitanje koliko je Ponoćno Čudovište zapravo ludo.

Thaddeus je ispustio pismo što ga je držao i obišao krevet tako da se nalazio između njega i otvorenih vrata. Premda madrac i poplun ne bi bili osobita zaštita pred čovjekom koji jasno vidi u mraku, a brz je i opasan poput bilo koje grabežljive zvijeri.

Polako je izvadio pištolj iz džepa i uperio ga prema sivom pravokutniku što su ga činila otvorena vrata.

Sjenke su se pomicale u hodniku, ali se nitko nije pojavio na vratima. Toliko o okončavanju ovoga jednim brzim, preciznim hicem.

Muškarac u hodniku se nasmijao. Zvuk je bio malo previše glasan, malo previše uzbuđen, gotovo cerek. Činilo se da zrak pucketa, kao da njime prolazi neka neobična vrsta elektriciteta.

- Naoružan si, siguran sam, Ware - reče Čudovište. - No ti si član Ezoteričnog društva pa sigurno znaš da je pištolj od slabe koristi protiv čovjeka mojih sposobnosti. - Začulo se još jedno bolesno cerekanje. - Ja sam lovac, znaš. Reci mi, za što si ti nadaren? Znam da nisi lovac. Jednom sam sreo još jednog ljudskog lovca. Odmah smo prepoznali prave naravi jedan drugoga. On je sad mrtav, usput rečeno. Ja sam bio jači.

Čudovište se želi hvalisati; više od toga, *potrebno* mu je da njegov plijen shvati kakve su njegove moći i boji ga se. Važno mu je da njegova buduća žrtva osjeća što više straha. Tko bi mogao bolje shvatiti koliko je zapravo opasan ako ne član Ezoteričnog društva?

Njegova je potreba da brblja zapravo veoma korisna, mislio je Thaddeus. Zapravo, to bi mogla biti njegova jedina nada. Uz malo sreće bizarni će razgovor ukazati na prirodu kompulzivne opsesije koja tjera tu zvijer da ubija. Dobar hipnotizer mogao bi nešto učiniti ako posjeduje takvo znanje.

- Ti si onaj kojeg novine zovu Ponoćno Čudovište, zar ne? - reče Thaddeus. Nije micao pogleda s vrata.

- Zanimljiv nadimak, nije li? Dao mi ga je dopisnik *The Flying Intelligencera*. Moraš priznati da je nekako zvučan. Trebao bi vidjeti izraze na licima cura kad na koncu shvate tko sam. Sve su čitale o meni u onim jeftinim romanima. Tako su prekrasne u svojem strahu.

Glas Čudovišta neznatno se promijenio dok je izgovarao posljednju rečenicu, te je postao gotovo poput milovanja. Na trenutak su se stabilizirale nepostojane struje moći koje su zračile iz njega. Pomisao na užas tih žena povezana je s onim što ga navodi na takvo ponašanje.

Hrani se strahom.

- Ako su prekrasne, zašto im stavljaš rumenilo na lica nakon što su mrtve? - upita Thaddeus.

- Jer su one jeftine kurve, a takve žene stavljaju boje na svoja lica. Svi to znaju. Samo se prostitutke koriste kozmetikom.

Valovi bijesne energije postali su viši, ali su se opet nakratko stabilizirali. Rumenilo je povezano s kompulzivnim ponašanjem i kad god je Čudovište razmišljalo o svojim ubojstvima, moglo se usredotočiti. Neobična je ironija što su jedini trenuci kad se energija Čudovišta gotovo stabilizira zapravo oni u kojima je tonuo u najdublji mrak svojega ludila. Međutim, možda će biti dovoljno samo nekoliko sekunda takve luđačke bistrine. Thaddeus je držao pištolj uperen u vrata. Ako razgovor ne uspije, imat će samo jednu priliku i mora je iskoristiti. Samo ranjavanjem ne bi zaustavio toga gada, ne dok je u raljama svojega ludila.

GIGA

- Nisi mi rekao za što si ti nadaren - reče Čudovište, a ton glasa odjednom mu je postao razgovorljiv, kao da sjede jedan uz drugoga u nekom klubu.
- Ti meni nisi rekao kako ti je pravo ime - blago će Thaddeus. Zastao je. - Ili te tvoji poznanici jednostavno zovu Čudovište?
- Vrlo dobro, Ware. Impresionira me što u ovakvom trenutku možeš imati smisla za šalu. Moje je ime Lancing. Ali ne očekujem da ćeš ga prepoznati. Ne poznajemo se.
- Čudi me ta činjenica. Krećeš se u Delbridgeovim krugovima, a on je član svih pravih klubova. Zasigurno smo se u nekim prilikama susreli?
- Ja se ne krećem u tvojim krugovima. - Bijes je izazvao divljanje Lancingove aure. - Kao ni u Delbridgeovim.
- Pozvao te na svoju zabavu neku večer.
- Ha. Tolerira me na rubovima svojega ekskluzivnog društva - reče Lancing, a u glasu mu se osjećala gorčina. - To mu je kao kost u grlu, ali tu cijenu plaća za moje usluge. - Zastao je. - Ti si je one noći našao, zar ne?
- Molly Stubton? Da. Prepoznao sam tvoj potpis na ubojstvu. Posudicu za rumenilo. Energija je bljesnula. - Zašto se, dovraga, stalno vraćaš na to rumenilo?
- Zanima me. Što se dogodilo s tijelom? Bio sam znatiželjan. Takvo je umorstvo trebalo biti velika senzacija u tisku, baš kao i tvoja druga ubojstva.
- Kad je prestala kiša, bacio sam njezino tijelo u neobilježeni grob u šumi. Nitko je nikad neće naći. Nitko je neće čak ni tražiti.
- Ali ostavio si posudicu za rumenilo kraj njezina tijela u galeriji.
- Bila je samo jeftina bludnica kao i ostale.
- Ne baš tako jeftina, koliko sam čuo. Bila je Delbridgeova ljubavnica.
- Svejedno mi je koliko joj je dragulja i haljina dao. Bila je kurva, nimalo bolja od bilo koje druge kurve. Zato sam je ubio kao kurvju što je i bila.
- Delbridge nije imao ništa protiv?
- Lancing se smijuljio. - On mi je rekao neka je se riješim. Poslužila je svojoj svrsi.
- Čini mi se malo čudnim što je želio da je ubiješ u njegovoj kući dok je trajala zabava, a zdanje je bilo puno gostiju.
- Naredio mi je da je nakon zabave dovedem ovamo i tada to obavim. No shvatio sam da je postala sumnjičava, pa nisam imao drugog izbora i morao sam je ubiti u galeriji.
- To je zacijelo naljutilo Delbridgea.
- Lancing se nasmijao. - Bio je bijesan, ali je znao da mu nije pametno izgubiti živce sa mnom. Bio je užitak gledati ga kako se preznojava. To mu je pomoglo da shvati da on ipak nije moj gospodar.
- Zabrinjava li te mogućnost da bi jednoga dana mogao zaključiti da mu ni ti više nisi koristan?
- Za razliku od Molly, mene se ne može zamijeniti. Delbridge to zna.
- Drugim riječima, ti si samo oruđe kojim se on služi.
- To nije istina! - zaurla Čudovište. - Ja sam daleko moćniji od Delbridgea. Ja sam superiorna vrsta čovjeka.
- A ipak činiš onako kako Delbridge kaže. Meni to zvuči kao da si samo oruđe.
- Ja sam svoj gospodar, kujin sine. - Lancingov je glas postao prodoran. - Odgovara mi da dopustim Delbridgeu da misli kako primam njegove naredbe, ali na koncu ću ja sve imati, sve, razumiješ li? Uključujući i mjesto za stolom Trećega kruga za kojim on tako silno žudi.
- Sto je Treći krug?
- On ne zna da je meni poznato što on radi - nastavi Lancing, kao da nije čuo pitanje. Energija je sad žestoko pulsirala te postajala mračnija i stabilnija. - Misli da sam ja nitko i ništa zato što je moja majka bila pijana kurva.
- Tvoja je majka bila prostitutka? - Thaddeus je zadržao mirno zamišljen ton, kao da ta tema

za njega ima samo akademsko značenje. - To bi svakako objasnilo zašto te Delbridge ne želi uvesti u svoje društvene krugove.

- Moja je majka bila ugledna žena koju je na ulice istjerao muškarac sličan Delbridgeu.

Čovjek koji je imao položaj i moć - prosikće Lancing. -Gad joj je napravio dijete, a zatim je odbacio. Nije imala drugog izbora osim da postane kurva kako bi zarađivala za život.

- A ti si je mrzio zbog onoga što je postala, zbog onoga što je to za tebe značilo.

- Ja sam sin *džentlmena*, proklet bio.

- Ali nikad nećeš moći zatražiti ono što ti pripada jer tvoj otac nije oženio tvoju majku.

Umjesto toga postala je pijana kurva i odvušla te u blato sa sobom. Svaki put kad ubiješ prostitutku, kažnjavaš svoju majku zbog onoga što ti je učinila.

- Nemaš pojma o čemu govoriš. Ubijam zato što to pojačava moju moć i jer dokazuje da sam ja visoko razvijen čovjek koji je prirodno superioran tebi, Delbridgeu i svim ostalim takozvanim džentlmenima u Engleskoj.

- Ti si divlja zvijer koja se pretvara da je čovjek.

- Prestani! - krikne Lancing. Energija je vrelo pulsirala u mraku.

- Istinski superioran čovjek, lovac koji vjeruje da bi trebao imati prava i privilegije džentlmena, izabrao bi plijen koji mu je ravan - blago će Thaddeus. - Ne bi ubijao bespomoćne prostitutke kakva je bila njegova majka.

- Začepi ta prokleta usta.

- Gdje je izazov u tvom načinu ubijanja? Nije potrebna neka posebna vještina da se prereze grlo nenaoružane žene. Ta vrsta ubijanja samo dokazuje da si daleko niži oblik života od svojih žrtava.

- Prestani govoriti takve stvari.

- Delbridge zna što si ti zapravo. Kad završi s lobom, poslat će te natrag u blato. To je očito tvoje prirodno stanište.

Lancing je zavijao. Čudan, neljudski zvuk što je dopirao iz njegova grla nije se mogao drukčije opisati. Istodobno se rasplamsala njegova aura.

Premda je Thaddeus bio pripravan na to i držao pištolj uperen u vrata, nije bio dovoljno brz. Čudovište je skočilo kroz vrata brzinom leoparda koji se baca na plijen.

Thaddeus je opazio mračnu figuru čiji su se obrisi nakratko ocrtavali na mutnoj sivoj svjetlosti hodnika i pritisnuo okidač.

No čak i dok je prostorijom odjekivao prasak, znao je da je promašio Lancinga. Trenutak kasnije silueta je nestala. Ubojica je bio u sobi s njim, nevidljiv u mraku, vrebajući na njega. Lancing se opet smijuljio. Zvuk je dopirao iz sjenki kraj ormara. - Ovo je previše lako. Zašto ne pokušaš pobjeći? Tako će biti zanimljivije.

Lancing je bio nevidljiv u tmuni, ali njegova je aura sad bila jaka i stabilna. Njegova je krvožednost puštena s lanca. Potpuno je dominirala nad svim drugim tragovima energije. Krvožednost je nasilna i žestoka, ali je također veoma jaka i stabilna.

Thaddeus je progovorio, a svaka je riječ sadržavala golemu hipnotičku moć.

- *Ne možeš se pomaknuti, Lancing. Ti si zec koji se skutrio pred vukom, lane ukočeno od straha. Tvoje noge i ruke više neće slušati tvoj um.*

Ništa se nije micalo kraj ormara. Thaddeus je nastavio govoriti dok je palio lampu.

- *Večeras ne možeš ubiti. Bespomoćan si.* Svjetlost se rasplamsala i razotkrila Lancinga koji je ukočeno stajao u sjenkama ormara. Thaddeus je podigao cijev pištolja ciljajući u Lancingovo srce. No prije nego je uspio ispaliti hitac, Lancingovo se lice iskrivilo od straha. Istodobno je njegova aura pulsirala u divlje nepostojanom obrascu, razbijajući trans.

Odjednom oslobođen hipnotičke naredbe, Lancing je svojom brzinom lovca skočio prema vratima. Ali više ga nije nosila njegova krvožednost. Svladao ga je kaos panike.

- *Stani* - naredi Thaddeus. Ali panika je oblik ludila; nestabilna i nemoguće ju je kontrolirati, osobito kod nekoga tko je ionako lud.

GIGA

Lancing je pobjegao kroz vrata i nestao u hodniku, opet se krećući paranormalnom brzinom lovca.

Thaddeus je pošao za njim, ali je znao da ga nikako ne može uhvatiti.

Očekivao je da će čuti zvuk Lancingovih koraka na stubištu. Međutim, negdje u hodniku iza njega naglo su se otvorila neka vrata. Okrenuo se i upalio obližnji zidni svijećnjak na vrijeme *da* vidi Lancinga kako nestaje kroz vrata.

Potrčao je za njim sa spremnim pištoljem. Lovac stjeran u kut i obuzet stravom jednako je opasan kao i kad bezumno žeda za krvlju.

Kad je stigao do otvorenih vrata, shvatio je da gleda usko stubište koje vodi prema vrhu kuće. Lancing je, onako dezorijentiran, ili možda vođen nekim praiskonskim nagonom da nađe više mjesto, pobjegao prema krovu, a ne dolje na ulicu.

Na stubama iznad njega čuli su se trčeći koraci. Thaddeus je oprezno stupio na mračno stubište, jednom se rukom oslonivši na zid kako bi lakše našao put. Zadržao je širom otvorena osjetila i pratio Lancingovu pomahnitalu energiju.

Na vrhu stuba otvorila su se još jedna vrata. Noćni je zrak nahrupio na stubište. Lancing je izašao na krov.

Thaddeus ga je slijedio. Struje uspaničenog lovca malo su se ublažavale. Bijes i krvožednost ponovno su postali dominantne sile.

Thaddeus je izašao na krov i upalio još jedno svjetlo. Vidio je Lancinga kako stoji malo dalje, lica iskrivljena u užasnu grimasu. Čudovište se ukočilo pripremajući se na skok.

- Ne možeš se pomaknuti, Lancing. Ostat ćeš miran dok ti budem vezivao ruke na leđima.

Tada ćeš poći u Scotland Yard i priznati da si ti Ponoćno Čudovište.

Hipnotizerske su instrukcije djelovale nekoliko sekunda. Lancing je ukočeno stajao dok mu se Thaddeus brzo približavao. Morao se dovoljno približiti da bi njegov hitac ovoga puta sigurno pogodio.

Ali Lancingov nagon za preživljavanjem, raspiren njegovom prirodnom darovitošću i vlastitom mentalnom nestabilnošću, ponovno je poništio djelovanje hipnoze.

Vrisnuo je, skočio na kameni zidić i bacio se u noć.

Možda je kanio skočiti na susjedni krov. No ako je bilo tako, počinio je katastrofalnu grešku.

Skočio je preko ruba okrenutog na ulicu.

Dugi, prodorni vrisak trenutak kasnije završio je u šokantnoj tišini.

Tišina nije dugo trajala. Neki je konj zarzao od straha. Nečiji je pas počeo lajati. Netko je bijesno vikao.

Thaddeus je pogledao preko ruba niskog zidića na krovu. Dolje su ulične lampe osvjetljavale kaotičan prizor. Iz kočije se upravo iskrcao putnik. Lancingovo je tijelo palo gotovo točno ispred vozila, prestrašivši konja. Životinja je bila veoma uznemirena te se nervozno trzala. Kočijaš se mučio kako bi uspostavio kontrolu nad svojim konjem i istodobno vikao na putnika.

- Čujte vi, što je s plaćanjem? I s napojnicom koju ste obećali ako vas dovedem ovamo na vrijeme?

Putnik ga je ignorirao i potrčao prema tijelu. Ima nečega veoma poznatog u načinu na koji se kreće, pomislio je Thaddeus. U tom je trenutku pala čovjekova kapa. Duga, tamna kosa slobodno se rasula po ramenima.

- Koji je to vrag? - zabezeknuto će kočijaš.

Veliki je pas skočio iz kočije i mahnito lajao. Pas mu se također činio poznatim.

- I nemojte zaboraviti dodatak za prokletog psa - viknuo je kočijaš.

Thaddeus je osjetio kako napeta, vrela energija izazvana sukobom s Lancingom naglo mijenja fokus. Obuzela ga je ljutnja. Kako se Leona usuđuje slijediti ga u situaciju koja je mogla biti opasna po život? Da je stigla pet minuta ranije, *samo pet minuta*, sad bi već mogla biti mrtva.

- Grom i pakao.

Okrenuo se od zidića, trkom prešao krov i sjurio se niz mračno stubište. Stigao je u predsoblje, naglo otvorio vrata i izišao na ulicu.

Fog ga je prvi opazio. Divlje je lajanje ustupilo mjesto uzbuđenom pozdravu.

Leona se upravo uspravljala iznad tijela. Kad ga je opazila, jurnula je prema njemu kao da je gone demoni.

- Mislila sam da si to ti! - vikala je. - Bog mi pomogao, mislila sam da si ti.

Zvučala je onako ljutito kako se on osjećao. Prije nego je dospio početi vikati na nju, našla mu se u zagrljaju i stezala ga svom snagom. Zagnjurila je lice u njegovo rame.

- Mislila sam da si to ti, Thaddeuse - šapnula je. - Užasno sam se bojala.

Zastenjao je i čvrsto je zagrljao, spustivši lice u njezinu kosu i udišući njezin miris. - Sto radiš ovdje, dovraga? Imaš li uopće pojma što se moglo dogoditi da si prije nekoliko minuta ušla u kuću? Ubio bi te u trenu. Ili bi te iskoristio kao taoca.

- Thaddeuse.

Izgovorila je njegovo ime u jecaju. Pokušala je podići glavu. Gurnuo joj je lice natrag na svoje rame.

- Sto je s mojom naknadom? - gundao je kočijaš. Jednom rukom držeći Leonu na svojim prsima,

Thaddeus je drugom posegnuo u džep, izvadio nekoliko novčića i dobacio ih kočijašu.

- Thaddeuse - mrmljala je Leona, a glas joj je bio prigušen od debele vune. - Ne mogu disati.

- Mislio sam da sam već sve vidio - reče kočijaš i spremi novac u džep. - Ali kurva odjevena u mušku odjeću nešto je novo pod suncem.

Thaddeus je u glas unio svu snagu svojih hipnotičkih moći. - *Budi miran ili ću ti zavrnuti - prokletim vratom.*

Kočijaš se ukočio. Njegov se konj nelagodno pomaknuo, reagirajući na naglašeno strujanje energije u zraku, poput svih životinja. Fog je također reagirao. Podigao je njušku prema nebu i počeo zavijati. Nezemaljski je zvuk odjekivao ulicama.

To je bilo previše za konja. Životinja je priljubila uši uz glavu, panično zanjistala i divlje potezala uzde. Kočijaš u transu nije ništa učinio kako bi ga kontrolirao.

- *Smiješ se maknuti* - viknuo je Thaddeus. - *Kontroliraj tog prokletog konja.*

GIGA

Kočijaš je u trenu izišao iz transa i odmah počeo upravljati uzdama. No bilo je prekasno. Konj je divlje pojurio. Kočija je poletjela naprijed i nestala s vidika, a kočijaš je još uvijek vikao na nesretnu životinju.

Otvorio se prozor na katu kuće. Pojavila se glava pokrivena noćnom kapicom i pogledala dolje.

- Podigni uzbunu - viknula je neka žena. - Na ulici je vuk.

Nešto dalje otvorio se još jedan prozor.

- Harolde, dođi vidjeti - doviknula je druga žena. - Ondje dolje je vuk. *I tijelo*. Vuk je ubio čovjeka. Dragi Bože, netko bi trebao pozvati pozornika.

- Prokletstvo. - Thaddeus uhvati Leonu za nadlakticu i povede je prema drugom kraju ulice. - Kako šarmantan fujasko. Moramo smjesta otići odavde prije nego još netko opazi da si ti žena. Ne mogu hipnotizirati sve u susjedstvu.

Fog je entuzijastično trčkarao za njima, ushićen novom igrom.

- Za ime svijeta - zadihano će Leona. -Zabrinjavaš se bez potrebe. Nitko me ovdje ne poznaje.

- Koliko se sjećam, rekla si nešto slično one noći kad smo morali žurno pobjeći iz Delbridgeove rezidencije. Ali njegov te omiljeni ubojica nije samo našao, već je ušao u tvoju kuću i ukrao prokleti kristal.

- Doista, Thaddeuse, zar ćeš mi zauvijek držati nad glavom taj nevažni incident?

- Mislim da hoću, da.

Potrajalo je dok nisu našli drugu kočiju i odvezli se do adrese Thaddeusova poznanika iz Scotland Yarda. Leona je čekala u sjenkama kočije s Fogom dok je Thaddeus kucao na vrata detektivove skromne kuće. Kad se pojavio pospani čovjek u kućnom ogrtaču, sa svijećom u ruci, njih su dvojica nekoliko minuta tiho razgovarali.

Na koncu se detektiv povukao u svoje predsoblje i zatvorio vrata. Thaddeus je sišao stubama i vratio se u kočiju. Leona je odmah osjetila da obavještanje čovjeka iz Scotland Yarda o Lancingovoj smrti ni na koji način nije ublažilo napetost u njemu.

- Detektiv Spellar će se pozabaviti tijelom i provesti istragu - Thaddeus je rekao kontroliranim, ali ipak bijesnim tonom. - On je taj koji je prvi posumnjao da je Ponoćno Čudovište lovac. Uz malo sreće naći će neke dokaze u Lancingovu stanu koji će potvrditi njegovu krivnju. Tako poremećeni ubojica zasigurno je čuvao neke dokaze o svojim zločinima. Veoma se ponosio svojim djelima.

Nije joj trebao kristal da bi znala da Thaddeusovo raspoloženje nije osobito ugodno. Fog je reagirao tako da je svoju pozornost s poštovanjem zadržao na njemu, vojnik koji čeka zapovijedi svojega zapovjednika. Leona je prstima lupkala po sjedalu. Početni šok i užas kad je ugledala Lancingovo tijelo pretvorio se u olakšanje. Međutim, sad se ta emocija pomiješala s ozlojeđe-nošću na granici ljutnje.

Kad su se vratili u mračnu kuću, već joj je bilo dosta.

- Pođi na spavanje - reče Thaddeus. - Razgovarat ćemo ujutro.

To je bila kap koja je prelila čašu. Činjenica da ga je umalo poslušala još ju je više razbjesnila.

- Kako se usuđuješ? - ukočeno je izustila.

Ljutitim je koracima pošao u knjižnicu, ignorirajući je. Prebacio je ogrtač preko naslona kauča, upalio lampu i zaputio se ravno prema stoliću na kojem je stajao konjak. Požurila je za njim, zatvorila vrata za sobom i nagnula se na njih, rukama stežući kvaku.

- Nemaš mi pravo naređivati, Thaddeuse - šapnula je, tiho i ljutito.

- Imam posve pravo. - Naglim je pokretom otvorio bocu konjaka i ulio tekućinu u čašu. - Sve dok si gošća u ovoj kući, postupat ćeš onako kako ja kažem.

- Podsjetila bih te da si ti zahtijevao da dođem ovamo. Sad vidim da te moj pristanak na tvoju naredbu u onoj prigodi naveo na posve pogrešan zaključak o naravi naše veze.

- Naše veze? - Dobacio joj je ciničan pogled i ispio pola konjaka iz čaše. - Zar ti to tako zoveš? Zvuči kao neki poslovni sporazum.

- Pa, i jest, na neki način.

Odmah je shvatila da je počinila veliku grešku. Struje intenzivne energije koje su nevidljivo plamsale oko Thaddeusa poskočile su poput požara rva novu i opasnu razinu.

Oprezno je spustio čašu i u tri duga koraka prešao prostoriju. Zaustavio se ispred nje, stisnuo je uz vrata i obuhvatio joj lice dlanovima. Kad je progovorio, njegov je glas dopirao iz srca oluje. Hipnotičke su se kadence valjale kroz njezina osjetila.

- *Dovraga do pakla i natrag, bez obzira što je ovo među nama, sigurno nije poslovni sporazum.*

Morala je uložiti svu svoju energiju kako bi ga spriječila da ovlada njezinom voljom.

Preplavila ju je vrelina. Pitala se ima li vrućicu.

- Zašto si tako bijesan? - pitala je.

- Jer si večeras mogla stradati.

- Kao i ti.

Nije se osvrtao na tu logiku.

- Više se nikad nećeš dovesti u takvu opasnost. Razumiješ li me, Leona?

- Ti si bio u opasnosti - odbrusila je. - Nisam imala drugog izbora. I prestani s pokušajima da

mi daješ hipnotičke naredbe. Imuna sam na tvoju moć, sjećaš se?

Rukama joj je čvršće stegnuo lice. Njegove su oči bile mora ispunjena opasnim, ali nepodnošljivo uzbuđljivim strujama.

- Nažalost - tiho je rekao - ja nisam imun na tvoju.

Zarobio je njezina usta, a ona je otkrila da njegov poljubac ima više hipnotičke moći nego njegov glas. Nije čak ni željela pokušati se oduprijeti. Kao da joj je dao hipnotičku naredbu, zapaljiva mješavina straha, frustriranosti, povrijeđenosti i ljutnje pretvorila se u divlju strast. Obavila je ruke oko njega, kao da se bori za zagrljaj. Između vlažnih, vreljih, gladnih poljubaca strgnuo joj je mušku odjeću. Ogrtač, košulja, cipele i hlače našli su se na podu kraj njezinih nogu. U svojoj žurbi da se odjene nije stavila donje rublje, pa je uskoro bila naga. Rukama je slijedio obline njezina tijela, dlanovima posesivno, gladno klizeći niz njezina leđa, duž zaobljenog struka i preko obline bokova. Našao je vrelo središte između njezinih nogu i milovao je dok se nije sasvim ovlažila; dok nije gotovo vrisnula od frustriranosti.

Podigao ju je i odnio preko soga. Dok joj je uzbuđenje zagrijavalo krv, zatvorila je oči jer joj se činilo da se sve oko nje vrti. Kad ju je spustio, očekivala je da će pod leđima osjetiti jastuke kauča ili možda sag. Umjesto toga na nagoj je stražnjici osjetila tvrdo, glatko drvo.

Iznenadeno je otvorila oči i shvatila da sjedi na rubu širokog pisaćeg stola. Prije nego je dospjela išta pitati, Thaddeus je raskopčao svoje hlače i uvukao se između njezinih bedara. Jednom joj je rukom obuhvatio zatiljak i primaknuo usta veoma blizu njezinima. Osjećala je da želi da ona prizna silinu onoga što se događa među njima.

- Bez obzira o čemu je ovdje riječ, to nije poslovni sporazum - ponovno je rekao.

Spustio je usta na njezina. Istodobno je polako i neumoljivo uronio u nju stavljajući joj do znanja na najelementarniji način da ona pripada njemu. Pritisak je bio nevjerovatno uzbuđljiv i ugodan.

Pomicao se u njoj dugim, snažnim pokretima. Instinktivno je omotala noge oko njega pokazujući na svoj ženstveni način da i on pripada njoj. Zastenjao je. Pod dlanovima je osjećala da mu je košulja vlažna. Pustio joj je vrat i objema rukama stegnuo njezine bokove te uronio još dublje. Tako duboko da je pomislila da će se raspasti; tako duboko da je na trenutak pomislila da su jedno biće.

Spustila se na stol i raširila ruke na obje strane. Začuo se niz tihih udaraca dok su maleni predmeti padali na sag. Tako je čvrsto stezala rubove stola da je pomislila kako će biti čudno ako ne ostavi udubljenja u drvu. Grčevito se držala.

Trenutak kasnije zahvatio ju je orgazam. Samo je to bilo potrebno da povuče Thaddeusa preko ruba s njom. Kad je uslijedio njegov vrhunac, i Leona je osjetila da su se na nekoliko bezvremenih sekunda njihove aure stopile. Osjećaj je bio tako predivno intiman, tako nevjerovatno jak da ga nije mogla podnijeti. Još se jednom zgrčila, a potom se opustila, neodređeno svjesna suza što su se kotrljale iz kutova njezinih čvrsto zatvorenih očiju.

Thaddeus se pribrao, obuzet osjećajem kao da uopće nema kostiju u tijelu. Shvatio je da je ono što doista želi samo se posve opustiti. Još uvijek je bio nagnut nad Leonom, oslanjajući se s obje strane njezina toplog, mekanog tijela. Njezine noge, samo trenutak ranije tijesno obavijene oko njegova struka, sad su visjele sa stola.

Proučavao ju je ovako ispruženu ispod njega, zatvorenih očiju, punih i mekanih usta, te osjetio euforичno zadovoljstvo kakvo nikad ranije nije upoznao. Nježno se i nevoljko izvukao iz njezina tijesnog, nabreklog središta. Naslonivši se na stol, obrisao se rupčićem i doveo hlače u red. Zatim se uspio skljkati u najbliži naslonjač.

Nagnuo se unatrag, spustio ruke na naslone, ispružio noge i jednostavno uživao u pogledu na Leonu izloženu pred njim poput raskošne poslastice. Crveni kristal na njezinu vratu još uvijek je slabašno blistao.

Kad se trenutak kasnije pomaknula i otvorila oči, šokirano je opazio svjetlucanje suza. Proparao ga je osjećaj krivnje. Ustao je i prstom obrisao ostatke vlage.

- Jesam li te ozlijedio? - pitao je.

- Nisi. - Neobično mu se nasmiješila i oprezno sjela, okrenuvši mu leđa kao da ju je odjednom obuzela sramežljivost. - Doživljaj je bio pomalo intenzivan, to je sve.

- Pomalo? Pokušaj s nevjerojatno, neopisivo intenzivan. Pokušaj s iscrpljujući. Bit ću sretan ako se uspijem popeti stubama do svoje spavaće sobe.

- I ja bih mogla imati sličan problem. Kliznula je sa stola i požurila preko sobe kako bi uzela svoju odjeću. Lijeno ju je promatrao kako odijeva mušku košulju i hlače, uživajući u prizoru i njegovoj intimnosti.

- Misliš li da će sve naše svađe ovako završavati? - pitao je osmjehnuvši se pri pomisli na tu mogućnost.

Zastala je u zakopčavanju košulje i prijekorno ga pogledala. - Trebalo bi se nadati da nećemo previše često imati takve prepirke.

Pomislilo je na razlog svađe i njegovo je dobro raspoloženje izbljedjelo.

- Imaš pravo - rekao je i malo stisnuo oči. - Ne želim da se ponovi ono što se večeras dogodilo.

Njezine su se obrve upozoravajuće skupile. -Thaddeuse...

- Ne vjerujem da bi moje srce izdržalo šok -suho je zaključio.

Izgedala je kao da će se dalje prepirati, ali je samo nabrala nos. - Ni moje.

Nasmiješio joj se. Uzvratila mu je smiješak.

Svađa ili ne, pomislilo je, čvrsto ih povezuju paučinate niti nevidljivih spona. Ne postoji mogućnost bijega ni za jedno od nas dvoje. Ali nije glasno izgovorio te riječi. Bilo je prerano, trenutak previše krhak.

Dovršila je odijevanje, a zatim je ondje stajala promatrajući ga, ozbiljna i zabrinuta. Sto sada, pitao se.

- Ona zvijer, Lancing - rekla je. - Je li večeras doista skočio u smrt?

Dakle o tome je riječ. Uzrujavala ju je mogućnost da je ubio čovjeka. Trebao je očekivati tu reakciju. Polako je udahnuo, iznova proživljavajući konfrontaciju na krovu.

- Da - rekao je. Pa što, dovraga, to je ionako istina.

Olakšanje joj se pojavilo na licu. - Shvaćam.

Ustao je i prišao stolicu na kojem je ostavio napola ispijeni konjak. Popio je gutljaj, pričekao da osjeti vrelinu, a potom spustio čašu.

- Ali ja sam ga namjerno natjerao na to - rekao je.

- Ne razumijem.

- Nisam ga uspijevaao zadržati u transu više od nekoliko sekunda odjednom. - Susreo je pogled njezinih očiju. - Bio je... mahnit. Veći dio njegove energije bio je kaotičan. Čas je bio

pod mojom kontrolom, čas nije. Ali razumio je što se događa, a to je u njemu izazvalo paniku. Pobjegao je stubama na krov.

- A ti si pošao za njim?

- Da. - Nije skidao pogleda s nje. - Mislim da je kanio skočiti na obližnji krov, ali je u svojoj zbunjenosti i strahu izabrao pogrešnu stranu zgrade. Skočio je na ulicu.

- Shvaćam.

- Ja sam taj koji ga je doveo u stanje ekstremne dezorijentacije. Ja sam ga ubio, Leona, baš kao da sam ga gurnuo preko ruba. Kad sam ga slijedio uza stube, kanio sam ga uništiti jer sam bio siguran da ga se ne bi moglo obuzdati u zatvoru. Bio je poremećen, ali njegove su sposobnosti bile veoma moćne. Veoma opasne. Kanio sam ga ustrijeliti, ali - Jednom je kimnula, na onaj isti ozbiljni način, i zaputila se do njega. Shvatio je da zadržava dah.

Zaustavila se ispred njega i dotaknula mu obraz. - Bio je bijesan pas. Učinio si ono što se moralo učiniti.

- Ali sad me gledaš drukčijim očima jer sam kovao zavjeru čiji je cilj bila smrt jednog čovjeka.

Polako je odmahнула glavom, nježno mu dodirujući obraz vrhovima prstiju. - Ne drukčijim očima, samo zabrinutim očima.

To ga je iznenadilo. - Zbog čega si zabrinuta?

- Za razliku od Lancinga, ti si civiliziran čovjek koji posjeduje osjećaj poštenja i savjest. Civilizirani ljudi ne ubijaju bez posljedica, bez obzira koliko je uzrok opravdan. Taj čin uvijek ima svoju cijenu. Kad ne bi bilo tako, ni ti ne bi bio nimalo bolji od životinje. Bit će snova, Thaddeuse. Možda ne noćas. Možda ni sutra uvečer. Ali prije ili kasnije, bit će snova.

Nije se pomaknuo bojeći se da će ona spustiti ruku ako se pomakne.

- Da - rekao je. - Vjerujem da će biti snova.

- Obećaj mi da ćeš doći k meni kad počnu. Ne mogu ih posve spriječiti, ali mogu se pobrinuti da ne postanu... pretjerani.

Nije se zgadila nad onim što je učinio. Nudi mu pomoć kako bi se lakše nosio s neizbježnim posljedicama svojih postupaka. Polako je ispuhnuo zrak, svjestan golemog osjećaja olakšanja. Jednom je rukom uhvatio njezine prste, primaknuo ih svojim ustima i poljubio. - Obratit ću se tebi ako mi bude trebala pomoć sa snovima.

Zadovoljno je kimnula i koraknula unatrag. -Sad barem imamo neke odgovore, i Ponoćno Čudovište je mrtvo.

- To me podsjetilo. - Okrenuo se, uzeo ogrtač što ga je bacio preko naslona kauča i izvadio list papira iz džepa. - Ovo sam pismo našao ispod madraca Molly Stubton. Nije ga dovršila. Iz nekog je razloga smatrala da ga mora sakriti.

Glasno ga je pročitao.

Dragi moj J.

Imam uzbudljive vijesti. Moji 5e planovi razvijaju baš kako sam se nadala. Sinoć sam obavijestila P. da očekujem da mi plati mnogo više od onoga što mi sada daje, a zbog rizika u koje se upuštam. Najprije se prepirao - vrijeđao me i ukazao na to da se ne bih družila s »boljima« od sebe u društvu da nije bilo njega. Sve je to bilo veoma zamorno, No kad sam ga podsjetila da nikad ne bi otkrio ime kolekcionara koji posjeduje onaj kamen što ga tako silno želi da nije bilo mene, napokon je ugledao svjetlo razuma.

Pitala sam ga zašto je kristal tako važan. Mislila sam da bi bilo korisno znati. No samo mi je rekao da je to plaća potrebna za ulazak u veoma ekskluzivan klub.

Premda očekujem da ću dobro živjeti s prihodima od V.-a, znam bolje od većine da mu ne mogu vjerovati. Zato sam odlučila naći drugog ljubavnika. Žena koja je sama na svijetu ne

može opstati bez zaštite bogatog džentlmena. Bacila sam oko na određenoga gospodina 5., veoma bogatog čovjeka koji nije osobito inteligentan. Zgodna kombinacija.

Pismo je naglo završavalo. Kad je podigao glavu, Leona ga je promatrala s napetim izrazom lica.

- Čini se da je tvoj prijatelj Caleb Jones u pravu kad sumnja u zavjeru većih razmjera - zamišljeno je rekla. - Delbridge nije ukrao moj kristal samo da bi ga dodao vlastitoj zbirci. Želio ga je jer je to bila cijena ulaska u nekakav tajni klub.

Thaddeus polako presavije pismo. - Klub koji je smatrao tako važnim da je bio spreman počinuti umorstvo.

- Spomenula je da traži novog ljubavnika. To je zacijelo bio onaj džentlmen koji je one noći došao u galeriju kako bi se s njom sastao.

- Možda - reče Thaddeus. - Jedno je sigurno, moram se što prije vratiti u Delbridgeovu kuću. U očima joj je bljesnula nada. - Misliš li da ćemo ondje opet naći kristal?

- Ne vjerujem. Ako, kojim slučajem, Delbridge još uvijek ima kristal kod sebe, sigurno ga je sad sakrio na manje očitom mjestu.

- Zašto se onda želiš vratiti u njegovu kuću?

- Jer želim potražiti nešto što bi se moglo pokazati još važnijim od tog prokletog kristala. Doimala se iznenađenom pri pomisli da bi moglo postojati nešto važnije od aurora-kamena.

- Što? - pitala je lagano se namrštivši.

- Informacije o tajnom klubu u koji želi ući. Možda ću, budem li imao sreće, otkriti imena nekih drugih članova.

- O, shvaćam. Pa, to bi zacijelo bile korisne informacije za tebe i Caleba Jonesa.

Prišao je pisaćem stolu, otvorio ladicu i izvadio raspored Delbridgeovih uobičajenih aktivnosti što su ga on i Caleb pripremili na početku ovog slučaja.

- Ako se Delbridge bude pridržavao svoje rutine, sutra uvečer će do kasno ostati u svojem klubu. Samo dvije osobe žive u kući s njim, njegova domaćica i njezin muž, batler. Ostali dolaze preko dana, ali nikad noću nisu ondje.

- Kako čudno. Služinčad obično živi u kući svojeg poslodavca.

- Delbridge ima mnogo tajni koje želi zaštititi -podsjetio ju je. - A služinčad priča, baš kao i svi ostali. U svakom slučaju, sutra je dan kad par koji živi u zdanju obično ima slobodnu večer. U tim prigodama uvijek odlaze u kuću svoje kćeri. Ondje će provesti noć.

- Što ako Delbridge promijeni svoje navike kad sazna da je Čudovište mrtvo?

- Mislim da je to malo vjerojatno. Zapravo, vijest o Lancingovoj smrti prije bi ga trebala navesti da se drži svojeg uobičajenog rasporeda. Bit će veoma nervozan od straha da ga netko ne poveže s Lancingovim zločinima.

- Razumijem što želiš reći - reče Leona. - Sad je već niz Delbridgeovih poznanika svjestan da je on poznavao Lancinga i čak ga je pozvao u svoj dom.

- Delbridge će imati silnu potrebu umanjiti svoju vezu s Čudovištem i uvjeriti ljude da je bio jednako šokiran kao i ostatak društva kad je saznao da je Lancing povezan s nizom užasnih zločina. Najbolji način da to učini je ponašati se kao i obično. Ukoliko je zabrinut zbog duge ruke pravde, odlazak u klub mogao bi mu donijeti dodatnu korist.

- A to bi bilo?

- Malo je mjesta na svijetu koje su tako izvan dosega policijskog detektiva kao što je to unutrašnjost džentlmenskog kluba.

Leona je ispravila ramena. Na njezinu se licu pojavio poznati izraz odlučnosti. Želudac mu se stegnuo. Znao je što slijedi.

- Poći ću s tobom sutra uvečer - rekla je.

- Ne.

- Trebat ćeš me. -Ne.

GIGA

- Da, trebat ćeš me, i to iz istih razloga kao i prošli put. Molim te, budi razuman, Thaddeuse. Postoje slabi izgledi da je kristal negdje unutar te kuće. Ako je tako, ja sam jedina koja ga može detektirati. I ako slučajno aktiviraš još jednu od onih odvratnih otrovnih klopki, što ćeš bez mene? Sviđalo se to tebi ili ne, mi smo partneri u ovome. Tako je od samoga početka. Trebamo jedno drugomu.

U pravu je, pomislio je. Doista mu je potrebna - na načine o kakvima nije ni sanjao.

- Razmislit ću o tome - tiho reče. Nasmiješila se; ne pobjednički, shvatio je, već prije od olakšanja. Doista se noćas užasno bojala za njega.

- Laku noć, Thaddeuse - blago je rekla. - I hvala ti što si razuman.

Razum ima malo veze s ovim, pomislio je. Kad je riječ o ovoj ženi, osjeća se kao da je u hipnotičkom transu.

Prešao je sobu i otvorio joj vrata.

- Još nešto prije nego odeš - rekao je dok je prolazila kraj njega. - Kako si znala da mi je noćas prijetila opasnost?

Oklijevala je doimajući se najprije iznenađenom, a zatim se činilo da joj je nelagodno. Na koncu je odmahнула glavom. - Nemam pojma. Jednostavno sam odjednom znala.

- To je zato što veze među nama postaju sve jače - tiho je rekao.

U očima joj se pojavila tjeskoba. Prije nego je dospjela nešto reći, lagano joj je poljubio usta.

- Laku noć, Leona.

Detektiv Spellar je idućeg jutra stigao baš kad su Leona, Thaddeus i Victoria sjeli za doručak. Odmah je uveden u sobu.

Pozdravio je Victoriju s poštovanjem, ali i donekle prisno.

- *Lady Milden* - rekao je.

Kraljevski mu je kimnula. - Dobro jutro, detektive. Danas ste rano došli ovamo.

Leona je trepnula na miran, uljudan prijam. Više je nego neobično da se u ovakvom kućanstvu za doručkom prima policijski detektiv.

Thaddeus je Leoni predstavio Spellara.

Nasmiješila se. - Detektive.

Spellar se uljudno naklonio. - Drago mi je, gospođice Hewitt.

- Poslužite se - reče Thaddeus. Mahnuo je rukom prema pretrpanom bifeu. - I ispričajte nam vijesti.

- Hvala, gospodine, nemam ništa protiv. - Spellar je entuzijastički promatrao niz srebrnih posuda za posluživanje. - Veći dio noći proveo sam na nogama i spremno priznajem da sam gladan.

Leona ga je veoma znatiželjno proučavala. Nikad ranije nije upoznala detektiva. Ujak Edward nije bio osobito zainteresiran za druženje s policajcima.

Noćas je samo nakratko vidjela Spellara kad je otvorio vrata i razgovarao s Thaddeusom.

Jutros je vidjela da je srednje visine i čvrsta, zaobljena tijela koje pokazuje da posebno uživa u hrani. Njegova prorijeđena kosa postaje siva. Puni brkovi dominiraju na široku, vedru licu i odvlače pozornost gledatelja s izrazito oštre inteligencije u njegovim pla-vozelenim očima.

Njegova je odjeća besprijekorno krojena kako bi odgovarala njegovu krupnom tijelu.

Thaddeus je opazio kako ga proučava. Činilo se da ga to zabavlja. - Vjerujem da sam spomenuo da je detektiv Spellar član Ezoteričnog društva. Posjeduje darovitost koja je posebno korisna u njegovu zvanju. Može čitati mjesto zločina kao da je knjiga.

- Pazite - Spellar reče s mjesta kraj bifea - neke je knjige teže čitati nego druge.

- Je li bilo teško protumačiti Lancingov stan? - upita Thaddeus.

- Ne. - Spellar je žustro punio tanjur jajima i kobasicama. - Budite uvjereni da je čovjek koji je s onoga krova skočio u smrt doista bio Ponoćno Čudovište.

- Sto ste pronašli? - upita Leona.

- Suvenire s njegovih ubojstava, ako možete vjerovati. I bilješke, također. - Spellar sjedne i uzme vilicu. - Taj je kujin sin - Prekinuo se i porumenio do korijena kose. - Ispričavam se, moje dame.

Victoria nestrpljivo mahne rukom. - Nije važno, detektive. Molim vas, nastavite. Svi jedva čekamo rezultate vaše istrage.

Spellar pročisti grlo. - Kao što sam govorio, Čudovište je čuvalo suvenire od svakog ubojstva, kao i podroban opis vrebavanja na žrtve. - Usta su mu se iskrivila od gnušanja. - Našli smo gumb s haljine jedne od žena. Šal koji je pripadao drugoj sirotoj djevojci, vrpca treće i medaljon četvrte. Sve uredno izloženo u malenoj škrinji kraj njihovih imena.

Leona je odložila svoju vilicu jer nije mogla pojesti jaja do kraja. - Rekli ste da su ukupno bile četiri žrtve, detektive?

- Sara Jane Hansen, Margaret O'Reilly, Bella Newport i Molly Stubton.

- Sto je s onim trima ženama koje su nestale? - zabrinuto upita Leona.

- Još nismo našli nikakva tijela - reče Spellar. - U ovom trenutku jedino mogu reći da nije bilo nikakvih suvenira ili bilježaka za te tri žene. Sasvim je moguće da ta tri nestanka nemaju veze s ovim slučajem. Ne uklapaju se u Lancingov obrazac.

Thaddeus je trenutak razmišljao o tome, a potom odmahne glavom. - Vlasnik gostionice rekao je da je treća žena, Annie Spence, čovjeka koji ju je pratio opisala kao elegantno odjevenog

džentlmena svijetloplave kose.

- Zvuči kao Lancing - složio se Spellar. - Možda se njezina tijela riješio na drukčiji način, kao i tih drugih dviju žena.

- Kao što je učinio s tijelom Molly Stubton - reče Leona.

Thaddeusove su se oči malo stisnule u kutovima. - Lancing mi je jasno rekao da je ubijanje Molly Stubton bio zadatak što mu ga je dodijelio njegov poslodavac. Uživao je u tome i nastojao se pobrinuti da se on uklapa u njegov obrazac. No zato što je slušao Delbridgeovu zapovijed, nije se mogao držati svoje uobičajene rutine. Zakopao ju je u šumi jer mu je tako naređeno.

Victoria se namrštila. - Možda mu je Delbridge također naredio da se triju djevojaka koje su nestale riješi na sličan način.

- Zašto bi to učinio? - upita Leona. - Jasno je da je Molly Stubton postala problem za Delbridgea. Želio ju je maknuti s puta. Ali zašto bi se opterećivao siromašnom prostitutkom kao što je Annie Spence? Ona je bila od one vrste žena na koje je Čudovište vrebalo i ubijalo ih iz vlastita zadovoljstva.

Spellar slegne svojim širokim ramenima. - Kao što sam rekao, tri nestanka možda nisu povezana s ovim slučajem. Možda nikad nećemo znati što se dogodilo Annie i drugim dvjema ženama. Sigurno ne bi bile prve sirote djevojke koje su bez traga nestale na ulicama Londona. Ali barem smo se riješili Čudovišta. Tijekom svoje karijere naučio sam da treba slaviti svaku malenu pobjedu koja naiđe.

- Što je s lordom Delbridgeom? - upita Victoria.

- Jeste li našli neki dokaz koji ga povezuje s Čudovištem?

Spellar uzdahne. - Još nismo. Očito je da su se poznavali. No Delbridge je uspijevaao Lancinga držati podalje od sebe u društvenom životu. Koliko sam uspio utvrditi, zabava neku večer bila je prvi put da je Lancing pozvan u rezidenciju.

- Došao je onamo kako bi se riješio Molly Stubton - reče Thaddeus. - Lancing je vjerojatno zahtijevao pozivnicu za zabavu kao plaću za umorstvo. Zavidio je Delbridgeu na njegovu položaju u društvu. Smatrao je da ima pravo na sličan položaj.

- Kad već govorimo o lordu Delbridgeu - reče Spellar, ubrusom tapkajući svoja usta. - Prošao sam kraj njegove kuće prije nego sam došao ovamo. Znao sam da njegovo gospodstvo nikad ne bi pristalo na razgovor sa mnom, ali mislio sam da neće škoditi ako neko vrijeme motrim na to mjesto, tek toliko da vidim ima li kakvih zanimljivih aktivnosti. Zanimalo me što će učiniti kad sazna za smrt Čudovišta.

Leona pogleda Thaddeusa. Njegovo je lice ostalo bezizražajno, ali je shvatila poruku. Nije želio da spomene njihov plan o pretraživanju Delbridgeove kuće. Razumjela je. Detektiv Spellar je osoba koja je zamolila Ezoterično društvo da istraži slučaj Ponoćnog Čudovišta, ali ne smije biti upleten u ilegalan pretres doma jednog džentlmena. Takav bi postupak bio profesionalno samoubojstvo. Bolje je za sve kojih se to tiče ako on ostane u blaženom neznanju.

- Jeste li opazili što zanimljivo na Delbridgeovoj adresi? - upita Thaddeus kao da ga to tek površno zanima.

- Nije se imalo što opaziti. - Spellarovi su se brkovi trznuli. - Kuća je bila prazna i zaključana. Nikakvih slugu na vidiku. Nikakva traga Delbridgeu.

Thaddeus se ukočio. - Delbridge je otišao iz Londona?

Leona se naglo uspravila. Zlikovac je nestao s njezinim kristalom. Možda ga više nikad neće naći.

Očito osjećajući njezino ogorčenje i paniku, Thaddeus joj je dobio suptilan, upozoravajući pogled. Nevoljko je potisnula pitanja što ih je željela poput strelica dobaciti detektivu Spellaru i pokušala se doimati samo uljudno zainteresiranom.

- Delbridge je zasigurno čuo da je njegov plaćeni ubojica skočio u smrt u nečemu što su zaci-

jelo bile veoma sumnjive okolnosti - reče Spellar mažući prepečenac maslacem. - Čudovište počini samoubojstvo na ulici ispred kuće u kojoj je ranije živjela Delbridgeova ljubavnica koja je nestala na zagonetan način. Veoma neugodno.

Victoria se namrštila. - Ali kako je tako brzo saznao za Lancingovu smrt?

- Ne bih znao. - Spellar zagriže prepečenac. -Možda su on i Lancing imali dogovoren sastanak, a Lancing se nije pojavio. Ili je možda u svojem klubu čuo glasine o toj smrti, odjurio kući, spakirao se i pobjegao.

- Ali zašto bi otišao? - upita Leona. - Prema svemu što smo saznali, pazio je da između sebe i Lancinga zadrži društvenu distancu. Zašto bi ga obuzela panika nakon što je saznao da je Lancing mrtav? Imalo bi više smisla da ostane u gradu i pretvara se da ga je zaprepastila vijest o identitetu Ponoćnog Čudovišta jednako kao i sve ostale.

Spellarove su se čupave obrve nekoliko puta uzdignule i spustile. - Ovo su više nagađanja, razumijete, ali palo mi je na pamet da su neobične okolnosti Lancingove smrti možda izazvale Delbridgeov strah da je on sljedeći koji će umrijeti na sličan način.

Thaddeus nije ni trepnuo, ali se Leona umalo ugušila svojim čajem.

On zna, pomislila je. Zahvaljujući svojoj para-normalnoj intuiciji, detektiv Spellar je pogodio da Lancingova smrt nije bila ni nesretan slučaj ni jednostavno samoubojstvo. Zna što se noćas doista dogodilo na onom krovu; zna i tu će tajnu zakopati u grobu tišine.

Leoni je palo na pamet da policajac tijekom svoje duge karijere vjerojatno čuva mnoge tajne. Policajac koji je također član Ezoteričnog društva nesumnjivo ih čuva još više od uobičajenog broja.

Delbridgeova se kuća ocrtavala na maglovitoj mjeseci, duhovima opsjednuto zdanje ravno iz gotičkog romana. U večeri održavanja zabave donji su katovi bili jarko osvijetljeni, ali noćas su svi prozori mračni.

Leona je stajala s Thaddeusom unutar vrtnih vrata u stražnjem dijelu prostranog vrta. Osjećala je napetost, uzbuđenje i strepnju. Međutim, svim se silama trudila prikriti svoje emocije pred Thaddeusom. Znala je da bi bilo potrebno veoma malo da se on predomisli i odbije joj dopustiti da pođe s njim u kuću.

- Detektiv Spellar je imao pravo - rekla je. - Kuća se doima praznom.

- Činjenica da su sluge otišle sa svojim poslodavcem pokazuje da Delbridge kani dugo izbivati - reče Thaddeus. - Ima lovačku kućicu u Škotskoj. Možda se povukao onamo.

- U Škotskoj. - Zaprepastila se. - Kako ću ondje ikad naći kristal?

- Ezoterično društvo ima veoma dugačku ruku - reče Thaddeus. Zvučio je kao da potiskuje smijeh.

Uzdigla je bradu. - Podsjetila bih te da kristal pripada meni, a ne Društvu.

- A ja bih tebe podsjetio da smo se složili da ćemo raspravu o vlasništvu odgoditi sve dok ne nađemo taj prokleti kamen. Jesi li spremna?

- Da.

Thaddeus je na sebi imao poznatu crnu odjeću. Ona se također odjenula za noćni rad. Povrh kapu-tića i hlača sluge što joj ih je Adam osigurala za prvi upad u Delbridgeovo zdanje, Thaddeus joj je dao jednu od svojih tamnih lanenih košulja.

Košulja joj je, naravno, bila prevelika. Uspjela je višak tkanine ugurati u hlače, ali nije se moglo zaniijekati da je ostatak stvarao punašan dojam ispod tijesnog kaputića. Osjećala se poput plišane životinje, a činilo joj se da tako i izgleda.

- Ući' ćemo kroz prozor knjižnice - reče Thaddeus.

- Sto ako je ondje postavio jednu od svojih odvratnih otrovnih zamki? - upita Leona.

- Mislim da to nije baš vjerojatno. Očito je otišao u velikoj žurbi. Nije imao vremena za postavljanje kompliciranih zamki. Čemu se truditi? Kristal je sigurno ponio sa sobom.

- Da, znam - mračno je rekla. - Čak u Škotsku.

- Gdje je ona poznata i uvijek tako iritantna žica neobuzdanog pozitivnog razmišljanja?

Odlučila je to ignorirati.

Hodali su stazom kroz neodržavan, u zelenilo obrastao vrt. Unatoč Thaddeusovu uvjerenju da Delbridge nije postavio nikakve zamke, oboje su pokrili usta i nos debelim platnom dok je otvarao prozor.

Uskoro su se našli u knjižnici. Draperije su bile navučene pa je u prostoriji vladao potpuni mrak. Uznemirujuća se energija osjećala u atmosferi. Thaddeus je upalio fenjer što ga je ponio sa sobom. Žuta je svjetlost razotkrila zbirku neobičnih reli-kata razbacanih po sobi. Leona je znala da struje paranormalnih moći potječu iz antikviteta.

- Ovo očito smatra svojim manje vrijednim artefaktima - reče Thaddeus. - Nisu dostojni izlaganja u muzeju na katu.

Zadrhtala je, itekako svjesna da je neugodno treperenje što ga sad primaju njezina osjetila ništa u usporedbi s onim što je očekuje u galeriji gdje se nalazi glavni dio Delbridgeove zbirke.

- Zacijelo je proveo mnoge godine svojega života skupljajući te stvari - rekla je.

- Delbridge je svakako opsjednut paranormalnim antikvitetima. - Thaddeus je prišao pisaćem stolu, otvorio jednu ladicu i izvadio neke papire. - Ima li kakvih tragova kristala?

Okrenula se na peti, posve otvorivši sva osjetila. Neugodna se aura što su je stvarali predmeti pojačala, ali nije bilo nikakve naznake osebnih struja aurora-kamena.

- Ne - rekla je.

GIGA

- Ni ovdje nema osobito korisnih informacija. -Thaddeus je otvorio drugu ladicu. - Nekoliko računa njegova krojača i proizvođača rukavica što ih mjesecima nije platio, te hrpa pozivnica. - Nemoj izgledati tako razočarano. Bilo je previše očekivati da je Delbridge zapisao adresu toga kluba čiji član želi postati.

- Imaš pravo. Ali pozitivno sam razmišljao. -Bacio je pozivnice natrag u ladicu. - Pođimo gore.

Popeli su se stubištem. Činilo se da kuća odjekuje nekom neobičnom vrstom tišine. Kao da je zdanje nastanjeno duhovima, pomislila je Leona.

Malo kasnije stajali su na vratima Delbridgeove spavaće sobe.

- Hmm - izusti Leona.

Thaddeus joj je dobio brz, znatiželjan pogled. - Što je?

- Nema nikakvih pokazatelja da se na brzinu pakirao. Zapravo, sve se doima urednim i sređenim kao da je odavde izišao prije samo nekoliko minuta.

Thaddeus je podigao fenjer u zrak i proučio sobu. - Vjerojatno je svojoj domaćici rekao neka spakira njegove stvari. Ona bi pazila da sve ostane uredno.

- Možda. - Oklijevala je. - Ipak, čovjek bi očekivao nekakav trag tjeskobe ili žurbe. Delbridge je trebao silno žuriti da ode iz grada. Gledaj, njegove su stvari za brijanje još uvijek na toaletnom stoliću.

Thaddeus se zaputio na drugu stranu sobe i otvorio vrata ormara. Oboje su zurili u odjeću u ormaru.

- On uopće nije otišao iz Londona - reče Thaddeus.

Leonu je obuzelo iščekivanje. - Možda je i moj kristal još ovdje.

- Osjećaš li ga?

- Ne, ne u ovoj sobi. Pokušajmo u muzeju. Vratili su se mračnim hodnikom do starog kamenog stubišta koje je povezivalo novi dio kuće sa starim u kojem se nalazi muzej. Leona se pripremila na mučnu auru što je stvara zbirka antikviteta u galeriji. Unatoč tomu strujanja neugodne energije navrla su u njezina osjetila jednako snažno kao i prvi put. Znala je da i Thaddeus reagira na ta strujanja.

Na vrhu stubišta prošli su izlizanim kamenim podom i ušli u dugu galeriju. Svjetlo fenjera obasjavalo je artefakte i vitrine s reliktima.

Prošli su kraj vrata za staro kameno stubište što su ga rabili za bijeg u noći Delbridgeove zabave. Leona je pogledala ormarić u kojem je ranije bio kristal. Sad iz njega nije strujala energija kristala.

- Nije nigdje u galeriji - potišteno je rekla.

- Ne, ali nešto drugo jest. - Thaddeus podigne fenjer u zrak.

Leona je slijedila njegov pogled niz dugu galeriju i vidjela masivni kameni žrtvenik iza kojeg su se sakrili tijekom prijašnjeg dolaska ovamo. Noćas je na njemu bilo nečeg drukčijeg.

Potrajalo je nekoliko trenutaka dok nije shvatila da je glomazan tamni oblik na vrhu žrtvenika nečije tijelo.

- Nebesa - šapnula je i naglo se zaustavila. - Ne još jednom.

Thaddeus je prišao žrtveniku i stao gledajući nepomično tijelo. Leona je na svjetlosti vidjela maleni potočić krvi koja se počela sušiti, a počinjao je od mjesta gdje je drevni bodež zabijen u čovjekova prsa. Skupi kaputić i nekoć bijela košulja bili su natopljeni krvlju koja je tekla po kamenoj površini i skupila se u lokvici na podu.

- Delbridge sigurno nije u Škotskoj - reče Thaddeus. - Mislim da ni kristal nije ondje.

Nešto kasnije Thaddeus se spustio u jedan od dvaju velikih naslonjača ispred kamina. Vrtio je čašu konjaka između dlanova, odsutno promatrajući način na koji svjetlost vatre pretvara sadržaj u tekuće zlato, boju Leoninih očiju.

- Možemo jedino pretpostaviti da je Delbridge ubijen radi kristala - rekao je. - Mogućnost da ga je ubio običan provalnik doista je previše nategnuta.

- Slažem se - reče Leona iz drugog naslonjača. - Moj je kristal ponovno nestao. *Prokletstvo*. Nakon svih tih godina. - Slobodnom je rukom udarila po naslonu za ruke. - Kad pomislim da sam ga prije samo nekoliko dana držala u rukama.

Fog se ispružio ispred kamina spustivši njušku na šape. Nije otvorio oči, ali jedno mu se uho trznulo, registrirajući Leoninu frustriranost i napetost. Uvijek je barometar raspoloženja svoje gospodarice, pomislio je Thaddeus.

Sto se tiče povezanosti njega i Leone, nije mu trebao nikakav dodatni dokaz povrh osjećaja potpunosti što ga je imao u njezinoj nazočnosti. Cijeli ju je život tražio a da toga nije bio svjestan. Ispunjavala je sva prazna mjesta i činila ga cijelim. Osjećao je golemo zadovoljstvo samo zato što je živ i nalazi se u istoj prostoriji s njom.

Utonuo je dublje u naslonjač dopuštajući si uživanje u pogledu na Leonu koja mu je sjedila tako blizu. Skinula je kaputić pa je sad na sebi imala samo uske hlače i preveliku košulju koju joj je on dao.

Kad su maločas ušli u kuću, izvukla je rub košulje iz hlača. Odjevni se predmet sad slobodno širio oko nje naglašavajući fine kosti njezina vrata i zapešća jer je zavrnila manšete. Kako se žena može doimati tako zamamno senzualnom odjevena u mušku odjeću, pitao se. Sjetio se svojeg prvog dojma one noći kad je zaobišla ugao u dugoj galeriji i poletjela ravno u njegove ruke. *Dama tajni i zagonetki*.

Trenutno je također bila žena u kojoj je ključao gnjev.

- Naći ćemo kristal - mirno je rekao.

Činilo se da ga nije čula. Samo je zurila u vatru što ju je zapalio, a oči su joj bile žarke i tamne.

- To je dovoljno da se čovjek zapita nije li doista bila čarobnica - šapne Leona. - Možda je bacila kletvu na kamen.

Thaddeus ništa nije rekao. Samo je pustio da te riječi trenutak vise u zraku čekajući da ona shvati što je rekla.

Leona se ukočila. Zatim je, s očitim naporom, uspjela podići čašu do usta i popiti veliku količinu konjaka.

Lecnuo se i čekao neizbježno.

Leona je naglo udahnula kad je konjak počeo djelovati. Oči su joj se ovlazile. Zagrcnula se i počela kasljati. Mahnito je posegnula u džep, ali ništa nije našla.

Thaddeus je izvadio rupčić iz vlastitog džepa i pružio joj ga.

- Kad sljedeći put odjeneš mušku odjeću, možda bi se trebala sjetiti da džentlmen nikad ne izlazi iz kuće bez čistog rupčića - reče.

Ignorirala ga je i tapkala oči dok je istodobno nastojala doći do daha. Na koncu se uspjela pribitati.

- Više sam navikla na seri - slabašno je rekla.

- Očito. No dakle, vjerujem da smo dovoljno dugo igrali ovu igru.

- Igru? - Glas joj je još uvijek bio nesiguran od vatre konjaka. - Kakvu igru?

Vrtio je čašu u ruci. - Mislim da je vrijeme da mi kažeš zašto si tako uvjeren da imaš pravo vlasništva nad aurora-kamenom.

Ukočila se kao da ju je doveo u trans. Fog je podigao glavu i fiksirao je napetim pogledom.

- Staro obiteljsko nasljedstvo - glatko će Leona.

GIGA

- Čini se da tvoja obitelj ima naviku da redovito gubi to nasljedstvo.
- Prvenstveno zato što ga ljudi povezani s Ezoteričnim društvom neprestano krađu - odbrusila je.

Slegnuo je ramenima i popio još malo konjaka.

Duboko je udahnula, ispružila noge prema kaminu i opustila se u naslonjaču.

- Ti znaš, zar ne? - rekla je.
- Da si ti potomak Sybil Djevice Čarobnice? Dosad sam samo nagađao, ali mislim da je to bilo prilično razumno i logično nagađanje, s obzirom na okolnosti.

Iskrivila je lice. - Svi smo mrzili titulu koju joj je Društvo dalo, znaš.

- Sybil Djevica Čarobnica? - Slegnuo je ramenima. - Meni se čini prilično zanimljivom. Upravo ono što se očekuje od legende.

- Nije se bavila čarobnjaštvom, baš kao što se ni ti ni ja time ne bavimo. Bila je briljantna, paranormalno nadarena alkemičarka, baš kao i tvoj zloglasni Sylvester Jones. Danas bi je opisivali kao znanstvenicu.

- Sybil Djevica Znanstvenica ne zvuči toliko zanimljivo.
- Nije bila ni djevica - suho će Teona. - Barem ne cijeli svoj život. Ja sam dokaz toga. Jednako kao moja majka i baka, te cijeli dugi niz mojih ženskih predaka prije njih. Sve smo Sybilini potomci.

- U redu, priznajem da je izraz *djevica čarobnica* možda bio pomalo teatralan.

Prezirno je puhнула kroz nos. - Tipična legenda Ezoteričnog društva.

- Dobri smo u takvim stvarima - složio se. Leona se namrštila. - Razumijem onaj dio o čarobnici, ali zašto su je, za ime svijeta, proglasili djevicom?

- Za to možeš okriviti Sylvestera. Bio je bijesan jer je odbila njemu podariti svoje djevičanstvo. Prema onome što piše u njegovu dnevniku, rekla mu je da se posvetila alkemiji.

- Nije ju volio - ukočeno će Leona. - Samo ju je želio iskoristiti kao dio eksperimenta kako bi vidio mogu li se njegove paranormalne sposobnosti prenijeti na njegove potomke.

- Znam. Umjesto nje našao je druge dvije darovite žene, a jedna od njih je moj predak. No Sylvester je uvijek bjesnio jer ga je Sybil odbila.

Leona je spustila glavu na naslon. - Koliko dugo već znaš?

- Tvoja vještina s kristalima je, naravno, glavni trag.
- Nisam baš jedina na svijetu koja radi s kristalima.

- Nisi, ali prema legendi, aurora-kamen je drukčiji od drugih kristala. Sylvester je bio mišljenja da je darovitost potrebna za usmjeravanje energije kroz taj kamen doista veoma rijetka. Sybil je bila jedina osoba za koju je znao da može raditi s aurora-kamenom. Logično je da će ga netko tko je naslijedio njezine jedinstvene sposobnosti također moći rabiti.

Leona stisne usta. Nije skretala pozornost s vatre.

- Hmm - promrmljala je.

Čekao je još trenutak. Kad je postalo očito da više ništa neće reći, pogledao je Foga.

- Legenda također kaže da je Sybil imala odanog vuka za pratnju. Sylvester je sumnjao da su ona i zvijer dijelili izvanosjetilnu vezu. To mu se činilo fascinantnim jer je dotad vjerovao da samo ljudska bića posjeduju potencijal za paranormalne sposobnosti.

- Zvuči kao da si svoje zaključke temeljio samo na nekoliko koincidencija s legendom.

- Tu je također i kratak Sybilin opis što ga je Sylvester zapisao u svoj dnevnik. Nevjerojatno podsjeća na tebe.

Okrenula je glavu i pogledala ga. -Nevjerojatno?

- »Čarobnica je izrazito opasna, s kosom tamnom poput noći i očima neobične nijanse jantarne boje« -citirao je. - »Posjeduje moć kontroliranja nečijih snova.«

Leona se odjednom doimala zainteresiranom. -Misliš da sam izrazito opasna?

- Na veoma primamljiv način.

- Je li Sylvester podrobnije opisao Sybil? - pitala je.

- Koliko se sjećam, u svojem je dnevniku obilno rabio riječi *podmukla lija, rospija, mačka i nadžak-baba*.

- Nije baš laskav opis.

- Ovisi o gledištu, valjda. Meni se činio... intrigantnim.

- To je sve? Naprečac si stvorio zaključak da sam ja Sybilin potomak na temelju prilično neukusnog opisa i nekoliko koincidencija?

- Postojao je još jedan pokazatelj koji nije bio tako slabašan - priznao je.

- Što je to bilo?

Ustao je, uzeo bocu konjaka i ulio još tekućine u svoju čašu. - Nisi postavila pravo pitanje kad sam ti rekao da Caleb Jones vjeruje da postoji zavjera čiji je cilj krađa najbolje čuvane tajne Ezoteričnog društva.

Promatrala ga je, oprezna i zbunjena. - Koliko se sjećam, postavila sam niz pitanja kad si mi rekao za zavjeru.

- Ah, ali nisi mi postavila najočitije pitanje. Nisi me pitala da objasnim vrstu tajne koja bi ljude mogla navesti da počine ubojstva.

Trepnula je, a zatim s gnušanjem uzdahnula. -Do vraga.

- Nisi me to trebala pitati, zar ne? - Lagano joj je nazdravio čašom i ponovno sjeo. - Već si znala sve o formuli.

- Legenda o utemeljiteljevoj formuli dio je mojeg obiteljskog naslijeđa - priznala je. -

Prenosila se s majke na kćer. Sybil je smatrala da je Sylvesterova opsjednutost željom da usavrši eliksir za koji je vjerovao da može proširiti i pojačati njegove paranormalne moći bila ludilo. Mislio je da će mu čak produljiti život. Bila je uvjerena da ga je to zapravo ubilo.

- Unatoč tomu ukrala je formulu?

Leona ga je ljutito pogledala. - Neko je vrijeme bila njegova pomoćnica. Napravila je prijepis i ponijela ga sa sobom kad je otišla. Ništa nije ukrala.

- Zašto ju je uzela ako je mislila da neće djelovati?

- Neko je vrijeme sanjarila o tome da će je usavršiti i time dokazati da je bolja od Sylvestera.

Bili su žestoki suparnici do samoga kraja. No Sybil je na koncu došla do zaključka da bi eliksir uvijek bio opasan za uporabu. Ipak, nije se mogla natjerati da uništi svoj primjerak formule. Ili tako barem kaže u svojim pismima.

- Fascinantno.

Leona raširi ruke. - Vrlo dobro. Znaš tko sam. Valjda nije važno kako si došao do tog zaključka. Sybilin dnevnik eksperimenata rano je izgubljen. Nitko u mojoj obitelji ne zna što mu se dogodilo, kao ni što se dogodilo sa seфом u kojem je navodno čuvala svoje druge tajne. No ja imam dvije bilježnice koje je rabila gotovo kao dnevnike, kao i neka pisma što ih je napisala. U njima je jasno opisala svoje osjećaje prema Sylvesteru.

- Sto je još imala reći o njemu? - pitao je.

- Između ostaloga, spominjala ga je kao arogantnog šarlatana i velikog lažljivca.

- Zašto ga je nazivala lažljivcem?

- Pokušao ju je namamiti obećanjem da će raditi kao ravnopravni partneri, dijeliti svoje tajne i razvijati svoje moći. Zaljubila se u njega i vjerovala je da i on nju voli. Ali kad je otkrila da je on zapravo samo želi iskoristiti za svoj eksperiment s potomkom, bila je ogorčena. Tada je shvatila da će u Sylveserovu životu uvijek postojati samo jedna velika strast, a to je traženje formule. Zato je otišla.

- I sa sobom je ponijela aurora-kamen i primjerak formule.

- Imala je pravo na oboje - žustro će Leona. Nasmiješio se.

- Što ti je tako zabavno u svemu tome? - oštro upita Leona.

- Ono što me veoma zabavlja je pomisao da ću potomka Sybile Djevice Čarobnice pratiti na prvi proljetni bal Ezoteričnog društva. Moja obitelj ili Društvo ništa ne voli više od dobre legende.

- Ona je izravan Sybilin potomak? - Gabriel Jones se široko nasmiješio. - Čekaj da to Venetia čuje.

Novi vođa Ezoteričnog društva sjedio je za pisačim stolom u svojoj knjižnici, moderni engleski džentlmen u svakom detalju. Čovjek nikad ne bi pogodio, pomislio je Thaddeus, da je Gabriel jedan od najopasnijih ljudi u Londonu, zahvaljujući svojim sposobnostima. Poput mnogih iz loze Jones, on je paralovac s refleksima, osjetilima i instinktima jednako izoštrjenima kao u bilo koje velike grabežljive zvijeri. Čak i kad je bio smiren i opušten, izdajnički su tragovi paranormalne energije u njegovoj auri bili vidljivi onima koji su osjetljivi na takve stvari.

- Čekaj dok ne čujem o čemu? - Venetia reče s vrata knjižnice. Nasmiješila se kad je opazila Thaddeusa. - Thaddeuse. Kako mi je drago što te vidim. Nisam znala da si ovdje.

- Želim ti dobar dan, Venetia. - Thaddeus je ustao. - Izgledaš ljupko kao i uvijek. Jesi li se upravo vratila sa snimanja portreta?

- Da, zapravo jesam.

Osim svoje nove uloge supruge poglavara Ezoteričnog društva Venetia je također moderni fotograf čije su sposobnosti u velikoj potražnji. Međutim, veoma malo njezinih bogatih, elitnih klijenata zna da je njezina darovitost daleko veća od snimanja zapanjujuće dobrih fotografija.

Zahvaljujući svojoj darovitosti, Venetia sasvim jasno može vidjeti aure. Istina je, naravno, da su mnogi, čak i oni koji se smiju cijeloj ideji paranormalnog, donekle osjetljivi na aure.

Većina ljudi povremeni treptaj nelagode ili fasciniranosti ili neke druge neobjašnjive reakcije što je doživljavaju u blizini nekih pojedinaca pripisuje vlastitoj intuiciji.

Zapravo su osjećali slabašne treptaje aure spomenutog pojedinca. Oni koji su obdareni jakim paranormalnim sposobnostima prirodno su osjetljiviji na tragove energije koja zrači iz drugih ljudi. Ali samo malen broj ljudi posjeduje rijetku vrstu vidovitosti potrebnu da se vidi pun i jedinstven spektar cijele aure druge osobe, onako kako to može Venetia.

- Nikad nećeš pogoditi koga će Thaddeus pratiti na proljetni bal - reče Gabriel. Pošao je naprijed kako bi je pozdravio. - Ženu koja radi s kristalima i slučajno je izravni potomak Sybil Djevice Čarobnice.

Venetia ga zapanjeno pogleda. - Mislila sam da je priča o Sybil i aurora-kamenu samo još jedna legenda Ezoteričnog društva.

- Znaš kako se kaže, postoji zrno istine u svakoj dobroj legendi.

Poljubio ju je, kratak, nježan, mužev pozdrav, ali je Thaddeus osjećao struje vreline, intimnosti i ljubavi u tom dodiru. Vođa Ezoteričnog društva je sretno oženjen čovjek.

- Također postoje, kako se pokazalo, dvije verzije svake legende - reče Thaddeus, promatrajući Venetiju koja je sjela u naslonjač njemu nasuprot. - Leona iskreno smatra da aurora-kamen pripada njoj. Kaže da je u početku pripadao Sybil, a ja mislim da ima pravo.

- Problem je u tome - reče Gabriel - da je kamen, jednako kao i formula, navodno opasan.

- Na koji način? - upita Venetia.

- To nije posve jasno. - Gabriel sjedne za pisači stol. - Prema onome što piše u Sylvesterovu dnevniku, ima moć uništiti čovjekove moći.

Venetijina su se usta trznula u kutovima. - O, Bože. Želiš reći da može muškarca učiniti impotentnim? Nije ni čudo da ga vi muškarci iz obitelji Jones tako silno želite dobiti natrag i staviti pod ključ.

Thaddeus se nasmijao. - Mislimo, ili se barem nadamo da se spomenute moći odnose na paranormalne sposobnosti, a ne na onu drugu vrstu.

- Unatoč tomu čovjek nikad ne može biti dovoljno oprezan - reče Gabriel. Postao je ozbiljniji. - Sylvester je vjerovao da je Sybil nekako ugodila kristal tako da samo ona može

GIGA

kontrolirati njegovu energiju. Očito su neki od njezinih potomaka naslijedili tu sposobnost.

- Leon a može upravljati njime - tiho će Thaddeus.

Venetia se namrštila. - Ali ako nitko drugi ne može kontrolirati kristal, zašto je tako mnogo ljudi spremno ubiti za njega?

- Ne znamo - prizna Gabriel. - Ali Caleb sumnja da je sve to, na ovaj ili onaj način, povezano s još jednim pokušajem krađe utemeljiteljeve formule.

Venetia uzdahne. - To je jedna legenda Ezoteričnog društva koja je trebala ostati samo legenda, ako mene pitate. Da je ti i Caleb niste pronašli kad ste istraživali Sylvesterovu grobnicu, ne bismo imali sve te probleme.

- To ne mogu osporavati - reče Gabriel. - Ali šteta je počinjena. Što više, nešto mi govori da će ta prokleta formula odsad nadalje biti problem za Društvo.

- Kao i muškarci poput Lancinga - reče Thaddeus. - Policija će, iz očitih razloga, uvijek imati poteškoća u zaustavljanju takvih zločinaca.

- Slažem se. - Gabriel prekriži ruke na stolu. -Slučajno sam u posljednje vrijeme mnogo razmišljao o tome. Vjerujem da je Društvo odgovorno za čuvanje svojih najopasnijih tajni, ali također mora pokušati kontrolirati moćne zlikovce kakav je bio Lancing.

- Sto imaš na umu? - upita Thaddeus.

- Mislim da je došlo vrijeme za organiziranje službe koja će se baviti pitanjima sigurnosti unutar Društva. Bit će pod kontrolom vijeća i vođe.

- Koga ćeš staviti na čelo te nove službe? - upita Venetia.

Thaddeus se polako nasmiješio. - Nekoga tko je nadnaravno dobar kad treba vidjeti obrasce ondje gdje drugi vide samo kaos, možda? Prvoklasnog teoretičara zavjere?

- Kako si pogodio? - Gabriel se nasmijao. -Kanim odmah razgovarati s Calebom.

Postolar je bio neuredan čovjek nervozna držanja, mršav poput kostura i s naočalama u zlatnom okviru. Zapošljavao je dva krupna pomoćnika.

- Doista se ispričavam zbog zbrke povezane s vremenom mojeg današnjeg dolaska ovamo - rekao je. - Ali madam LaFontaine mi je poslala poruku kojom me obavještava da moram biti ovdje točno u jedanaest kako bi gospođica Hewitt probala svoje plesne cipele.

- Nismo vas očekivali prije tri sata poslije podne - reče Victoria - ali kako smo upravo završile s kitničarkom, možemo se pozabaviti i cipelama. To će biti jedna gnjavaža manje danas poslijepodne.

- Da, naravno. - Postolar se okrenuo Leoni i uputio joj tjeskoban, laskav osmijeh. - Ovo neće dugo trajati. Madam LaFontaine je odlučno zahtijevala da cipele odgovaraju boji vaše haljine. Donio sam sa sobom nekoliko pari tako da možete birati.

Leona pogleda veliku drvenu kutiju što su je dva pomoćnika spustila na sag. Još odluka, mrzovoljno je pomislila. U normalnim bi okolnostima uživala u procesu biranja plesnih cipela koje će se slagati s prekrasnom haljinom što ju je madam LaFontaine dizajnirala. Doista, cijeli taj posao oko priprema za proljetni bal trebao je biti predivan užitak. Nikad ranije nije pozvana na tako važan događaj. Ne samo da će to biti veličanstven, blještav događaj, već će je pratiti muškarac u kojeg se preko ušiju zaljubila.

Ali okolnosti su bile sve samo ne normalne. Jedini razlog iz kojega će poći na proljetni bal je taj da pomogne Thaddeusu identificirati ljude upletene u opasnu zavjeru. Povrh toga, ako se pročuje da je ona nećakinja Edwarda Pipewella, žena koja je, bez obzira koliko nesvjesno, pomogla očerupati desetak najvažnijih ljudi iz Ezoteričnog društva, imat će sreće ako je ne uhite. Te su dvije činjenice uvelike umanjile veselje biranja plesnih cipela.

Međutim, Victoria je bila nevjerovatno živahna. Očito se noćas opet dobro naspavala. Promatrala je kutiju s izrazom velikog iščekivanja.

- Pogledajmo što ste donijeli - rekla je postolaru.

- Ali naravno, gospođo. - Kretnjom je pozvao svoja dva pomoćnika. - Uzorke, molim lijepo. Jedan je čovjek pošao otvoriti veliki sanduk. Leona je osjetila kako joj se naježila koža na zatiljku. Zašto su postolaru potrebna dva tako krupna pomoćnika, pitala se.

Pogledala je Victoriju čija je pozornost bila usredotočena na dugi sanduk sličan lijesu.

Pomoćnik je otvorio poklopac. Posegnuo je unutra. Leona nije vidjela nikakve cipele.

- Ako nemate ništa protiv, samo ću zatvoriti ova vrata da nas nitko ne ometa - tiho će postolar. Leona se naglo okrenula, a obuzela ju je neobjašnjiva panika.

- Ne - rekla je. - Nemojte -

No bilo je prekasno. Zgrabio ju je jedan od krupnih pomoćnika, jednom joj rukom prikovavši ruke uz tijelo, a drugom joj pokrivši usta. Čula je užasnuti Victorijin uzvik, a zatim je zavladao zlokobna tišina. Snažan vonj kemijskih para ispunio je zrak.

Žestoko se opirala, zarivši nokte u ruke čovjeka koji ju je držao i divlje udarajući nogama.

- Požurite - prasne postolar. - Imamo samo nekoliko trenutaka.

- Ona je prava mala vještica - gundao je čovjek koji je držao Leonu. - Jednostavno bih trebao zadaviti kučku.

- Ne smije joj se nauditi - uzviknuo je postolar, sad već bijesan. - Čuješ li me? Treba mi živa.

- Čujem vas - promrmlja čovjek. - Požuri, Paddone.

Drugi se čovjek sad našao pred njom. U jednoj je ruci držao mokru krp. Osjetila je miris štetnih kemikalija kojima je bila natopljena.

Silom joj je stavio krp preko nosa. Pokušala ga je nogom udariti u prepone, ali su joj skuti haljine osujetili namjeru. Trebala sam nositi mušku odjeću.

GIGA

Pare su zapahnule njezina osjetila. Svijet se počeo okretati. Mrak je zavladao u osunčanoj jutarnjoj sobi i poveo je u beskonačnu noć. Posljednje što je čula bio je Fog. Vani u vrtu počeo je zavijati. Zvučio je kao duša izgubljena u paklu.

- Doista bih željela da taj grozan pas prekine svoje neprekidno zavijanje - progunđa Victoria. Počivala je na kauču, s vlažnom krpom na čelu i šalicom čaja kraj sebe. - Služinčad mi je rekla da je počeo otprilike u vrijeme kad su nas otmičari napali. Otad nije prestao. To počinje djelovati na moje živce.

Thaddeus je pogledao Foga koji je još uvijek bio u vrtu. Pas se mogao vidjeti kroz stakla na francuskim vratima. Podigao je glavu i ispustio još jedan zvuk od kojega se krv ledila u žilama.

Thaddeus je suosjećao s njim. Želio je urlati od bijesa, ali je uspio potisnuti taj poriv. Ne može si priuštiti luksuz oslobađanja emocija na tako besmislen način. Vrijeme je izrazito važno, znao je to s jednakom sigurnošću kao što je znao tko je oteo Leonu. Otmičaru je potrebna, ali vjerojatno ne za dugo.

Odlučio je da neće dodatno prestrašiti Victoriju time što će joj reći da je potreba da Leona ostane živa i zdrava nesumnjivo objema spasila život. Gad je rabio kloroform, a ne otrovni plin.

Vratio se kući prije petnaest minuta i naišao na katastrofu. Osoblje nije shvatilo da nešto ne valja sve do nekoliko minuta prije njegova povratka. Naišao je na prizor panike i kaosa.

- Naišao sam *lady* Milden na sagu - žalosno je objasnio Gribbs, batler. - Postolar i njegovi pomoćnici otišli su dosta prije toga, i odveli gospođicu Hewitt, naravno.

Otmičari su utrpali Leonu u drveni sanduk i iznijeli je kroz ulaz za trgovce i zanatlije. Nitko nije smatrao neobičnim da su postolar i njegovi pomoćnici otišli tako brzo nakon što su stigli. Postolar je, silno se ispričavajući, objasnio da je došlo do velike zabune oko vremena dolazaka, te da mu je *lady* Milden rekla neka se vrati u prikladnije vrijeme.

Sanduk su ukrcali u kočiju koja ih je čekala, te su svi zajedno nestali u magli.

No Thaddeus je, uz malo hipnoze, od Gribbsa dobio detaljan opis postolara i njegovih pomoćnika. Nije prepoznao postolara, ali je bio posve siguran da zna tko su ona dva krupna čovjeka koji su pomogli oteti Leonu.

- To su dva čuvara koje je Delbridge angažirao one večeri kad je u svojem zdanju održavao zabavu - rekao je Victoriji. - Gad vjerojatno ne poznaje druge ljude koji se bave takvim poslovima pa ih je ponovno pozvao.

Namrštila se. - Ne razumijem.

- Ni ja, ali to je dobro za početak.

- Dragi Bože, ona je u smrtnoj opasnosti, zar ne?

- Da.

Prešao je na drugu stranu knjižnice i otvorio francuska vrata.

Fog je prestao zavijati prema nebu i pogledao ga, naculjenih ušiju, očiju hladnih poput smrti.

- Dođi sa mnom - tiho će Thaddeus. - Naći ćemo je.

Leona se probudila osjećajući mučninu i slušajući nesuvislo mrmljanje neke luđakinje. U jednom je užasnom trenutku pomislila da ona sama izgovara te mahnite, prestrašene riječi.

- Demon je iz pakla. Nikad se to ne bi reklo kad ga se pogleda, ali dolazi ravno iz pakla, uistinu. Dolaziš li i ti odande?

Leona oprezno otvori oči. Svijet se više nije okretao oko nje kao onda kad je utonula u nesvijest, ali je još uvijek bio veoma mračan. Postolarev sanduk. Možda se nalazi u njemu. Obuzeo ju je užas. Brzo je sjela, previše brzo. Njezin se želudac pobunio. Nekoliko je sekunda mislila da će joj pozliti. Čvrsto je zatvorila oči i nastojala duboko disati. Postupno se osjećaj mučnine smirio.

- On je demon, ali je najbolje da mu to ne kažeš. Misli da je poseban, uistinu. Naziva se znanstvenikom.

Leona je riskirala ponovno otvaranje očiju i shvatila da sjedi na rubu ležaja smještenog uza zid u malenoj kamenoj odaji. Pruge svjetlosti fenjera probijale su se kroz željezne rešetke na vratima ćelije, ali nije bilo prozora. To je objašnjavalo duboke sjenke.

- Demonovi su te sluge donijeli ovamo dolje u pakao.

Leona je nekoliko sekunda pomno razmišljala i zaključila da ne čuje glasove u glavi. Još je netko bio u ćeliji. Pogledala je naokolo i ugledala ženu sklupčanu u kutu.

Druga je zatvorenica nosila izbljedjelu smeđu haljinu. Virila je u Leonu kroz masu slijepljene plave kose. Doimala se očajno, beznadno i prazno.

- Kaže da je znanstvenik, ali zapravo je demon - objasnila je Leoni.

- Ako govorite o čovjeku koji se pretvara da je postolar, slažem se s vama - blago će Leona.

- Ne, ne, ne, ne postolar. - Žena se silovito trzala od uzrujanosti. - Znanstvenik.

- Razumijem - tiho će Leona. - Znanstvenik je zapravo demon.

- Da, tako je. - Činilo se da je ženi laknulo sad kad je Leona shvatila što je željela reći. -

Užasan demon. Ima čarobne napitke od kojih noćne more djeluju stvarno.

Leona zadrhti. - Znam.

Njome je prostrujao lagan treptaj svijesti, podigavši joj vlasi na zatiljku. Thaddeus i Fog je traže. Znala je to jednako sigurno kao što je znala da će ujutro izići sunce. Trebala im je osigurati dovoljno vremena da je nađu.

- Kaže da je znanstvenik, ali on je čudovište, baš kao i onaj drugi - žena je objasnila užasnutim šaptom.

Leona se namrštila. - O kome to govorite? Tko je taj drugi?

- Mislila sam da je džentlmen, znaš. Bio je tako naočit. - Ženin se glas promijenio u čeznutljiv uzdah. - Tako otmjen i elegantan. Ima najljepšu kosu. Poput zlata. Izgleda kao jedan od onih anđela na starim slikama.

Leona je stegnula rub ležaja. - Jeste li rekli da ima zlatnu kosu?

- Smiješio se tako lijepo da nikad ne bi pogodila da je čudovište. - Ženin je glas postao hrapav od očaja. - Znala sam da je bacio oko na mene. Mislila sam da će dobro platiti. Ali lagao je. Doveo me ovamo dolje, u pakao.

- Dragi Bože - šapne Leona. - Ti si Annie Spence.

Annie se divlje trgnula i skutrila u prljavom kutu. - Kako znaš moje ime? Jesi li i ti demon?

- Ne, ja nisam demon. Annie, slušaj me, čudovište zlatne kose koje te dovelo ovamo sad je mrtvo.

- Ne, ne, ne može se ubiti čudovišta i demone.

- Zvao se Lancing, a ja prisežem da je mrtav. - Pokušavala se sjetiti nekog načina na koji bi mogla doprijeti do Annie. - Čudovište je umrlo kad je srelo Duha.

- Čula sam za Duha. - U Annienu se glasu nakratko osjetila nada. - O njemu se šapće na ulicama.

GIGA

- Lancing je pokušao pobjeći od Duha. Pao je u smrt.
- Ne, to ne može biti istina. - Annie je opet utonula u očaj. - Čudovište je jedan od demona. Čak ni Duh ne može ubiti demonu.

- Sama sam vidjela njegovo tijelo, Annie. Štoviše, Duh će uskoro doći ovamo kako bi nas spasio.

- Nitko nas ne može spasiti - žalosno objasni Annie. - Čak ni Duh. Prekasno je. Već smo u paklu.

- Pogledaj me, Annie.

Annie se skutila, ali je susrela Leonin pogled. - Prekasno.

- Ne, nije prekasno - žestoko će Leona. - Duh će doći ravno ovamo dolje, u sam pakao, i odvesti nas odavde.

Annie se doimala sumnjičavom.

Negdje izvan ćelije otvorila su se neka vrata. Annie je zagnjurila lice u šake i počela tiho jecati.

S druge strane željeznih rešetaka pojavila se poznata figura. Svjetlost fenjera svjetlucala je na ćelavoj glavi postolara i bljesnula na okviru njegovih naočala.

- Vidim da ste budni, gospođice Hewitt. - Ozareno se smiješio. - Izvrsno. Vaša se publika već okuplja. Računaju s tim da ćete izvesti sjajnu predstavu. Zapravo, možete je smatrati predstavom svojega života.

Leona se nije pomaknula s ležaja. - Tko ste vi?

- Dopustite da se predstavim. Ja sam dr. Basil Hulsey. Jednako kao i vi, gospođice Hewitt, ja sam stručnjak za energiju snova. Međutim, za razliku od vas, stručnjak sam za stvaranje noćnih mora.

Shuttle je odrastao na ulicama i tijekom života vidio je mnogo stvari od kojih bi i odrastao muškarac zadrhtao. Ali malo je što bilo tako zastrašujuće kao mračan lik koji je sad stajao pred njim. Čuo je glasine o Duhu, ali se uvijek smijao tim pričama. Večeras se nije smijao.

- To je bio samo još jedan posao za mene i Paddona - usrdno je rekao očajnički se nadajući da će mu vjerovati. - Nismo nautili damama, kunem se. Samo smo ih nakratko onesvijestili uz pomoć jedne doktorove kemikalije.

- Oteli ste jednu od žena - reče Duh. Shuttle zadrhti. Bilo je nečeg čudnog u glasu.

Pretvarao je sve u blizini, uključujući i samog Duha, u sjenke. Fantom je bio udaljen samo nekoliko koraka, ali Shuttle mu nije vidio lice. Dio problema bio je u tome što je bila gotovo ponoć. Unatoč tomu u blizini se nalazila ulična lampa. Trebao bi jasnije vidjeti Duha.

- To nije bila otmica - rekao je želeći objasniti. - Samo smo je stavili u sanduk i ukrkali u kočiju. Otmica je kada držiš neku osobu dok netko ne plati otkupninu, znate. Ovo nije bilo tako. Ni slučajno. Samo običan posao, razumijete. Paddon i ja dobili smo plaću za jedan dan rada, i to je bilo sve.

- *Kamo ste odveli ženu koju ste oteli?*

Glas se valjao preko njega poput golemog vala. Bio je bespomoćan.

Rekao je Duhu kamo su on i Paddon odveli ženu.

- Šteta je da se vi i ja nismo upoznali u drugim okolnostima, gospođice Hewitt - reče Hulsey kroz željezne rešetke. - Bili bismo izvrstan tim u laboratoriju.

- Mislite? - Leona nije znala što bi drugo mogla učiniti, osim nastojati da Hulsey što dulje priča.

- Da, svakako - reče Hulsey pun entuzijazma. - Vaše znanje o moći kristala da utječu na stanje sna bilo bi mi veoma dragocjeno. Nadam se da će vas članovi Trećega kruga, nakon što obavite ono što oni žele, prepustiti meni. Bilo bi tako zanimljivo vidjeti biste li mogli upotrijebiti aurora-kamen da se oslobodite jedne od mojih kemikalijama izazvanih noćnih mora.

Annie je tiho cviljela u kutu.

Leona ustane i pode prema vratima ćelije. Proučavala je Hulseyja. Čovjek je izgledao poput prevelikog insekta.

- Čudi me da bi istraživač koji se ponosi činjenicom da je znanstvenik vjerovao u moći žene koja tvrdi da za život zarađuje radeći s kristalima -rekla je. - Nemojte mi reći da doista vjerujete u paranormalno, doktore.

Hulsey se tiho nasmijao i sklopio ruke ispred svojih prsa. - Ah, ali vjerujem, gospođice Hewitt. Vidite, ja također posjedujem paranormalne moći. Zapravo, već sam niz godina član Ezoteričnog društva.

Osjetila je ledene žmarce na leđima. - Koje je vrste vaša darovitost?

Hulsey se šepirio. - Ja nisam običan kemičar, gospođice Hewitt. Posjedujem genijalne sposobnosti za znanost koje su sigurno nadnaravne. Svoju sam darovitost posvetio proučavanju stanja sna.

- Zašto?

- Jer me to fascinira. Vidite, stanje sna je jedino stanje u kojem granice između normalnog i para-normalnog postaju nejasne. Svi sanjaju, gospođice Hewitt. To je dokaz da svi posjeduju paranormalnu stranu svoje naravi, bez obzira jesu li toga svjesni *ili* ne.

Prisilila se na nemarno slijeganje ramenima. -Slučajno se slažem s vama. I što s tim?

- Čestitam vam na vašoj pronicavosti. Ali očito svoje razumijevanje prirode sna niste doveli do logičnog zaključka.

- A to je?

Iza leća naočala Hulseyjeve su oči svjetlucale. -Zar ne shvaćate? Ako netko može manipulirati nečijim snovima, može u potpunosti kontrolirati tu osobu.

Ruševine drevne opatije ocrtavale su se na mjesecini. Thaddeus je stajao u sjenkama na rubu šume. S jedne mu je strane stajao Caleb, a s druge Fog. Proučavali su hrpu kamenja.

- Ona je ondje unutra - reče Thaddeus.

- Osim ako je gadovi nisu preselili na drugo mjesto nakon što su je Shuttle i njegov partner ostavili ovdje - reče Caleb.

- Ona je ondje unutra - ponovi Thaddeus. -Pogledaj Foga. On je također osjeća.

Proučavali su Foga, koji je stajao napet i budan, njuške usmjerene prema opatiji.

- Teško je vjerovati da su njegova pseća osjetila uhvatila njezin miris na ovoj udaljenosti, i kroza sav taj kamen - reče Caleb, a zvučio je veoma zamišljeno.

- Mislim da je on na neki način povezan s njom. Kao i ja.

Caleb se nije prepirao. - Hoćeš li ga moći kontrolirati kad uđemo i počnemo je tražiti? Ako se oslobodi i počne zavijati, gadovi će shvatiti što kanimo.

GIGA

Thaddeus je lagano povukao uzicu pričvršćenu za Fogov ovratnik. Pas nije ni na koji način reagirao. Sva je njegova pozornost ostala usredotočena na opatiju.

- Iskreno rečeno, ne znam hoću li ga moći obuzdati nakon što se približi Leoni - reče Thaddeus. -Jedino znam da nam je potreban. On je naša najbolja šansa da je brzo nađemo u toj hrpi kamenja.

- Zašto ste Annie doveli ovamo? - upita Leona.
  - Annie? - Hulsey je izgledao zbunjeno. - Zar se tako zove?
- Annie je u kutu kriknula kao da ju je netko udario.
- Ne znate čak ni kako se zove? - upita Leona.
  - Ona nije važna. Samo subjekt za istraživanje. Posljednje dvije su umrle tijekom eksperimenata. Rekao sam Delbridgeu da mi treba još jedna. Poslao je Zvijer da mi jednu dovede.
  - Vi ste odgovorni za nestanak onih djevojaka s ulica. Obavljali ste eksperimente na njima. Hulsey se tiho nasmijao. - Nisam baš mogao obavljati eksperimente na sebi, zar ne?
  - Kako se usuđujete? - ogorčeno će Leona.
  - Doista, gospođice Hewitt, nema razloga za tako snažne emocije. Ja sam znanstvenik i potrebni su mi subjekti za testiranje. Annie nije važna. Kao što nisu bile ni druge dvije. Bile su samo obične prostitutke.
  - Što ste joj učinili?
  - Pokušavao sam stvoriti protuotrov za svoj plin koji izaziva noćne more. Bilo bi ga korisno imati, za slučaj nesreće. Kako sada stvari stoje, noćne se more ne mogu spriječiti. Annie je jučer udahnula plin. Sinoć sam joj dao protuotrov.
- Leona je čvrsto stegnula šake. - Čini se da nije djelovao.
- Zapravo, Annie je preživjela dulje nego druge dvije cure, ali moram priznati da ovaj eksperiment nije bio uspješan. - Hulsey sa žaljenjem uzdahne. - Annie je sad posve luda. Neće se oporaviti. Morat ću je se riješiti i naći drugu curu za sljedeću fazu svojih eksperimenata. Leona je poželjela prstima stisnuti njegov mršavi vrat i zadaviti ga. Međutim, prisilila se da nađe drugu temu.
  - Lancing je mrtav - ustvrdila je.
  - Da, čuo sam. - Hulseyjevo se koščato lice iskrivilo od gnušanja. - Kažu da je pao dok je pokušavao skočiti s jednoga krova na drugi. To nije nikakva šteta. Čovjek je imao neke krajnje primitivne sposobnosti koje su, priznajem, bile donekle korisne, ali bio je mentalno nestabilan. Rekao sam Delbridgeu da je opasan, ali njegovom se gospodstvu prilično sviđala ideja da ima vlastitog para-lovca kao plaćenog ubojicu.
  - Delbridge je umro samo nekoliko sati nakon Lancinga. Proboden je jednim od svojih artefakata, drevnim bodežom. Je li to vaše djelo?
  - Naravno da nije. - Hulsey je bio uvrijeđen. -Ja sam znanstvenik. Ne zanima me fizičko nasilje.
- Da sam želio ubiti njegovo gospodstvo, upotrijebio bih svoj plin za izazivanje noćnih mora.
- Tko je ubio Delbridgea?
  - Vođa Trećega kruga.
  - Zašto nije ubio i vas?
- Hulsey se tiho nasmijao, istinski se zabavljajući. - Dakle, zašto bi želio mene ubiti? Ja sam jedini koji zna dovoljno o kemiji da bih razumio utemeljiteljevu formulu kada dođu do nje. Ja sam jedini dovoljno pametan da priprelim i obavim potrebna testiranja kako bih provjerio je li sigurna za korištenje. Ne, ne, draga moja, uvjeravam vas da me članovi Trećega kruga trebaju.
- Znači, ovdje je riječ o utemeljiteljevoj formuli? U tom slučaju, zašto se svi nastoje dokopati aurora-kamena?
  - Aurora-kamen je potreban za otključavanje formule, što ćete uskoro vidjeti. Članovi Trećega kruga vas trebaju kako biste radili s kristalom da bi oni mogli otvoriti jedan sef. Očekuju da će formulu naći u njemu.
- Zavjera, pomislila je Leona, baš kako je Caleb Jones zaključio, ali možda daleko

kompleksnija no što je pretpostavio. Zvučilo je kao da su zavjerenici organizirani u uzlaznim krugovima moći. Ako postoji treći krug, razumno je zaključiti da vjerojatno postoje prvi i drugi, možda i više.

- Kad već govorimo o kamenu - nastavio je Hulsey - želio bih vas pitati što se točno dogodilo one noći u Delbridgeovoj galeriji? Netko je aktivirao zamku, ali nismo našli ničije tijelo. To je bio Ware, zar ne?

Zadrhtala je. - Znete za gospodina Warea?

- Da, naravno. Delbridge se raspitao i utvrdio da je Ware član Ezoteričnog društva. - Hulsey se namrštitio. - On je paranormalni hipnotizer, zar ne?

Nema nikakva razloga da mu daje informacije bez potrebe, pomislila je Leona. Ništa nije rekla.

Hulsey kimne. - Tako sam i mislio. Zasiurno je bio u veoma lošem stanju nakon što je udahnuo otrov. Silno me zanima kako ste upotrijebili kristal da biste ga spasili.

- Zašto mislite da sam ga ja spasila?

- To je jedino objašnjenje. Nitko se nikad nije živ izvukao iz jedne od mojih noćnih mora. -

Hulsey ponovno kimne. - Da, doista, moraju mi vas prepustiti nakon što večeras obavite ono

što žele članovi Trećega kruga. Jasno ću im staviti do znanja da mi vas moraju predati ako

žele moje znanje za formulu. - Hulsey je izvadio svoj džepni, sat i otvorio poklopac. -

Nećemo još dugo čekati. Posljednji član skupine stigao je prije nekoliko minuta. Uskoro će poslati nekoga da vas odvede u odaju.

Hulsey se okrenuo i žurno udaljio. Leona je čula kako se neka vrata otvaraju i zatvaraju. Izvan ćelije je zavladao tišina.

Annie je ponovno cviljela. - Obje smo u paklu. Zar ne razumiješ?

Leona se okrenula. - Doista smo u paklu, Annie, ali ćemo izići.

- Ne. - Annie je u očajanju odmahivala glavom. - Ostat ćemo ovdje do kraja vremena.

Leona se zaputala prema njoj. Otkopčala je gornja tri gumba haljine i izvadila privjesak od crvenog kristala.

- Pogledaj moju ogrlicu, Annie. Svim se silama koncentriraj na nju i pričaj mi o svojim snovima.

Annie se zburnila, ali je bila previše iscrpljena da bi se usprotivila. Pogledala je u kristal.

- Ja sam u paklu - šapnula je. - Svuda oko mene su demoni, ali najgori od svih je znanstvenik...

Leona je osjetila poznato treperenje izmučene energije sna. Usredotočila se na malenu oluju što se spremala u kristalu, usmjeravajući vlastite para-normalne struje.

Kristal je počeo sjati.

Vrata u vanjskoj odaji opet su se otvorila. Leona je gledala kroz rešetke svoje ćelije kako dva muškarca u crnim haljama s kukuljicama ulaze u prostoriju. Svjetlost je bljesnula na srebrnim maskama koje su im pokrivala gornju polovicu lica. Progutala je mučnu strepnju koja je prijetila da će je ugušiti, te se prisjetila svih glumačkih vještina kojima ju je ujak Edward naučio.

- Nitko nije spomenuo da je pozivnica za maskirani bal - rekla je.

- Pazi što govoriš ako želiš doživjeti jutro - reče jedan od muškaraca. - Red ne tolerira drskost.

Sjetila se onoga što je Hulsey ranije rekao. Očito je da članovi organizacije trebaju njezinu

vještinu u radu s kristalima. Sve dok su zlikovcima potrebne njezine usluge, ima nade. U

ušima su joj odzvanjale riječi ujaka Edwarda. *»Uvijek misli pozitivno, Leona. Ionako se ništa ne može dobiti ako se razmišlja o negativnome.«*

- Red očito ne tolerira ni smisao za šalu - rekla je, kroz rešetke proučavajući dva muškarca. -

Recite mi, treba li poći krojaču kako bi se došlo do ovakve halje i maske, ili se to kupuje gotovo u Oxford Streetu?

- Zatvori usta, budalasta ženo - sikne jedan od njih. - Nemaš pojma s kakvom se vrstom moći

noćas poigravaš.

- Ali ćeš uskoro saznati - reče drugi.

Grube riječi, ali izgovorene naglaskom viših slojeva društva. Ova dvojica nisu s ulica; takvi borave u ekskluzivnim džentlmenskim klubovima.

Jedan od dvojice posegne ispod halje. Ključevi su zveckali. Trenutak kasnije otvorila su se vrata ćelije, a šarke su škripale. Prvi je čovjek posegnuo unutra, zgrabio je za ruku i povukao iz malene ćelije. Onaj s ključevima brzo je zatvorio i zaključao vrata.

Niti jedan nije obraćao pozornost na Annie koja je bila stisnuta u kutu i tiho razgovarala sama sa sobom.

- Dovedi su nas ovamo dolje u pakao, znaš -šaptala je. - Démoni na sve strane.

Dva čovjeka u haljama izgurala su Leon u kroz vrata vanjske prostorije, a zatim duž mračnog kamenog hodnika. Svijeće su se dimile i treperile u zidnim svijećnjacima.

- Znae, doista biste trebali razmisliti o instaliranju plina - reče Leona. - Svijeće su tako staromodne. Stvaraju dojam da red nije osobito moderan u svojem načinu razmišljanja.

Jedan od muškaraca tako je grubo pojačao stisak na njezinoj nadlaktici da je bila sigvirna da će ujutro imati modrice. Pod pretpostavkom da će dočekati jutro. *Ne, nemoj tako razmišljati.*

Silom se koncentrirala, onako kako je činila kad je usmjeravala energiju snova. *Gdje si, Thaddeuse? Znam da me tražiš. Možeš li me osjetiti? Ovdje sam. Doista bih željela da požuriš. Čini se da situacija postaje prilično opasna.*

Dva su je čovjeka zaustavila ispred vrata od drva i željeza. Otvorio ih je čovjek s njezine lijeve strane. Drugi je muškarac gurnuo Leonu u svijećama osvijetljenu odaju.

- Žena koja radi s kristalima - objavi jedan od ljudi.

Tri muškarca u haljama i maskama sjedila su za stolom u obliku konjske potkove. Hulsey nije bio na vidiku.

- Dovedite je k meni - naredi muškarac na čelu stola.

Jedan od onih koji su je doveli ti sobu opet posegne za njezinom rukom. Vješto mu se izmaknula i sama pošla stati ispred čovjeka koji je izdao naredbu. Kad se približila, vidjela je da je njegova maska zlatna.

- Zovem se gospođica Hewitt - hladno je rekla. - i doista vam moram reći da zrele odrasle osobe odijevanje dugih halja i nošenje budalastih maski smatraju igrom primjerenijom djeci. Takvo ponašanje ne ukazuje ni na kakav stupanj zrelosti.

Začulo se ljutito mrmljanje oko stola, ali se činilo da se vođa nije uzrujao.

- Divim se vašem duhu, gospođice Hewitt -rekao je. - Trebat će vam. Znae li zašto ste ovdje? Nema potrebe spomenuti da je Hulsey rekao da im je hitno potrebna, zaključila je. To nije baš najjača karta u špilu, ali nije ni najslabija.

- Zacijelo želite da radim s kristalom - rekla je. - Doista niste trebali poduzimati tako drastične mjere da biste dobili moje usluge. Sigurna sam da sam vas mogla primiti početkom idućeg tjedna.

- Večeras nam mnogo više odgovara - reče onaj sa zlatnom maskom. - Obaviješteni smo da možete kontrolirati kristal poznat kao aurora-kamen. Nadam se, vas radi, da je to točno.

Njezin je ionako ubrzani puis počeo divlje tući.

- Nikad nisam naišla na kristal s kojim nisam mogla raditi.

- Ovaj je doista jedinstven. On je ključ starog sefa. Ako uspijete otvoriti sef, mi iz Trećega kruga bit ćemo veoma zadovoljni. Zapravo, ubuduće bismo mogli imati još posla za vas.

- Uvijek tražim nove klijente.

- Međutim, ako ne uspijete, bit ćete nam posve beskorisni - blago je zaključio čovjek sa zlatnom maskom. - Osim toga postat ćete opasni za nas.

Odučila je to ignorirati. *Misli pozitivno.*

- Rado ću pogledati što mogu učiniti za vas -žustro je rekla. - Pretpostavljam da su vam poznate moje uobičajene cijene?

Zavladala je kratka, zapanjena tišina. Nitko joj nije kanio ništa platiti za ovaj posao. To vjerojatno nije dobar znak.

- Nije važno, kasnije ću vam poslati račun -mirno je nastavila. - No dakle, zašto mi ne pokažete taj aurora-kamen da pogledam što mogu učiniti s njim?

Čovjek sa zlatnom maskom ustane. - Ovuda, gospođice Hewitt.

Krenuo je prema vratima. Ostali su ustali, okružili Leonu i pošli za njim.

Čovjek sa zlatnom maskom otvori masivna vrata. Ukazala se još jedna, manja svijećama osvijetljena odaja. Leona je osjetila poznato strujanje energije aurora-kamena. Pazila je da njezino lice ostane bezizražajno. Sto manje članovi Trećega kruga znaju o njezinoj sposobnosti da radi s kristalom, to bolje.

U odaji se na stolu nalazila stara čelična škrinja ukrašena alkemijskim simbolima. Aurora-kamen, mutan i neproziran, počivao je u udubljenju na vrhu.

Unatoč zastrašujućim okolnostima Leona je osjetila navalu uzbuđenja. Sybilin sef.

Generacijama je bio samo legenda među ženama u njezinoj obitelji.

Svim silama nastojeći djelovati hladno i smireno, zaputila se kroz odaju i proučila sef. Na tankoj zlatnoj foliji koja je pokrivala poklopac bila je ugravirana veoma poznata alkemijska šifra. U toj je šifri pisan i dnevnik njezine majke, a šifra se dvjesto godina prenosila svim Sybilinim kćerima.

U sebi je prevela upozorenje što ga je Sybil ostavila:

Znaj da je aurora-kamen ključ. Sve će tajne unutra biti uništene ako sef silom otvori muška ruka.

- Zanimljivo - rekla je, kao da sef nije ništa više od artefakta izloženog u nekom muzeju.

Pogledala je čovjeka sa zlatnom maskom. - Smijem li pitati zašto jednostavno niste silom otvorili poklopac?

- Slučajno sam, gospođice Hewitt, pomalo stručnjak za šifru što ju je rabila Sybil Djevica Čarobnica. Prema onome što piše na poklopcu toga sefa, aurora-kamen je jedini ključ koji se može bez opasnosti koristiti za otvaranje istog.

Dovraga. Uspio je prevesti Sybilinu šifru.

- Kako neobično - rekla je.

- Čekamo, gospođice Hewitt. - Čovjek sa zlatnom maskom gubio je strpljenje. - Upute su jasne. Kanim se pobrinuti da se poštuju. Samo još treba vidjeti posjedujete li sposobnosti za rad s kamenom. Ukoliko ne budete uspješni, bit ću primoran tražiti usluge druge osobe koja radi s kristalima.

- Dopustite da vidim što mogu učiniti za vas -rekla je.

Pošla je na drugu stranu stola na kojem se nalazio sef, nasuprot petorici muškaraca. Polako, nastojeći unijeti što više dramatičnosti u taj trenutak, podigla je ruke i stavila vrhove prstiju na aurora--kamen.

Moć joj je šaptala. Usmjerala je malenu količinu energije u središte kamena.

Kristal je pulsirao mjesečinom.

Muškarci u haljama s kukuljicama kao jedan su udahnuili i primaknuli se bliže.

Bili su opčinjeni, baš kao što je željela.

- Može raditi s njim - zadržano će jedan od njih.

- Prokletstvo - progunda drugi - vidite li to?

»Moraš kontrolirati svoju publiku, Leona. Nikad nemoj dopustiti da tvoja publika kontrolira tebe.« Širom je otvorila osjetila za moć kristala.

Fog je jurnuo kroz nad svođena vrata i poletio niz još jedan kameni prolaz, držeći glavu nisko uz kamenu pod. Thaddeus i Caleb su ga slijedili s pištoljima u rukama. Thaddeus je jedva uspijevao držati povodac. Pas nije počeo zavijati kad su ušli u mračnu opatiju, čega se Caleb bojao. Umjesto toga, kao da je razumio potrebu za žurbom i tišinom, dao se u lov.

Vodio ih je kroz labirint hodnika, drevnu pisarnicu, te u ruševine kuhinje. Ondje je tiho cvilio dok Thaddeus nije otvorio jedna vrata. Potom se sjurio niz uske stube, a pandže su mu greble po kamenu.

Zasad nisu ni na koga naišli. To je Thaddeusa zabrinjavalo više od ičega što se dogodilo. Gdje su Leonini otmičari?

- Trebalo bi biti stražara - rekao je Caleb.

- Ne nužno. - Caleb je podigao fenjer kako bi usmjerio svjetlo u praznu odaju kraj koje su prolazili. - Žele tajnovitost, ali nemaju baš razloga bojati se policije.

- Imaju razloga bojati se nas.

- Istina. - Calebov je osmijeh bio hladan. - Ali oni to još ne znaju, zar ne?

Fog se zaustavio ispred još jednih vrata. Opet je tiho cvilio.

- Makni se - tiho će Thaddeus.

Caleb se leđima priljubio uza zid. Thaddeus je otvorio vrata. Nisu se začuli nikakvi povici ili pucnjevi, ali u odaji je treperilo prigušeno svjetlo.

- Ova je prostorija bila korištena - reče Thaddeus i oprezno uđe. Pogledao je fenjer. - I to nedavno.

Fog nije oklijevao. Željno je tapkao do vrata na kojima su se nalazile željezne rešetke, mašući repom kao stijegom.

S druge strane vrata začuo se tihi, prigušeni uzvik straha. Thaddeus pođe onamo i pogleda kroz rešetke. Na malenom se ležaju sklupčala neka osoba. Želudac mu se stisnuo. Ženina je kosa bila pogrešne boje.

Fog je već izgubio zanimanje za ćeliju.

- Tko ste vi? - Thaddeus upita ženu na ležaju. Vrata su bila stara, ali su imala novu bravu.

Izvadio je obijač iz džepa ogrtača. - Gdje je Leona?

Žena je s oklijevanjem ustala. - Govorite li o gospođici Hewitt?

- Da. - Thaddeus je počeo objijati bravu. - Bila je ovdje, zar ne? Pas ju je nanjušio.

- Pas? Bojala sam se da je vuk. - Žena je pošla naprijed. - Dva muškarca su malo prije došla po gospođicu Hewitt. Odveli su je. Onaj gad, dr. Hulsey, govorio je nešto o tome da članovi Trećega kruga trebaju njezine sposobnosti za rad s kristalima.

Thaddeus je otvorio vrata ćelije. - Kamo su je odveli?

- Ne znam.

- Još su ovdje, u ruševinama - reče Caleb. Kimnuo je prema fenjeru. - Ne bi ostavili fenjer da nisu u blizini. Prevelika je opasnost od požara, a požar bi privukao pozornost na njihovo tajno skrovište.

Thaddeus je pogledao ženu. - Pođite kroz vrata na koja smo mi ušli. Stube vode do kuhinje opatije. Udaljite se od ruševina što prije i sakrijte se u šumi. Potražite ćemo vas nakon što nađemo Leonu. Ako ne izidemo u roku od narednih pola sata, morat ćete sami naći put do grada. Pođite u Scotland Yard. Potražite detektiva Spellara. Ispričajte mu sve što se dogodilo. Recite mu da vas je Duh poslao. Razumijete li?

- Da. Morate naći gospođicu Hewitt. Spasila me od noćne more uz pomoć svojeg kristala.

Kanim joj to vratiti najljepšim šeširom što ga je neka žena ikad nosila.

- Tko ste vi? - upita Thaddeus.

- Zovem se Annie Spence.

Nasmiješio se. - Drago mi je da ste živi, Annie Spence.

GIGA

- Ni izbliza onoliko koliko je meni drago, kladim se. - Na vratima je zastala i osvrnula se, a u očima joj se nazirala mješavina iscrpljenosti i divljenja. -Rekla je da ćete doći ravno dolje u pakao kako biste nas našli. Nisam joj vjerovala. Ali govorila je istinu.

»Uvijek priredi predstavu za mušterije, Leona.« Savjet ujaka Edwarda odzvanjao joj je u glavi, smirujući joj živce. Ovo je samo još jedna publika, pomislila je. Usmjerala je još energije u središte kamena. Mjesečina je postala jača, blješteći na zagonetnim riječima ugraviranim na zlatnom poklopcu.

- Djeluje - dahnuo je netko. - Ključ otvara škrinju.

Članovi Trećega kruga su gledali, opčinjeni. Leona je osjećala intenzivnost njihove koncentracije. Svi su bili posve usredotočeni na kamen. Nehotice su pred njom otvorili svoja paranormalna osjetila.

Iz svakog je muškarca isijavala nezdrava požuda. To nije požuda povezana sa senzualnošću, pomislila je Leona. Ova petorica žude za Sybilinim tajnama sa strašću koja je zapravo prava opsesija.

- Probudila sam istinsku moć kristala - intonirala je svojim najboljim kazališnim tonom. Ujak Edward bi se ponosio njome.

Srebrnast sjaj u središtu kamena počeo je plamsati i pulsirati, potamnjevši i mijenjajući nijanse. Pojačala je rezonantni obrazac struja. Sablasni valovi svjetlucanja pojavili su se oko kristala, šireći se prema van, obavijajući je. Ne postoje riječi kojima bi se opisale bizarne boje koje su nastajale i nestajale, te ponovno nastajale. Znala je da je okupana promjenjivom svjetlošću.

- Aurora - zapanjeno šapne čovjek sa zlatnom maskom.

Nikad nije aktivirala kristal do tog stupnja. Uzvitlana energija razbudila je sva njezina osjetila. Obuzelo ju je nevjerojatno ushićenje. *Misli pozitivno?* Poželjela se nasmijati. Ovaj je osjećaj daleko više od pozitivnog mišljenja. *Ovo je čisti ushit. Ovo je euforija. Ovo je osjećaj što ga ima onaj koji svu moć drži u svojim rukama.*

Svjetlost kristala divlje se vrtložila pretvarajući odaju u peć ispunjenu hladnim, paranormalnim plamenom. Obuhvatila je kamen dlanovima i podigla ga iz udubljenja. Držeći ga ispred svojeg lica, pogledala je krug maskiranih ljudi kroz blještavu koprenu briljantne energije.

Nasmiješila se, uživajući u uzbuđljivoj vatri koja je vijugala kroz nju i oko nje.

- Doista svi izgledate veoma smiješno s tim maskama, znate - rekla je.

Možda je to bilo zbog njezina smiješka, ili je intuicija čovjeka sa zlatnom maskom napokon šapnula upozorenje. Bez obzira o čemu se radilo, odjednom je panično koraknuo unatrag i podigao ruke kao da tjera demona od sebe.

- Ne - viknuo je. - Spustite ga.

- Bojim se da je prekasno - blago će Leona. -Željeli ste Sybiline tajne. Ovo je jedna od njih. Prenesena je na mene, a prenosi se s generacije na generaciju već više od dvjesto godina.

Dolazi od same Čarobnice. I usput rečeno, nije bila djevica.

Poslala je još jedan val energije kroz kamen. Vijugave struje briljantne aurore povezale su se s obrascima energije petorice muškaraca i svladale ih.

Članovi Trećega kruga počeli su vrištati.

Još uvijek su vrištali trenutak kasnije kad su Thaddeus, Fog i neki nepoznat muškarac silovito otvorili vrata.

Idućeg su se poslijepodneva okupili u knjižnici. Thaddeus je sjedio na svojem uobičajenom mjestu za писаćim stolom. Upravo je stigao sa sastanka s Calebom i Gabrielom Jonesom, a sa sobom je u kuću donio suštinu dana. Kad je maločas ušao u prostoriju, namjerno okrznuvši njezine skute, Leona je osjetila miris svježeg zraka i sunca pomiješan s njegovim intrigantnim muškim mirisom. Kombinacija ju je revitalizirala kao ništa drugo otkako ju je noćas izveo iz opatije.

Sjedila je na kauču s Victorijom i čekala najnovije vijesti. Fog se ispružio kraj njezinih nogu, opušteno zadovoljan, kao da se ništa uzbudljivo nije dogodilo u protekla dvadeset četiri sata. Leona mu je zavidjela na njegovoj psećoj sposobnosti da živi za trenutak. Psi ne gube vrijeme na razmišljanje o prošlosti, niti se zabrinjavaju zbog budućnosti. Čovjek može od njih naučiti mnogo o pozitivnom razmišljanju, zaključila je.

Sto se nje tiče, premda je bila posve iscrpljena nakon što je do tako moćne razine aktivirala aurora-kamen, nije se uspjela dobro naspavati. Kad bi uspjela nakratko zatvoriti oči, imala je tako čudne i bizarne snove da se redovito naglo budila. Victoria joj je dala losion napravljen od krastavaca i mlijeka što ga je nanijela na lice i oči prije nego je sišla, ali se bojala da danas izgleda veoma izmoždeno.

Thaddeus se nagnuo naprijed i prekrižio ruke na stolu. - Caleb je imao pravo u svojoj početnoj intuitivnoj sumnji. Čini se da dobro organizirana zavjera doista postoji unutar Ezoteričnog društva. Misli da je kontrolira malena klika veoma moćnih ljudi na vrhu. Članovi organizacije nazvali su je Redom smaragdne ploče.

Leona podigne svoju šalicu čaja. - Tako se zove jedan od drevnih tekstova iz alkemije. Navodno su pravila uspješne pretvorbe temeljnih tvari u početku zapisana na smaragdnu ploču, a to je učinio Hermes Trismegistus. Stari su alkemičari vjerovali da bi, kad bi pravilno protumačili šifru kojom su ta pravila zapisana, mogli razumjeti tajnu života i time steći goleme moći.

- Da i ne spominjemo otkrivanje nekoliko trikova kao što je pretvaranje olova u zlato - reče Victoria prezirno iskrivivši usta.

- Red treba uništiti - reče Thaddeus. - No Gabe i Caleb vjeruju da će to biti kompliciran proces. Kad sam otišao, Caleb je osmišljavao mrežu povjerljivih agenata kao što sam ja. Čini se da su moji izgledi za karijeru privatnog istražitelja upravo postali mnogo bolji.

Leona je prvi put nakon nekoliko sati osjetila kako joj se vraća dio njezine prirodne energije. - Rekao si da namjerava angažirati nekoliko istražitelja za taj projekt?

Thaddeus uzdigne obrve. - Nemoj se zanositi. Istrazi o toj zavjeri doprinijela si više nego dovoljno. Daljnja nastojanja s tvoje strane pogubno bi djelovala na moje živce.

Uputila mu je svoj najbolji kazališni smiješak.

Thaddeus uzdahne. - Osuđen sam na propast.

Victoria cmokne jezikom. - Sto se, za ime svijeta, ti zavjerenici nadaju postići?

- Moć - jednostavno će Thaddeus. - To je najveći mamac od svih.

- Moć paranormalne naravi? - Victoria šmrčne. - Smiješno. Zašto bi netko želio više para normalnih moći? Sve donedavno svoje sam intuitivne sposobnosti smatrala veoma frustrirajućima. A pogledaj sebe, Thaddeuse. Tvoja darovitost nije smanjila samo tvoj krug prijatelja, već je ometala i tvoje izgleda za sklapanje uspješnoga braka. Trebao si se oženiti i odavno urediti dječju sobu. Ali žene se boje tvoje prave naravi.

Thaddeusovo lice kao da je bilo isklesano od kamena. Leona je porumenjela i sagnula se kako bi pomilovala Foga. Sto li Thaddeus misli o njezinim sposobnostima sad kad zna što točno može učiniti s kristalom kakav je aurora-kamen?

- Ima ih mnogo koji bi goleme paranormalne moći držali daleko važnijima od prijatelja, obitelji i žene - neutralno će Thaddeus. - Utemeljiteljeva formula, kad bi se mogla uspješno i

sigurno primjenjivati, sadrži potencijal za veliko pojačavanje i širenje sposobnosti nekog pojedinca. Samo pomisli što bih mogao učiniti da nisam samo paranormalni hipnotizer, već da posjedujem još i sposobnosti lovca i možda paranormalnog znanstvenika.

Victoria raširi oči od šoka. - Bio bi neka vrsta nadnaravnog čovjeka, superiorna vrsta ljudskog bića.

- Ne *superiorna* - naglasi Thaddeus. - To je moralna i etička prosudba koja se ne može primijeniti. Ali svakako bih bio izrazito moćan. I ako bih slučajno bio sklon zločinačkim aktivnostima... Pa, siguran sam da shvaćate problem.

- Dobri Bože - užasnuto šapne Victoria. - Razumijem. Zavjerenike treba zaustaviti prije nego postanu opasni za sve nas.

- Gabe se slučajno slaže s tobom - reče Thaddeus. - Štoviše, uvjeren je da će sad kad su se među članovima počele širiti glasine o pronalazhenju utemeljiteljeve formule, Ezoterično društvo zauvijek imati problema s onima koji će je se pokušavati dokopati. Odatle ideja o uspostavljanju stalne istražiteljske službe.

- Ali valjda će oni grozni ljudi koje ste ti i Caleb noćas uhvatili dati dovoljno informacija da se ova sadašnja zavjera u zametku uništi - uporno će Victoria.

- Nažalost, nije baš tako jednostavno - reče Thaddeus. - Noćas sam svakoga od njih doveo u trans i ispitivao ih. Uskoro je postalo očito da, premda mogu opisati općenitu strukturu Reda i njegove ciljeve, ne znaju identitete onih članova krugova iznad ili ispod njih. Poznavali su samo jedan drugoga.

- Veoma lukava organizacija - reče Leona. - Ako se jedan krug otkrije, njegovi članovi ne mogu odati ostale.

- Tako je - reče Thaddeus. - A klika na vrhu veoma je dobro zaštićena. Caleb će imati pune ruke posla dok ne otkrije identitete ljudi koji kontroliraju Red.

- Što će biti s dr. Hulsejem i onim užasnim ljudima koji su oteli Leonu? - upita Victoria.

- Hulsej je nestao u noćasnjem kaosu, ali smo našli njegov laboratorij. Caleb već planira lov na njega. Sto se tiče petorice uhvaćenih, njihova je situacija pomalo komplicirana.

- Ne vidim zašto - reče Victoria. - U najmanju ruku, trebalo bi im suditi za otmicu.

- Nažalost, nema načina da ih uhitimo a da ne uvalimo Leonu usred senzacionalnog skandala - objasni Thaddeus. - Njezin bi ugled bio uništen kad bi se proćulo da ju je petorica muškaraca nekoliko sati držala zarobljenu u onoj opatiji, zajedno s profesionalnom prostitutkom.

- Dobri Bože, naravno - šapne Victoria. - Trebala sam se toga sjetiti. Javnost uvijek okrivljuje ženu ako postoji samo i sumnja u silovanje. To je tako grozno nepošteno.

- Slučajno imam iskustva u preživljavanju skandala - suho će Leona. - No sumnjam da mnogi iz Ezoteričnog društva mogu tvrditi isto.

- Kako to mislite? - upita Victoria.

Leona je potapšala Foga i pogledala Thaddeusa.

- Mislim da Društvo ima vlastite razloge iz kojih želi izbjeći javno suđenje, razloge koji nemaju nikakve veze sa mnom.

Victoria se namrštila. - Ne razumijem.

- Pomislite na senzaciju kakva bi nastala kad bi netko svjedočio da su se ugledni džentlmeni potajno bavili okultizmom koje je uključivalo otmice žena radi korištenja u mračnim obredima.

Victoria se naljutila. - Ali nije bilo tako. U svakom slučaju, proučavanje paranormalnog *nije* okultizam. Članovi Ezoteričnog društva ne pokušavaju uspostaviti kontakt s mrtvima ili prizivati duhove ili demone. Ta vrsta žaljenja vrijednih besmislica je područje šarlatana i varalica koji sebe nazivaju medijima.

- Znam - reče Leona. - Ali ne mislim da se može računati na sposobnost tiskovina da razlikuju para-normalno i okultno, zar ne?

Victoria se narogušila, očito spremna na daljnju prepirku. Ali nakon nekoliko sekunda

napetosti samo je uzdahnula. - Ne, imate posve pravo. - Opet se okrenula Thaddeusu. - Unatoč tomu ne smije se dopustiti da onih pet zlikovaca prođe nekažnjeno.

Thaddeusov je osmijeh bio dovoljno hladan da Leona zadrhti.

- Vjeruj mi, plaćaju za svoje zločine i plaćat će do kraja života - rekao je.

- Kako? - upita Victoria.

Leonina se ruka zaustavila na Fogovoj glavi. - Prema onome što piše u dnevniku moje majke, kad se aurora-kamen rabi kao oružje na način što sam ga ja sinoć primijenila, dolazi do velikih oštećenja živčanog sustava. Pet muškaraca u onoj odaji nije zauvijek izgubilo razum, ali su doslovce sve njihove paranormalne moći uništene. Do kraja svojih života patit će od uništenih živaca.

Victorijine su oči zadovoljno bljesnule. - Prikladna kazna, doista.

Leona je pogledala Thaddeusa, a težina onoga što je učinila petorici muškaraca obrušila se na nju poput planine.

- Bit će snova - reče Thaddeus ponavljajući riječi što ih je ona rekla njemu. - Doći ćeš k meni kad počnu.

To je bilo obećanje i zavjet. Nešto se u njoj opustilo.

- Koji je od njih ubio lorda Delbridgea? - upita Victoria.

- Voda Trećega kruga, lord Granton - reče Thaddeus. - Kad sam ga doveo u trans, objasnio je da je Delbridge postao opasan teret. Dr. Hulsey je bio svjedok umorstva i rado je vodi ponudio svoje usluge, ali također i ženu koja radi s kristalima za koju je bio siguran da može aktivirati aurora-kamen.

- Mene - reče Leona.

- Tebe - potvrdi Thaddeus.

- Annie Spence će moći dati mnogo informacija o Hulseyju - reče Leona.

- Caleb ju je već ispitao - reče Thaddeus.

- Kad već govorimo o Annie, vjerujem da će je Društvo obešteti za ono što je proživjela - nastavi Leona. - Na kraju krajeva, da nije bilo samog postojanja utemeljiteljeve formule i Ezoteričnog društva, nitko je ne bi oteo i rabio kao subjekt za eksperimentiranje.

- Gabe je itekako svjestan odgovornosti Društva u svemu ovome - reče Thaddeus. - Čini se da je Annien san otvoriti vlastitu kitničarsku radionicu. Gabe se pobrinuo da joj se odmah stave na raspolaganje potrebna sredstva.

- Moram je danas posjetiti. Mnogo je propatila zbog onog luđaka Hulseyja. Želim biti sigurna da zna da može doći k meni ako se halucinacije opet pojave.

- Nedavno sam je na brzinu posjetio kako bih je obavijestio o novcu - reče Thaddeus. -

Njezin prijatelj, vlasnik gostionice, dobro se skrbi za nju. Kad sam odlazio, već je stvarala planove o potrazi za odgovarajućim prostorom u kojem će raditi.

Leona se s olakšanjem nasmiješila. - Mislim da će se Annie sasvim dobro snaći. Njezin je duh neuništiv.

- Kao i tvoj - reče Thaddeus.

Odjednom se osjetila mnogo vedrije. *Misli pozitivno.*

Victoria se mrštila. - Nakon sve te strke, što se nalazilo u Sybilinu sefu?

- Njezin dnevnik o pokusima i nekakva dvjesto godina stara alkemičarska naprava - reče Leona. Mirno uzdigne obrve. - A sve to, kako se svi slažu, pripada meni.

Victoria se doimala zabrinutom. - Ali, draga moja, dnevnik i kamen su tako opasni.

Leona nabere nos. - S obzirom na tu činjenicu pristala sam dopustiti Ezoteričnom društvu da preuzme kontrolu nad aurora-kamenom i sadržajem Sybilina sefa pod uvjetom da mi svemu tome bude omogućen pristup kad god poželim.

- Izvrsna odluka. - Victoriji je očito laknulo. Na vratima knjižnice začulo se kucanje.

- Naprijed - dovikne Thaddeus.

Na vratima se pojavio Gribbs. - Ispričavam se zbog ometanja, gospodine, ali stigla je

GIGA

krojačka. Kaže da ima dogovorenu drugu probe haljine gospođice Hewitt.

Leona se naglo vratila u stvarnost, trgnuvši se iz svojeg ugodnog maštanja.

- Više nema nikakve potrebe da ja idem na proljetni bal - brzo je rekla. - Haljina mi neće trebati.

Victoria je otvorila usta. Međutim, Leona nikad nije saznala što je kanila reći jer je Thaddeus skočio na noge, zaobišao stol i počeo izdavati naredbe.

- Recite krojačici da će gospođica Hewitt za nekoliko minuta biti spremna za probu – rekao je.

- Doista ne vidim nikakva smisla - Izusti Leona. Prekinula se kad je Thaddeus stao ispred nje.

Ispružio je ruku, uhvatio je za zapešće i povukao na noge.

- Pođi sa mnom - naredio je.

Zaputio se prema francuskim vratima, gotovo je vukući za sobom.

Nije mogla biti sigurna jer se osjećala posve smućenom, ali učinilo joj se da je čula kako

Victoria iza nje stvara neki veoma neobičan zvuk. Takav se zvuk može čuti kad netko pokušava prigušiti smijeh.

Staklenik je danju bio sasvim drukčiji. Vlažan, tropski ugođaj bio je isti, kao i egzotični mirisi. Ali jarka dnevna svjetlost što je dopirala kroz stakleni krov oduzimala je čaroban noćni ugođaj minijaturnom raju. Nestao je osjećaj da je prebačena u skrivenu odaju u nekoj drugoj dimenziji. Ovo je stvarni svijet, premda njegov veoma lijep kutak. Thaddeus je također bio veoma stvaran. I nije bio dobro raspoložen.

Zaustavio ju je u sjeni velike palme. - Ti i ja smo se složili da ćeš mi dopustiti da te pratim na taj prokleti bal.

- Ali to je bilo zato što smo kanili postaviti zamku - rekla je. - Ti su planovi opozvani, pa sam zaključila da nema nikakve potrebe da ja budem ondje.

- Nisi zaključila ništa tomu slično. Pokušavaš naći izliku da ne pođeš sa mnom. Mislim da imam pravo znati zašto.

- Znaš zašto. Moja je veza s Ezoteričnim društvom pomalo neobične naravi. Sad kad više ne postoji potreba da pođem na bal, mislim da bi za nas oboje bilo najbolje da nas ne vide zajedno na jednom takvom događaju.

- Želiš našu vezu zadržati u tajnosti, je li o tome riječ?

Pročistila je grlo. - Pa, palo mi je na pamet da bi to bilo najrazumnije, da.

- Kad smo ti i ja išta činili na razuman način?

- Zasigurno možeš shvatiti da je sve to pomalo nezgodno za mene - rekla je.

- Jer ne želiš da te vide sa mnom? To je bilo previše.

- Kako se usuđuješ to reći? - ljutito je pitala. - Za slučaj da to nisi primijetio, u proteklih nekoliko dana bila sam pod velikim stresom. Naišla sam na dvoje ubijenih ljudi, bila sam primorana pobjeći iz svojeg doma zbog prijetnje ubojice za kojeg se pokazalo da je luđak s paranormalnim sposobnostima, a na koncu su me oteli ljudi znanstvenik i pet zavjerenika. *Da i ne spominjem činjenicu da sam izgubila svoje djevičanstvo baš ovdje u ovom stakleniku.* Briznula je u plač. Jecaji su navirali niotkuda, posve je iznenadivši. U jednom je trenutku ključala od bijesa, a u idućem je lila krokodilske suze. Sto joj je, za ime svijeta? *Misli pozitivno.*

No riječi ujaka Edwarda nisu koristile protiv plime emocija koja je navirala sa svih strana.

Okrenula se od Thaddeusa, pokrila lice objema rukama i plakala.

Plakala je za majkom koju je izgubila kad je bila veoma mlada; za ujakom u kojega je imala povjerenja, a on ju je napustio; za Carolyn, prijateljicom s kojom je kanila dijeliti kuću i život; za djecom koju je možda mogla imati da se udala za Williama Trovera. Najviše od svega, plakala je zbog noći što ih je probdjela zureći u strop, pokušavajući se koncentrirati na budućnost, te zbog sve one energije što ju je utrošila na pozitivno razmišljanje, a to je očito gubitak vremena.

Čula je kako Fog zavija negdje u daljini, ali nije mogla kontrolirati svoje suze dovoljno dugo da pođe k njemu i umiri ga. Ta ju je spoznaja navela da zaplače još jače.

Osjetila je kako joj Thaddeusove ruke obavijaju ramena. Bez riječi ju je okrenuo prema sebi i pri-vinuo na prsa.

Opustila se i jecala sve dok se nije osjetila posve iscrpljenom, dok nije ostala bez suza. Kad je napokon utihnula, lica stisnuta uz njegov sad vlažan kaputić, poljubio joj je tjeme.

- Zao mi je - blago je rekao. - Zbog svega.

- Hmm. - Nije podigla glavu.

- Gotovo svega - ispravio se. Kimnula je. - Za većinu toga nisi ti kriv.

- Osim za izgubljeni djevičanstvo.

- Pa, da, za to jesi kriv.

Podigao joj je bradu i zagledao se u njezine suzama oblivene oči. - To je jedino zbog čega se ne mogu ispričati. Uopće ne žalim, znaš.

GIGA

- Zašto bi žalio? - rekla je i rukavom obrisala oči. - To je bilo moje djevičanstvo, a ne tvoje.
- Razlog iz kojega ne mogu žaliti zbog svoje uloge u tome je taj da je vođenje ljubavi s tobom bilo nešto najljepše što sam ikad u životu učinio.
- O. - Nada se niotkuda vratila, baš kao da trenutak ranije nije bila posve ugašena. - I za mene je tako.
- Namrštio se. - Ako je tako, zašto si gubitak dje-vičanstva navela kao jedan od problema tijekom proteklih dana?
- Nisam rekla da je to bio jedan od problema. Samo sam to navela kao nešto što mi je bilo pomalo stresno.
- Što bi to, dovraga, trebalo značiti?
- Ljutito ga je pogledala. - Za Boga miloga, Thaddeuse, samo zato što je nešto ugodno, čak predivno, to ne znači da nema stresa.
- Smiješno. Zašto bi uopće bilo stresa u takvim okolnostima?
- Hoćeš li ovdje stajati i prepirati se sa mnom oko toga što jesam ili nisam osjećala kad sam izgubila svoje djevičanstvo?
- Da, sigurno je da ću se svađati s tobom zbog toga. I ja sam one noći sudjelovao u tome, ali nisam osjećao nikakav stres.
- Možda zato što ti nisi emotivno sudjelovao u tome.
- Grom i pakao, ženo, rekao sam ti one prve noći kad si me uz pomoć aurora-kamena spasila od otrova da su među nama nastale neke paranor-malne spone.
- Uspravila se, poravnala ramena i pripremila na kockanje sa svojom cjelokupnom budućnošću. *Misli pozitivno.*
- Ne bih znala za paranormalne spone - uljudno je rekla. - Jedine spone koje sam te noći osjećala bile su spone ljubavi.
- Sad je on ostao bez riječi. - Što si rekla?
- Zaljubila sam se u tebe u kočiji dok smo se zajedno borili protiv tvojih demona, a ja sam vidjela snagu i strastvenost tvojeg duha. Tada sam shvatila da si ti muškarac kojeg sam cijeli život čekala.
- Ushićeno zadovoljstvo rasplamsalo se oko nje. Thaddeus je viknuo tako glasno da su ga sigurno čuli svi u kući. Uhvatio ju je oko struka, podigao je u zrak i zavrteo tako da je osjetila vrtoglavicu.
- *Volim te!* - vikao je svojim opčinjavajućim hipnotizerskim glasom. - *Voljet ću te do kraja svojeg života i dalje, Leona Hewitt. Čuješ li me?*
- Vedar radostan smijeh odzvanjao je među staklenim zidovima staklenika. Potrajalo je trenutak dok nije shvatila da je ona ta koja se smije.
- I ja tebe volim, Thaddeus Ware. I voljet ću te do kraja života i dalje.
- Zavjeti su obvezivali jednako kao i oni koji se izgovaraju u crkvi. Thaddeus ju je prestao vrtjeti, privukao je k sebi i dugo je ljubio.
- U knjižnici je Victoria osjetila golemo zadovoljstvo. Njezina darovitost katkad frustrira, ali uvijek je lijepo kad se pokaže da je imala pravo.
- Pogledala je Foga, koji je prestao zavijati i sad je stisnuo nos uz francuska vrata. Naćulio je uši i pogledom fiksirao staklenik.
- Rekla sam ti da nema nikakva razloga za sve ono zavijanje - žustro će Victoria. - Veoma će usrećiti jedno drugo. Znala sam to od prvog trenutka kad sam ih vidjela zajedno. Imam dara za opažanje takvih stvari, znaš. Nikad ne pogriješim.

U plesnoj je dvorani bilo dovoljno energije da se zapale svijećnjaci. Pojedinačno, svaki od elitnih, moćnih članova Ezoteričnog društva može se neopazice kretati kroz mnoštvo, ali kad se ovako na okupu nađe njih stotinjak, atmosfera je doslovce treperila. Prvi proljetni bal bio je blještavi događaj na normalnoj i paranormalnoj razini.

Leona je stajala s Thaddeusom i Victorijom na rubu mnoštva. Gledali su kako plesači zauzimaju plesni podij. U sredini dvorane novi je poglavar Ezoteričnog društva sa svojom ženom zaplesao prvi valcer. Mnoštvo je pljeskom pokazalo svoje odobravanje. Međutim, bilo je jasno da, što se tiče Gabriela i Venetije, nikog drugog nije bilo u dvorani.

- Rođeni su jedno za drugo, njih dvoje -ustvrdila je Victoria. Iskapila je popriličnu količinu šampanjca i spustila čašu, doimajući se veoma zadovoljna sama sobom. - Naravno, odsad nadalje ljudi će morati plaćati za tu vrstu pronicavosti.

- Unatoč tomu uvijek je lijepo znati da je poglavar Društva sretno oženjen muškarac - diplomatski će Leona.

- Točno. - Thaddeus se osmijehne. - To znači da će se moći bolje koncentrirati na svoj posao. Već je zacrtao kako će pokušati ovo tradicijama opterećeno Društvo gurnuti u moderno doba. Victoria se namrštila. - Priča se da kani uvesti mnogo promjena. Bit će mnogo opiranja i prigovaranja.

Caleb Jones stvorio se iza Leone. Mrko je promatrao plesače kao da traži obrasce u okretima valcera. - Opiranje i prigovaranje je već počelo.

Thaddeus uzdigne obrve. - Vijeće se protivi novoj istražiteljskoj službi?

- Ne - reče Caleb. - Ja sam se usprotivio.

- Nisi prihvatio to mjesto? - iznenađeno upita Thaddeus. - Gabe me uvjeravao da je to sređeno.

- Sređeno je - reče Caleb. - Ali neće biti istražiteljske službe.

- Kako veoma razočaravajuće - reče Leona. - Tako sam se radovala mogućnosti da ponovno budem privatni istražitelj.

Thaddeusove su se oči stisnule. - Već imaš karijeru kao žena koja radi s kristalima. Ja sam taj koji je trebao biti privatni istražitelj za novu službu.

Potapšala ga je po ruci. - Naravno. Nikad se ne bih odrekla svojeg rada s kristalima. Ali palo mi je na pamet da bi povremeno djelovanje u svojstvu jednog od istražitelja gospodina Jonesa moglo biti stimulativno.

- Ta je rasprava sad bespredmetna - reče Thaddeus.

- Znaš, uvelike me podsjećaš na Foga kad režiš - primijetila je. - Iskreno se nadam da nećeš napredovati do zavijanja.

- Zapravo, nije bespredmetna - reče Caleb. I dalje je promatrao plesače. - Trebat će mi pomoć vas oboje, kao i drugih u Društvu. Potrebni su mi ljudi kojima mogu apsolutno vjerovati, a takvih nema mnogo. Ova prokleta zavjera što smo je razotkrili daleko je opasnija no što itko u vijeću misli. Treba je zaustaviti.

Leona malo nakrivi glavu u stranu. - Ali upravo ste rekli da ste odbili položaj šefa istražiteljske službe.

- Rekao sam Gabeu da se ne želim dovesti u položaj da moram primati naredbe vijeća - objasni Caleb. - Polovica onih starih se još uvijek zabavlja s alkemijom. Druga je polovica opsjednuta vlastitim statusom i moći. Ne vjerujem da je ikomu od njih prioritet budućnost Društva. Gabe se slaže sa mnom.

Thaddeus se doimao zaintrigiranim. - Imaš našu pozornost, Calebe. Što planiraš?

- Osnovat ću vlastitu privatnu istražiteljsku tvrtku - reče Caleb. - Gabe i vijeće bit će moji najvažniji klijenti. Glavni cilj moje tvrtke bit će čuvanje tajni Društva. Ali Jones & Co. bit će neovisni. Ja i moji agenti bit ćemo slobodni provoditi istrage onako kako ja smatram

potrebnim i moći ćemo uzimati privatne klijente.

U Thaddeusovim je očima bljesnulo zadovoljstvo. - Sviđa mi se kako to zvuči.

- I meni - reče Leona.

Victoria pogleda Caleba. - Zacijelo vam neće trebati netko nadaren za posredovanje kod sklapanja brakova?

Caleb se na trenutak doimao iznenađenim. Zatim se zamišljeno namrštio, i dalje promatrajući plesače. - Svakako mogu zamisliti situacije u kojima bi bilo veoma korisno imati na raspolaganju vašu vrstu intuitivne pronicavosti kad je riječ o nekim osobama. Da, mislim da vam mogu ponuditi nešto posla, gospođo.

Victoria je blistala. - Kako uzbudljivo.

Caleb se naglo okrenuo od plesnog podija. Doimao se rastresenim.

- Ako biste me ispričali, moram poći - rekao je. Leona je proučavala njegov mračni izraz lica.

- Jeste li bolesni, gospodine Jones?

- Sto? - Činilo se da ga je njezino pitanje zbunilo. Zatim se njegovo lice razvedrilo. - Ne, dobro sam, hvala na pitanju, gospođice Hewitt. Odlazim jer imam posla. Obećao sam Gabeu da ću se večeras pojaviti ovdje, ali sad se moram vratiti u svoj laboratorij. Radim na Hulseyjevim bilješkama. U načinu na koji je organizirao svoje eksperimente ima nečega što bi nam moglo ukazati na to kako on razmišlja. Kad bih uspio shvatiti obrazac, mogao bih osmisliti plan da ga nađemo. - Kratko je kimnuo. - Laku noć.

Victoria ga je gledala kako odlazi. - Neobično, čak i za jednog Jonesa.

- Vjerujem da Caleb tone sve dublje u svoju opsjednutost obrascima - tiho će Thaddeus.

Leona se nasmiješi. - Sto se tiče moje honorarne karijere u istražiteljskom poslu.

Thaddeus podigne obje ruke i nasmiješi se. - Dosta je, ljubavi moja, nećemo se više prepirati oko toga. Odbijam uništiti ovu večer zabrinjavajući se zbog svega što bi moglo poći po zlu kad bi se ti uplela u još neku istragu. Prihvatit ću tvoj savjet; mislit ću pozitivno.

- Oduševljena sam da to čujem.

- Barem za večeras. Korak po korak. - Uhvatio ju je pod ruku, gledajući je žarkim očima. - Pleši sa mnom, ljubavi moja. To će uvelike doprinijeti zadržavanju mojeg novog optimističnog gledišta.

Nasmijala se, a sreća je treperila u njoj poput laganog i opojnog šampanjca. - Sve kako bih ti pomogla da misliš pozitivno.

Na njezin je smijeh odgovorio svojim vučjim osmijehom i povukao je među blještavu masu plesača.

- Volim te, prelijepa moja čarobnice - šapnuo je.

- Volim te, Thaddeuse. Ti si muškarac kojeg sam čekala -

Prekinula se usred rečenice, svjesna da je Thaddeus ne sluša. Njegova je pozornost bila usmjerena na drugu stranu dvorane.

- Što, dovraga? - Zaustavio ju je nasred plesnog podija.

Uznemirena prekidanjem onoga što je bila najromantičnija večer u cijelom njezinom životu, okrenula se i slijedila njegov pogled.

Vidljivo lelujanje svijesti praćeno mrmljanjem i šaptom strujalo je kroz mnoštvo. Glave su se okretale. U sredini lelujavog vala nalazio se visok džentlmen dostojanstvena izgleda u elegantnoj crno-bijeloj večernjoj odjeći. Svjetlost svijećnjaka svjetlucala je na njegovoj srebrnoj kosi i bljestala na dijamantnoj igli za kravatu.

Činilo se da se soba pomiče oko nje. Prvi i jedini put u životu Leona je pomislila da će izgubiti svijest.

GIGA

Muškarac srebrne kose stigao je do ruba plesnog podija i s iščekivanjem pogledao naokolo, tražeći nekoga. Posljednji par koji je plesao valcer zaustavio se usred okreta. Glazbenici su utihnuli. U dvorani je zavladao tišina.

Leona je objema rukama podigla skute svoje haljine i jurnula prema pridoslici, vijugajući kroz labirint plesača.

- *Ujače Edward!* - viknula je. - *Živ si!*

Bila je gotovo zora. Kroz staklene zidove staklenika Leona je vidjela prvi nagovještaj jutarnjeg svjetla. Još je na sebi imala spektakularnu plesnu haljinu, a plinska je svjetiljka saten i svilu pretvarala u toplu jantarnu boju zlata.

Thaddeus je skinuo svoj crni večernji kaputić, odvezao kravatu i otkopčao ovratnik svečane košulje. Naslonivši se na rub radne ploče, podigao je bocu konjaka što ju je donio iz knjižnice, napunio dvije čaše i jednu pružio Leoni.

- Za dobrog starog ujaka Edwarda - reče. Podigao je čašu i nazdravio. - I za njegovu čudesnu moć pozitivnog mišljenja.

- Znala sam da će se jednoga dana vratiti. - Leona je pijuckala konjak, uživajući u svim rado-
stima, velikim i malim, što ih je ta večer donijela. - No da budem posve iskrena, nisam bila posve sigurna da će ikad uspjeti vratiti novac investitorima.

Thaddeus se nasmijao. - Mislio sam da će se mnoštvo pretvoriti u pomahnitalu rulju kad su shvatili tko je ušao u dvoranu. Tako mi svega, da Gabe nije preuzeo kontrolu nad situacijom, prvi proljetni bal Ezoteričnog društva pretvorio bi se u pravu pobunu. No vjerujem da će sutra svi koji su večeras bili u onoj plesnoj dvorani stajati u redu i jedva čekati da ulože novac u novi investicijski plan tvogjeg ujaka.

Nakon što se uzbuđenje smirilo i kad se proširila vijest da se rudarska investicija napokon isplatila, premda sa zakašnjenjem, činilo se da svi žele razgovarati s Edwardom. Večer je proveo pričajući mnoštvu koje je pozorno slušalo o profitima do kojih se može doći u američkim investicijama.

Leona je lagano zadrhtala. - Među nama rečeno, ne mogu potisnuti pomisao da je ujaka Edwarda ovoga puta spasila sreća, a ne pozitivno razmišljanje. Prije bi se moglo reći da je sve što je u Americi moglo poći po zlu doista i pošlo po zlu. To je bila *katastrofa*.

No budući da je uvijek mislio pozitivno, ujak Edward se nije opterećivao neugodnim pojedinostima, ali je bilo jasno da su protekle dvije godine bile pune napornog rada i opasnosti. Kratko je spomenuo lažljivog bankara i nevjerojatno lijepu i šarmantnu ženu za koju se pokazalo da nije baš vrijedna povjerenja. Nakon što su ga u San Franciscu optužili za prijevaru i pronevjeru, Edward je bio primoran lažirati vlastitu smrt, promijeniti ime i neko se vrijeme pritajiti dok je osmišljavao drugi investicijski plan. Drugi se projekt pokazao spektakularno uspješnim, te je zaradio više nego dovoljno da isplati svoje prvobitne investitore.

- Sve je dobro što dobro svrši, kako volimo reći mi koji pozitivno mislimo. - Thaddeus je odložio čašu i povukao je u zagrljaj. - Doista, ljubavi moja, moraš naučiti gledati na život s više optimizma. Sto je dobro u razmišljanju o negativnim stranama?

Nasmijala se i privinula uz njega. - Imaš pravo. Ne znam što me snašlo.

Podigla je lice kako bi je poljubio.

Ljubav je bljesnula, nevidljiva aura za koju je znala da će zauvijek grijati njihova srca.

○ AUTORU

Jayne Ann Krentz autorka bestselera "Njujork Tajmasa", koristi tri različita pseudonima za svaki od svoja "tri sveta". Pod imenom Jayne Ann Krentz piše savremene romantične priče pune neizvesnosti. Pseudonim Amanda Quick koristi potpisujući svoje istorijske romane, a imenom Jayne Castle potpisuje svoje futurističke romane. Često su me pitali zbog čega koristim tri različita pseudonima, kaže ona. To sam radila kako bi čitaoci uvek znali u koji će od moja "tri sveta" ući kada izaberu jednu od mojih knjiga.

Od samog početka karijere težila je žanru romantike. Mislim da je to jedini žanr u kome će priča glavnih junaka ostati u srcu čitalaca. To su knjige koje slave herojske vrline žena, kao i vrednosti poput hrabrosti, časti, odlučnosti i vere u isceliteljsku moć ljubavi.

Jayne Ann Krentz diplomirala je istoriju na Univerzitetu Kalifornija u Santa Kruz, a zvanje magistra bibliotekarstva dobila je na državnom Univerzitetu u San Hozeu u Kaliforniji. Pre nego što se u potpunosti posvetila pisanju, radila je kao bibliotekar.

Udata je i sa svojim mužem Frenkom živi u Sijetlu, u Vašingtonu.

uživajte u svijetu knjiga